

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 481 / Çile 2022

AYAKLANAN HALK DİRENİŞİN VE ZAFERİN YARATICISI OLACAKTIR

✓ Erdoğan şuan 20 yaşında olsaydı, Hesekê'de cezaevine saldıran DAİŞ'lilerin içinde olurdu. Söylediklerine, düşüncelerine baktığınızda DAİŞ'ten ne farkı var? "Dil koparırsız" diyor. Bunu söylemek birilerini kışkırtmak demektir. DAİŞ zihniyetini teşvik etmektir bu söylem. Yine bir gazeteci Çerkes atasözünü söyledi diye zindana atıldılar. Sezen Aksu'ya bu kadar saldırganın Erdoğan'a bir fayda getireceğini sanmıyorum. Belki de Erdoğan'ın itibarını daha da sarsmıştır bu saldırı. Ama böyle bir iktidar sıkışırsa her yola başvurur. Erdoğan'ın nerede ne konuşacağı belli değildir. Erdoğan'ın zihniyeti iyi görülmeli. AKP-MHP iktidarının anlayışı ve zihniyeti görülmeli. Nasıl bir toplum yaratmak istiyor bu görülmeli. İnsanları karşı karşıya getirmek ve kutuplaştırmak kadar tehlikeli bir politika olamaz. Fakat bu politikalar da AKP-MHP iktidarını kurtaramayacaktır. Sayfa: 2

PKK'de Kadro Gerçekliği Başarının Teminatıdır

Cemil Bayık

✓ PKK kadrosu kendi duruşunda topluma zaferi gösterir. Zaferin kazanılacağını ortaya koyar. Önder Apo'nun 'toplum ne söylediklerinden çok, ne yaptıklarına bakıyordu', derken işte bu farklılığını ortaya koyma, halka yön verme, mutlaka başaracağı hissini yaratma özelliğinden söz etmektedir. Duruşu, yürüyüşü ve üslubu başlı başına bir propaganda, etki gücüdür. Kesinlikle sıradan değildir, sıradışıdır. Eğer sıradışı, farklı değilse zaten sistemden kopuşu yaşamamıştır. Sayfa: 4

Kürdistan Devrimciliği Zafer Direnişinin Öncüsü Olacaktır

Komalên Ciwan Koordinasyonu

✓ Gençlik eylemsiz olmaz. Eylem tüm zamanlarda gençliğin kendini ifade etme biçimi olmuştur. Faşist soykırımcı saldırılar altında, soykırım kışkıracı ezilmek istenen bir halkın gençliği her şeyden önce devrimci eylem çizgisine sahip olmalıdır. Faşizme geri adım attırarak olan da budur. Soykırım siyasetinin tasfiye edilmesi de buna bağlı olmaktadır. Eylemsiz bir gençlik lafazan bir duruşu yaşar ki, o da oportünizme götürür. Eylemle yaşamak ve eylemde ısrar etmek Kürdistan gençlik hareketinin kırmızı çizgisi olmaktadır. Sayfa: 20

AYAKLANMA ÜZERİNE

Rêber Apo

✓ Halkların geleceğine ilişkin umutları yerle bir edilmişse, günlük olarak onları doyuracak iş, meşgale fazla yoksa, bilakis hergün ellerindekini de yitirmeyle karşı karşıya kalıyorlarsa ve aşevlerinden her gün dilenip bir çanak çorba almakla karın doyurmanın pek de onurlu bir şey olmayacağını kavramışlarsa, o zaman bu durumda olan kitlelerin ayaklanmadan bekleyecekleri büyük umutlar vardır. Mevcut yaşam umutsuzluğu geliştiriyor. Günlük olarak zaten çok şeylerini ipotek altına vermişlerdir. Türkiye'de yoğun bir borçlanma durumu yaşanıyor. Ellerindeki her şey bitti; epey borç almışlar, toplumda yaygın bir borçlanma var. Bu borcudaki ödeyecek güce sahip değildirler. O zaman insanlar geriletebileceği kadar geriletilmiştir. Kitlelerin gelecekte umudu kırılmış, günlük olarak maddi üretimini yeniden sağlıklı bir biçimde yürütme durumu gelişmemiştir. Bunun giderek daha da derinleşeceği çok açık olarak göze çarpmaktadır. İşte bu durum, kesinlikle kitlelerin çok kolay ve haklı temellerde duyarlı kılınabileceğini, onlara devrimin bir kurtuluş çaresi olarak yansıtılabileceğini gösteriyor. Sayfa: 14

Düşman Gerçekliğini Tanımak Kendini Tanımaktır

Ali Haydar Kaytan

✓ Başlangıçta kavramlarımız yoktu bizim. Çok genel geçer bazı kavramlar vardı; sosyalizm, devrimcilik, komünizm, gelecek ütopyası, yeni bir dünya kurma, özgürlük, eşitlik, ama hepsi geneldir. Bunları nerede kuracaksınız? Bir kök üzerinden geliyorsunuz, köklerin olmalı, Kürtlerin çok güzel deyişleri vardır; her ağaç kendi kökü üzerinde yeşerir, ama siz köksüzünüz, kök bilinci yok ki sizde. Nerede kuracaksınız sosyalizmi, gelecek ütopyasını neyin üzerinde inşa edeceksin? Soyut bir Türkiye kavramı var o zaman. Kimlik bilinci yok, ulus bilinci yok, dil yok, hatta utanmak var. Örneğin biraz aksanınızdan yola çıkarak "hemşerim Doğulu musun?" diye sorulduğunda "He" diye yanıt veriyorsunuz. Nereden çıkardığını sorduğunuzda "Senin konuşmandan anlaşıyor" diyor. Kürtçe analinizdir, bütün yasaklamalara rağmen yok edememişlerdir, Türkçe'yi sonradan öğreniyorsunuz, bu açıdan da bir Türk kadar Türkçe'yi konuşamazsınız, aksanınızdan belli olur. Belki de bu belirsizlik, farkın silinmesi, Türkçe öğrenmeye yatkınlık en fazla bizim yöre insanında var, yani daha hızlı öğrenme, Türkçe'yi gerektiğinde bir Türk'ten daha iyi konuşma. Sayfa: 16

İçindekiler

Avrupa'da Yürütülen Örgütlenme
Mücadelemiz Kapitalist Moderniteye
Karşı Verilen Bir Özgürlük Cevabıdır
Zelal Amed
Sayfa: 8'de

Paris Katliamı'nın Hesabını Sormak
Ronahî Serhat
Sayfa: 11'de

Zindanlarda Özel Savaş Uygulamaları ve
Bunlara Karşı Devrimci Duruş
Piro Dersim
Sayfa: 24'te

Fedayi Komutan Cumali Çorum
Stêrk Suruç
Sayfa: 28'de

AKP-MHP iktidarının zihniyeti DAİŞ zihniyetidir

DAİŞ'in en son saldırılardaki temel amacı; Arap halkı ile Kürt halkını karşı karşıya getirmektir. Çünkü DAİŞ'in de, Türk devletinin de en fazla rahatsız olduğu konu Kürtlerle Arapların ittifak yapmasıdır. Bu yönü ile saldırıyı halkların ittifakına yapılmış bir saldırı olarak görmek gerekir. Buna karşı ise Kürt ve Arap ittifakını daha da güçlendirmek gerekiyor. Böylesi bir saldırı bölge halkları için çok büyük tehlike arz ediyor. Türk devletine karşı bölge hükümetleri ve devletleri gerekli tedbirleri alması gerekir.

Mustafa Karasu

Yeni bir mücadele yılına büyük bir direniş ve işgal, imha saldırılarına karşı kendini siper eden fedailerin açtığı yolda yürüyerek giriyoruz. Soykırım saldırılarına karşı yürüttüğümüz mücadelede Partimizin çok değerli komuta, savaşçı ve öncü kadrolarını şehit verdik. Düşmanın soykırım vahşetine karşılık, her zaman zafer inancıyla devrim mücadelesinde yer alan, en zor şartlarda tereddüt yaşamayan, militanlık görevlerine kararlıca, yüksek bir iddiayla sarılan şehitlerimizin emrinde yürümeyi ve gereklerini yerine getirmeyi en temel görev bildik. Bu temelde 9 Ocak Paris şehitleri olmak üzere Önder Apo'nun özgürlüğü için fedai eylemlerle sürece cevap veren 'Güneşimizi Karartamazsınız' şehitlerini saygı ve minnetle anıyorum.

Paris Katliamı ve süregelen soykırım saldırıları yüzyıllardır çözümsüz kalan Kürt sorununda uluslararası güçlerin izlediği siyasetin sonucudur. Paris Katliamı da Avrupa'nın Kürt sorununda izlediği ikiye bölünmüş siyasetin sonucudur. Bizzat Erdoğan'ın emriyle MİT'in birinci derecede sorumluluğunda ve Fransa istihbaratının işbirliğinde gerçekleştirildi. Fransa devleti, katliamı örtbas etme çabasında. Katliamın faili Ömer Güney tutuklu bulunduğu cezaevinde intihar süsü verilerek ortadan kaldırılıp, katliamın üzeri kapatılmak, katliam gündemden düşürülmek istendi. Fransa devleti, MİT elemanlarının katliam hakkındaki itiraflarını görmezden geliyor.

Katliamın işlendiği yıl Önderliğimizle doğrudan Türk devlet yetkilileriyle Kürt sorununa demokratik çözüm arayışı temelinde diyalog süreci devredeydi. Esasta Türk devletinin demokratik çözüm niyeti ve siyasetinin olmadığı ve yine bir savaşa hazırlık temelinde oyalama süreci içerisinde olduğu zaman içerisinde ortaya çıktı. Önderliğimiz bu gerçeği bilmesine rağmen yine de Türkiye ve Kürt halkının ortak demokratik, özgür geleceği açısından bir ortam yaratmak istedi.

Kürt sorununa demokratik çözüm arayışı temelinde diyalog sürecinin devrede olduğu bir süreçte Sara arkadaşın hedeflenmesi Sara yoldaşın hareketimizin önder kadın kadrolarından biri olmasından kaynaklanıyordu. Bu katliam; Kürdistan devriminin ağır yükünü omuzlayan, devrime ön-

cülük eden Kadın Özgürlük Hareketine ve Önderliğimize verilen bir mesajdı. Halkımıza, Kadın Hareketine ve Partimize verilen mesajın şifreleri belliydi. Kürt sorununu her zamanki gibi Avrupa devletleri tarafından görmezden geliniyor ve siyasi çıkarlarına kurban ediliyordu. Katliamı yapan, organize eden her ne kadar faşist işgalci Türk devleti olsa da uluslararası güçler Türk devletini besliyor, destek veriyor. Türk devleti de onlardan aldığı güç ve destekle her türlü kirli savaşı en üst düzeyde Kürt soykırımı temelinde yürütüyor. Bu anlamda Kürt halkına karşı yürütülen soykırım savaşının uluslararası boyutu asla unutulmamalıdır.

24. yılda Önder Apo daha fazla sahiplenilecektir

Özgürlük Mücadelemiz büyük emek, fedakarlık, cesaret ve fedailik ruhu ile yürütülmüştür. İnsanlığın yüceleşmesi, şehitlerimizin kahramanlıkları ile mümkün olabilmektedir. Bu anlamda Önder Apo'nun özgürlüğü için kendini yakarak eylem yapan Viyan Soran'ı ve tüm 'Güneşimizi karartamazsınız' şehitlerini bir kez daha saygı ve minnetle anıyorum. Önderliğin esaretinin 23. yılı bitiyor, 24. yılına girecek. Kürt Halk Önderine karşı böyle bir esaret Türk devletinin karakterini ortaya koyuyor. Türk devleti Kürt soykırımını esas aldığı için Önderliğimizi zindanda çürütmek istiyor. Zaten idam cezası verdiklerinde bir daha oradan çıkamaz diyorlardı. Önderliği hem düşünce olarak, hem de fiziki olarak çürütmeyi hedefliyorlardı. Ancak Önder Apo mücadelesi ile uluslararası komployu boşa çıkardı. Halkı ile, örgütü ile, insanlık ile daha fazla bütünleştirdi. Düşüncesi ile sadece Kürt halkının değil, Ortadoğu halklarının önderi konumuna ulaştı. Bu yönü ile bu 23 yıl insanlık tarihinin en büyük mücadelesi olarak geçti.

Soykırımcı Türk devleti ile Önder Apo arasında bir mücadele var. Ama Önder Apo Türk devletinin neler yapabileceğini bildiği için yıllarca özgürlükçü bir tutum sergileyerek devletin özel savaş politikalarına karşı gösterdiği mücadele ile ayakta kalmıştır. Bugün de Önder Apo üzerinde hala ağır bir tecrit var. Buna karşı 23 yıldır Kürt halkı ve dostları tecritin sona ermesi için mücadele ediyorlar. Yıllardır Kürt halkı Strasbourg'da bir nöbet tutuyor. Yürütülen bu eylem anlamlı ve çok önemli bir eylemdir.

Bu, Kürt halkının Önder Apo'nun özgürlüğünde ne kadar ısrarlı olduğunu ortaya koyuyor. Zaten Avrupa'daki halkımız Önder Apo'yu büyük sahiplendi ve bu durum 23 yıldır devam ediyor. Strasbourg eylemi de bunun sembolüdür. Avrupa'da sadece Kürt halkının değil dostlarının da Önder Apo'nun özgürlüğü için büyük bir çabası var. İngiltere'de işçi sendikaları, Fransa'da demokrasi güçleri ve aydınların yürüttüğü bir mücadele var. Buna paralel olarak PKK'nin 'terör' listesinden çıkarılması için de kampanyalar devam ediyor.

Önderliği 23 yıldır sahiplenen Kürt halkı ve dostları 24. yılda daha fazla sahipleneceklerdir. 24. yıl Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünün sağlanacağı yıl olacaktır. Halkımızın ve dostlarının yürüttüğü bu mücadeleyi gerçekten çok değerlidir. Önderliği sahiplenerek tüm insanlığı sahipleniyorlar. Biz de özgürlük mücadelesini geliştirerek Önder Apo'nun fiziki özgürlüğünü sağlamaya çalışıyoruz. Hem Kürt halkının özgürlüğü, hem de Önder Apo'nun özgürlüğü mutlaka sağlanacaktır.

Efrîn'i sahiplenmek her Kürt'ün görevidir

Faşist Türk devletinin Efrîn işgalinin 4. yılındayız. 4 yıldır tüm dünyanın gözü önünde Efrîn halkına karşı Türk devleti tarafından büyük bir zulüm uygulanıyor. Efrîn halkı Türk devletinin işgaline karşı tam 2 ay boyunca fedaice direndi. Sivillerden de bir çok kişi şehit düştü. Böyle bir saldırı Türk devletinin uluslararası güçlerden aldığı destekle gerçekleşti. Yoksa

21. yüz yılda hiç bir devlet bunu kolay kolay gerçekleştiremez. Çünkü hiç bir nedeni yok bu işgalin. Ama Kürt halkına yönelik soykırım politikaları yürüten Türk devleti Efrîn'de özgür Kürdün yaşamasına tahammül edememiştir. Başka hiçbir açıklaması yok bunun. Türk devletinin destekçileri en başta Almanya, AB devletleri ve ABD'dir. Türk devleti bunlardan güç alarak soykırım yapmıştır. Efrîn'de baskı ve zulümden öte bir soykırım var. Buna karşı dünya ise sessiz kalıyor. Bu kadar işkence olacak, demografi değiştirilecek, Kürt halkına soykırım yapılacak ama dünya sessiz kalacak! Tabi bunda bazı işbirlikçi Kürtlerin de payı var. KDP'ye bağlı ENKS'li güçlerin oradaki işgali meşrulaştırması var. Hatta sanki orada bir işgal yokmuş gibi durumu normalleştirmeye çalışmaktadırlar. Bütün bunlar birleşince Türk devleti de bu politikayı uyguluyor. Buna karşı Efrîn halkının da büyük bir direnişi var. Şehba'da Efrîn'e yakın yerde Efrîn'e dönmeyi bekliyor, bunun için mücadele veriyor. Gerçekten örnek bir davranış sergiliyorlar. Ülkelerini terk etmiyorlar bu çok önemli. Çünkü Kürtlerde de, başka halklarda da görüyoruz biraz baskı görünce topraklarını terk edip dünyanın başka yerlerine göç ediyorlar. Ama Efrîn halkı Şehba'da kalarak Efrîn'i ne kadar çok sevdiklerini, ne kadar değer verdiklerini, ne kadar bağlı olduklarını gösterdiler. Efrîn'i sahiplenmek her Kürdün görevidir. Bütün Kürt halkı Efrîn halkının, Efrîn'i özgürleştirme mücadelesine destek vermelidir.

DAİŞ kullanılan bir güçtür

Türk devletinin DAİŞ çetelerine verdiği destek devam ediyor. DAİŞ çeteleri de Türk devletinden aldıkları bu güçle Irak'ta ve Kuzey-Doğu Suriye'de bir hareketlilik içerisine girdi. Son olarak Heseke'de bulunan Sinaa Cezaevi'ne yönelik bir saldırı başlatıldı. QSD güçleri DAİŞ'in saldırısını önceden fark etmemiş olsa da, saldırıdan sonra gereken cevabı vermiştir. Tabi DAİŞ herhangi bir örgüt değil. DAİŞ ile çatışmanın bazı sıkıntıları var. İşte Sinaa Cezaevi'nde yüzlerce çocuğu ve sivil rehini almış. DAİŞ sivilleri de, çocukları da öldürebilir. QSD güçleri eninde sonunda DAİŞ'i tasfiye edecektir. Ama DAİŞ'in hala bir tehdit olduğu ortaya çıkmıştır. Bu anlamda Rojava devrimcileri DAİŞ'in en başta Türk devleti olmak üzere bazı güçlerden destek aldığını bilmeli ve ona göre tedbirlerini daha da güçlendirmelidir. DAİŞ kullanılan bir güçtür. Rojava Devrimi'ne karşı da en başta Türk devleti tarafından kullanılmaktadır. Buna cevap olarak Rojava Devrimi'ni güçlendirmek gerekiyor.

Amaç Arap halkı ile Kürt halkını karşı karşıya getirmektir. Çünkü DAİŞ'in de, Türk devletinin de en fazla rahatsız olduğu konu Kürtlerle Arapların ittifak yapmasıdır. Bu yönü ile saldırıyı ittifaka yapılmış bir saldırı olarak da görmek gerekir. Buna karşı ise Kürt ve Arap ittifakını daha da güçlendirmek gerekiyor.

Böylesi bir saldırı bölge halkları için çok büyük tehlike arz ediyor. Türk devletine karşı bölge hükümetleri ve devletleri gerekli tedbirleri

alması gerekir. Bu saldırı amacına ulaşsaydı DAİŞ için büyük bir hamle olurdu. DAİŞ yeniden daha etkili bir biçimde ortaya çıkabilirdi. Bu anlamda çeşitli güçlerin DAİŞ'i etkili bir şekilde ortaya çıkarma planları boşa çıkmıştır. Hesekê'yi tamamiyle ele geçirselerdi bu aynı zamanda Rojava Devrimi'ne saldırmaları ve yeni planlarını hayata geçirmeleri anlamına gelecekti. Bu da bölge halkları için çok büyük tehlike olurdu. Tabi QSD güçleri tamamiyle bunun önüne geçti. DAİŞ'e karşı mücadelenin sürmesi gerekiyor. Bu sadece Kürt halkının mücadelesi olmamalı. Arap halkının ve özellikle Ortadoğu halklarının mücadelesi olmalıdır. DAİŞ dinle, imanla alakası olmayan sapkın bir harekettir.

Şu anda İslamiyete en büyük zararı veren de DAİŞ'tir. DAİŞ'in İslam anlayışını kim benimseyebilir? Bu bakımdan DAİŞ'i bir İslami hareket olarak görmek doğru değil, çeşitli güçler tarafından kullanılan sapkın bir harekettir. Bu anlamda başta Arap halkı ve inanların DAİŞ'e karşı bir tutum ortaya koyması gerekiyor. DAİŞ'in Ortadoğu'da halkların kardeşliğine verdiği zarara karşı ortak bir tutum sergilenmeli. Ortadoğu'da halkların kardeşliğini esas alan demokratik bir sistem geliyor. Buna karşı DAİŞ yeniden hortlatılmak isteniyor. Ve DAİŞ yeniden Ortadoğu'da gerici bir hakimiyeti kurmak istiyor. Özgürlük ve demokrasi isteyen tüm toplulukların DAİŞ'e ve destekleyicilerine karşı ortak bir tutum takınması gerekiyor. Türk devleti DAİŞ eliyle Ortadoğu'yu işgal etmek istiyor. Bu anlamda tüm demokratik güçlerin, halkların Türk devletine de tavır alması gerekiyor.

Türk devleti özgürlüğün ve demokrasinin düşmanıdır

Yine DAİŞ çetelerinin Hesekê'ye saldırdığı gün işgalci Türk devleti de Şengal'i bombaladı. Hava saldırısında YBŞ komutanlarından Azad Êzdîn şehit düştü. Türk devleti giderek bu tür saldırılarını daha da arttıracaktır. Şengal saldırısında şehit düşen komutanları ve savaşçıları saygı ve minnetle anıyoruz. Bu saldırılar Êzîdî halkını bırakın yıldırma, mücadelelerini daha da arttıracaktır. Türk devleti özgürlüğün ve demokrasinin düşmanıdır. Türk devleti Ortadoğu'da nerede özgürlük ve demokrasi gelişirse kendisi için bir tehlike olarak görüyor. Çünkü Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi geliştiğinde Türk devleti dağılır. Dağılmamak, soykırımcı, sömürgeci karakterini korumak için de özgürlükçü, devrimci hareketlere saldırmaktadır. Şengal'e saldırmasının nedeni de budur. Hem Kürtlerin hiç bir yerde bir kazanımının olmaması için saldırıyor, hem de Şengal'deki sistemin örnek olacağını bildiği için saldırıyor. Bu yüzden yıllardır Şengal'e saldırıyor. Türk devletinin Şengal'e saldırısı bir DAİŞ saldırısı olarak görülmelidir.

DAİŞ nasıl Êzîdîleri soykırımdan geçirmek istediye Türk devleti de aynısını yapıyor. Nasıl DAİŞ'e karşı tutum alınıyorsa, Türk devletine karşı da alınmalıdır. Eğer bu yapılmıyorsa DAİŞ'e karşı alınan tutum sahtedir. Bu yönü ile artık Türk devletinin bu saldırılarına

karşı herkesin tutum alması gerekiyor. Sessiz kalmak DAİŞ zihniyetinde olan Türk devletinin saldırılarına ortak olmak demektir. DAİŞ ile Türk devleti arasındaki tek fark, birisi devlet olmuş, uluslararası alanda yer edinmiş, diğeri ise böyle bir yer edinmemiş. Böyle görmek gerekiyor.

Türk devletinin bu kadar Şengal'e saldırmasına KDP zemin hazırlıyor. Êzîdî halkı KDP istihbarat veriyor, Türk devleti saldırıyor diyor. Şengal halkının genel kanaati bu. Çünkü en fazla KDP oradaki özerk yönetime karşı çıkıyor. Bu yönü ile Türk devleti ile birleşmiş durumdadır. Irak ise KDP'nin ve TC'nin baskılarından dolayı sessiz kalıyor. O da sessiz kalarak ortak oluyor. Böylelikle saldırılara sadece göz yumuyor aynı zamanda teşvik de ediyor.

Êzîdîler de saldırılara karşı sürekli savunmada olmamalıdır. Bu saldırılara karşı artık cevap vermeleri gerekiyor. Her saldırıya sadece meydana çıkarak tepki gösterilemez. Başka tepkiler de verilmelidir. Bu saldırıların bundan sonra da devam edeceği açıktır. Ancak Êzîdîler de bu kadar bedelden, bu kadar şehitten sonra direnmekten ve özerklikten vazgeçmeyeceklerdir. Êzîdî halkının özerkliğini artık hiç bir güç önleyemez. Ne KDP, ne de Türk devleti engelleyebilir. Irak devleti TC ve KDP ile ilişkilerinden dolayı özerkliği tanıyamıyor ama Êzîdî halkının özerkliğinin önü açıktır ve Irak devletine hiç bir zararı yoktur. Êzîdîler bu kararlı tutumları ve mücadeleleri ile özerkliği kavuşacaktır.

Sezen Aksu'ya saldırmak Erdoğan'ın itibarını sarsmıştır

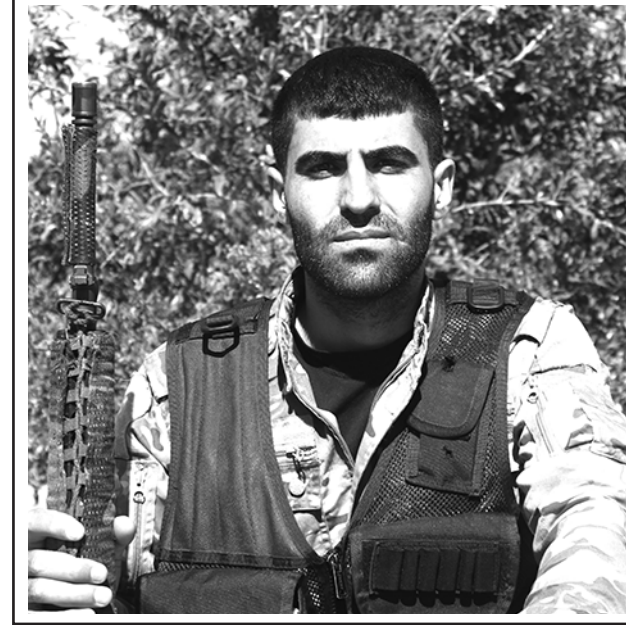
AKP-MHP faşizmi her yerde saldırıyor ama bir bunalım, sıkışmışlık ve daralma da yaşıyor. Kendisi gibi olmayan, kendisi gibi düşünmeyen herkese saldırıyor. Son olarak Türkiye'nin önemli sanatçılarından Sezen Aksu'ya yönelik bir saldırı başlatıldı. Erdoğan 'dilini koparırsız' şeklinde bir tehditte de bulundu. AKP-MHP faşizminin saldırıları giderek artıyor. Bu, AKP-MHP rejiminin çökme noktasında olduğunu gösterir. Hiç bir değeri kalmamıştır. İçeride de, dışarıda da siyasi desteği kalmamış. Özellikle Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik saldırıda çok teşhir oldu. Ama hala son bir çırpınış içerisinde. Onu da toplumu kutuplaştırarak yapıyor. Bu şekilde acaba yeniden iktidar olabilir miyim diyor. Kürt soykırımını yaparak, vatan-millet-Sakarya diyerek, şovenizmi kışkırtarak oylarını korumaya çalışıyor. Garê'yi, Metina'yı, Zap'ı Avaşin'i de işgal edip seçime gitmek istiyordu ama onlar da çöktü. Bu yüzden kutuplaştırmayı arttırıyor. Dini kullanıyor. Bütün umudunu dindar insanları kışkırtmaya bağlamış.

AKP iktidarının elinde dini kullanmak dışında hiçbir şeyi kalmamış. Zaten savcılar, hakimleri, yargıyı kendisi için kullanıyor. Kendisine muhalefet eden herkesi susturmaya, cezaevine atırmaya çalışıyor. Bu aslında ne kadar sıkıştığını gösteriyor. O kadar sıkışmış ki Sezen Aksu'nun yıllarca önce söylediği

şarkıdan kutuplaştırma çıkarmaya çalışıyor. Acaba dindar kesimleri etrafında toplar mıyım diye bir politika üretiyor. Halbuki Sezen Aksu Adem ile Havva'nın yasak elma yiyerek cennetten çıkmasına gönderme yapmış. Üslubu, ifadesi bazı kesimler tarafından beğenilir, beğenilmez o ayrı ama Sezen Aksu'nun öyle din karşıtı olduğunu söyleyemeyiz. Şimdi bunu bu kadar büyütme, sanki Sezen Aksu İslamiyeti yı-

yaşamaması gerekiyor. Bu iktidar faşist bir iktidar ve düşmesi için de zemin oluşmuştur. Çok zayıf bir hale gelmiştir. Düşmemesinin nedeni şimdiye kadar etkili muhalefet yapılmamasıdır. Etkili muhalefet yapılmamasının en önemli sebebi de Kürt sorununa yaklaşımıdır. İYİ Parti ve CHP en büyük demokrasi mücadelesi yürüten Kürtlerle, HDP ile bir ortak yaklaşım içerisine girmek yerine Kürtleri ve Kürtlerin müttefiklerini eleştiri-

Çünkü bu dağınıklıktan, demokrasi güçlerinin biraraya gelmesinden AKP-MHP iktidarı yararlanıyor. Şimdi bazıları diyor ki CHP-İYİ Parti Kürtlerle yanyana gözükmemek için HDP'den uzak duruyor. Peki Sol Parti niye uzak duruyor? Sol Parti'nin de mi böyle bir kaygısı var? Söylemlerini, yaklaşımlarını olumsuz görmüyoruz. Ama sadece söylemle olmaz ki. Neden bu ittifakın parçası değil, bunu sorgulamaları gerekir. Bu,

kacak, Haçlı seferlerine karşı gibi Sezen Aksu'ya karşı da neredeyse savaş başlatacaklar. Bu tamamiyle DAİŞ anlayışıdır.

Erdoğan şuan 20 yaşında falan olsaydı Hesekê'de cezaevine saldıran DAİŞ'lilerin içinde olurdu. Söylediklerine, düşüncelerine, tutumlarına baktığınızda DAİŞ'ten ne farkı var? Dil koparırsız diyor. Bunu söylemek birilerini kışkırtmak demektir. DAİŞ zihniyetlileri teşvik etmektir bu söylem. Yine bir gazeteci Çerkes atasözünü söyledi diye zindana atıldılar. Sezen Aksu'ya bu kadar saldıranın Erdoğan'a bir fayda getireceğini sanmıyorum. Belki de Erdoğan'ın itibarını daha da sarsmıştır bu saldırı. Ama böyle bir iktidar sıkışır her yola başvurur. Erdoğan'ın nereden ne konuşacağı belli değildir. Sezen Aksu'ya saldırı elbette kınanmalı ama Erdoğan'ın zihniyeti iyi görülmeli. AKP-MHP iktidarının anlayışı ve zihniyeti görülmeli. Nasıl bir toplum yaratmak istiyor bu görülmeli. Gerçekten çok tehlikeli bir politika yürütüyorlar. İnsanları karşı karşıya getirmek ve kutuplaştırmak kadar tehlikeli bir politika olamaz. Fakat bu politikalar da AKP-MHP iktidarını kurtaramayacaktır.

Türkiye'de demokrasi ittifakı kurularak AKP-MHP iktidarına karşı mücadelenin yükseltileceğine inanıyoruz

AKP-MHP faşist iktidarının başta HDP olmak üzere muhalif tüm kesimlere yönelik büyük bir saldırısı söz konusudur. Bu saldırılara karşı Kürt halkı ve demokrasi güçlerinin mücadelesi de cılız da olsa sürüyor. Geçtiğimiz günlerde sol-sosyalist, demokrat 8 parti bir araya geldi. Bu buluşma Türkiye'nin geleceği açısından önemli bir çalışmadır. Bu buluşmayı, bir araya gelip Türkiye'nin sorunlarına ortak çözüm aramayı önemsiyoruz, değer biçiyoruz. Türkiye'nin geleceği için mevcut AKP-MHP iktidarının düşürülmesi gerekiyor. Türkiye halklarının artık bu iktidarla

yor, uzak durmaya çalışıyor. Hatta enson Semra Güzel'in dokunulmazlığının kaldırılmasına evet diyebileceklerini söylüyorlar. Böyle bir muhalefet olabilir mi? Bu şu anlama geliyor; Türkiye'de gerçek demokrasi mücadelesini sadece HDP veriyor. Aslında CHP ya da İYİ Parti'nin demokrasi mücadelesi verdiği söylenemez. Onlar sadece AKP'ye muhalifler. Bu açıdan Türkiye'nin acil demokrasi ittifakına ihtiyacı var. Bu konuda da HDP ve demokrasi güçlerinin sorumluluğu var. Yine geçmişte AKP'de yer almış ama şimdi AKP'nin demokratik olmadığını, hak, adalet vicdan olmadığını gören kesimler, müslüman insanlar, Türkiye'nin inançlı insanları AKP'den uzaklaşıyor. Bunların hepsi bir araya gelerek demokrasi ittifakında buluşmalıdır. Eğer AKP-MHP'ye faşist iktidar diyorsa sol-sosyalist ve demokrasi güçleri buna karşı da bir ittifak yapmalıdır. İttifak kurmadan, demokrasi çevreleri bir araya gelmeden faşizm yıkılamaz. Çünkü faşizm de yıkılmak için sert yöntemler kullanıyor.

Faşist iktidar zayıflamıştır ama devletin imkanlarını kullanarak herkesi susturmaya çalışıyor. Buna karşı HDP'nin ittifak arayışı çok önemlidir. Türkiye'deki en canlı demokrasi güçlerinin diğer kesimlerle bir araya gelmesi gerekiyor. Bu yönü ile 8 partinin böyle bir ittifak anlayışı içerisine girmesi çok önemli. Ama hala bir ittifak kurulamamıştır. Herkes sorumluluk almalıdır. Hem yeni bir Türkiye yaratmak istiyoruz diyeceksiniz hem de sorumluluk almayacaksınız. Böyle devrimcilik olmaz, böyle sosyalistlik olmaz.

Özellikle Sol Parti neden bu ittifakın içerisinde yer almıyor? Demokrasi ittifakı olmadan AKP-MHP iktidarı nasıl yıkılacak? HDP ile diğer 8 parti ile bir asgari müşterek bulunamaz mı? Bu ittifak yaklaşımına gevşek yaklaşan Sol Parti ve diğer partileri eleştiriyoruz. Bu tutum bırakılmalıdır. Yoksa bu iktidarın ömrünün uzamasının sorumlusu olurlar. Kim bu ittifakın etkin bir parçası olmazsa o AKP iktidarının uzamasının sebebi olur.

kime nasıl yarar getirir? Bunun bilinmesi lazım. O zaman bazıları da Sol Parti, HDP ile gözükmemek için bu ittifaka girmiyor diyebilir. Yani bu ittifaka girmemesinin gerekçesi ne? HDP ile farklı düşünceleri olabilir, ama asgari müşterekte buluşulabilir. Bunun imkanları, zemini var; bu tartışılarak yaratılabilir de. 'AKP-MHP faşist iktidarını yıkmak için ortak ittifak kuruyoruz' demek bile anlamlı.

Bu bakımdan 8 partinin bir araya gelmesini değerli bulduk. Daha da ilerletmeleri lazım. HDP'nin de ısrarlı olması gerekir. Yine AKP'den kopan dindar kesimin de bu ittifakın içine katılması gerekiyor. Şu anda Türkiye'de en temel gündemin demokrasi ittifakı olması gerektiğini düşünüyoruz. Bu temelde AKP-MHP'ye karşı mücadele edilmeli. Eğer bu ittifak yaratılmaz, mücadele edilmezse, AKP-MHP iktidarı ayakta kalır, bunun sorumlusu da zamanında böyle bir ittifak kurmayanlar olur. Bu anlamda ittifak çalışmalarını önemli görüyoruz. Destekliyoruz. Zaten HDP'nin, Kürt halkının mücadelesi de Türkiye'yi demokratikleştirmektedir. Demokratik Türkiye içinde özerk yönetimle, özerk yaşamak isteniyor. Bu Türkiye halklarının güçlenmesidir. Bu hem Türkiye halklarının çıkarınadır, hem Sünnilerin, hem Alevilerin çıkarınadır. Böyle bir Türkiye için neden bir araya gelinmesin?

Sonunda sağduyunun hakim olacağını, Türkiye'de demokrasi ittifakı kurularak AKP-MHP iktidarına karşı mücadelenin yükseltileceğine inanıyoruz. Eğer AKP-MHP iktidarı bu noktaya gelirse bu Özgürlük Hareketinin yürüttüğü mücadelenin sonucundan kaynaklanıyor. Türkiye'de demokrasi isteyen herkesin bunu görmesi ve takdir etmesi gerekiyor. Bunu Türkiye'nin demokratikleşmesi için yapıyoruz. En sonunda bunu da gerçekleştireceğiz. Türkiye'yi demokratikleştireceğiz, Kürdistan'ı özgürleştireceğiz. Bu temelde AKP-MHP faşizmine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısında bulunuyoruz. ■■■

PKK'de Kadro Gerçekliği Başarının Teminatıdır

Her kadro bulunduğu yerde öncülük yapan, çözüm gücü olan, sorunları çözen, halkı örgütleyen, eğiten, eyleme geçiren, moral veren özelliklere sahip olacaktır. Tek boyutlu olmayacaktır. Sadece asker, sadece eğitimci, örgütçü, şu özelliği, bu özelliği olan bir kadro olmayacaktır. Onun için PKK'de ilk kadrolar bütün görevleri üstlenmiştir. Eğiticidir, örgütleyecidir, eylemcidir. Halkı örgütleyen, farklı kesimlerle ilişki kuranlardır. Bulunduğu yerde öncü olandır, bulunduğu yerde örgüt yaratandır. Her kadro bir öncüdür, bir önderdir. Zaten PKK kadrosu, Apocular böyle oluştuğu için gelişme yaratmıştır. Öz gücüne güvenen, inisiyatifli olan, kendinde sorunları çözen, 'ben gittiğim yerde gelişme yaratırım, örgütlerim', diyen kadrodur.

Cemil Bayık- '40 Yıllık Zafer Yürüyüşü PKK' Kitabından Derlenmiştir

Devrimlerde ve toplumsal hareketlerde başarı da başarısızlık da en başta önderlikle, kadro gerçeğiyle belirlenir. Kuşkusuz halkın katılımı önemlidir. Ama halkın katılmasını da ortaya çıkaran kadro gerçeğidir. Bu bakımdan devrimlerin temel sorununun da kadro olduğunu söylemek gerekiyor. Öngördüğü düşüncelere, hedeflere uygun kadro yetiştirmişse o devrimler ve toplumsal hareketler başarılı olmuştur. Öngördüğü hedeflere ve projelere uygun kadro yetiştiremeyen siyasal eğilimler ve toplumsal kesimler de başarılı mücadele yürütememişlerdir, yürütemezler de. Bu bakımdan kadro sorunu bütün devrimlerin, toplumsal hareketlerin ve dinlerin en temel sorunudur. Ya da başarısının en temel öğeleridir. Devrimi, değişimi gerçekleştirmeden önce bu kadroların oluşması ve yetiştirilmesi lazımdır. Asgari düzeyde de olsa devrimi gerçekleştirecek ve toplumsal hareketi yürütecek kadrolar oluşturulmazsa o devrimleri gerçekleştirmek mümkün değildir. Bu bakımdan Fransız Devrimi'nin öncü önderleri vardır. Robespierre, Danton, Marat vardır. Bunlar önder olarak görülür ama bunların yanında birlikte yaşamlarını ortaya koyan, her şeylerini veren, bunların düşüncelerini fedaice savunan arkadaşları vardır. Fransız devriminde Jakoben, Jironden ve Dağlılar grubundan söz edilir. Bunların esas gövdesini kadrolar oluşturur. Bunlar zaten kendi kadrolarını oluşturdukları için siyasal grup olarak öne çıkmışlardır, ya da Fransız Devriminde siyasal gruplar, eğilimler derken bunlardan söz edilir. Bunlardan söz edilmesinin nedeni kadrolar oluşturduklarından ve düşüncelerini bu kadroların eliyle toplumsal güce kavuşturduklarındandır. Bu kadrolar eliyle kendilerini örgütlü kıldıklarından dolayıdır. Bu bakımdan kadro gerçekliğini çok fazla önemsemek gerekir. Kadro siyasal hareketler için bir güç kaynağıdır. Kim nitelikli kadroya sahipse o güçlüdür. Bu açıdan devrimlerde kadroyu en temel etkenlerden biri olarak görmek lazım.

Bir devrimin, toplumsal hareketin gücü ve güçsüzlüğü kadrodan, kadronun karakterinden kaynaklanır. Kadrosu güçlü olan hareketler başarıya ulaşır. Kadrosu yetersiz olanlar ise zayıf kalır. Yine kadro oluşturmayan düşünceler ve toplumsal kesimler başarıya ulaşamaz. Kadrosuz ba-

şarıya ulaşmayı düşünmek de bir ham hayaldir. Kadro her şeyden önce bu düşünceyi şekillendirir, belirli bir sisteme kavuşturur ve bir düşününceyi yapılanmasını oluşturur. Düşünce amorf bir şeydir, şekilsizdir. Çok güçlü ve en iyi düşünce de olabilir ama bunu pratiğe sokmadan bir anlamı olmaz. Düşünceyi de kadrolar pratiğe sokar. Bu bir kanun gibidir. Bütün devrimlerde, toplumsal hareketlerde ve dinlerde bu bir kanundur. Bu nedenle Önder Apo da PKK'nin en temel sorununu kadro sorunu olarak görmüştür. Eksikliklerin, yetersizliklerin, başarısızlıkların hepsini kadroya dayandırmıştır. Başarısızlığı nerede arayacaktır, ya da başarıyı nasıl gerçekleştirecektir? Kesinlikle başarı kadroyla gerçekleşir. Kadrosuz başarılı olmak mümkün değildir. Kadrosuz başarılı olunacağını söylemek hiçbir şey söylememektir, başarısızlığa gerekçe yapmaktır, ya da herhangi bir toplumsal hareketi, herhangi bir devrimi güçsüzleştirip sistemiçileştirmek, başkalarının yedeğine girmesinin önünü açmaktır. Çünkü bir düşüncenin kendi kimliğiyle, kendi karakteriyle var olmasını sağlayan kadrodur. Bir düşüncenin kendi kimliğini, karakterini, kültürünü taşıyan kadrosu yoksa o düşünce, o devrim kendisini savunamaz. Bu bakımdan kadroların varlığı devrimlerde, toplumsal hareketlerde yaşamsal önemdedir. Bunu anlamadan ve görmeden hiçbir devrim ve toplumsal hareket anlaşılamaz; bir devrimin gelişmesi, toplumsal hareketlerin büyümesi izah edilemez. Mutlaka o devrimlerde belli bir kadro hareketi, kadro duruşu vardır. Toplumsal hareketlerde kadronun rolü vardır. Kadrolar rollerini oynadığı için devrim olmuştur, toplumsal hareketler gelişmiştir. Yoksa kendiliğinden devrimlerin olduğundan, toplumsal hareketlerin geliştiğinden söz edilemez. Önder Apo "Halkı ne kadar örgütlersen o kadar senindir" der. Evet, halk sempati duyabilir, bir düşünce çok geniş kesimleri etkileyebilir ama onun maddi güce kavuşması, başarılı olması ve sonuç alması; böyle bir topluluğun bir devrim ve bir toplumsal hareketin amacı doğrultusunda örgütlenilip harekete geçirilmesiyle mümkündür.

Şunu söyleyebiliriz; kadronun devrimlerdeki önemini çok iyi anlayan ve en iyi biçimde ifade eden Lenin'dir. Bu bakımdan Lenin'in "Ne Yapmalı", "Bir Adım Geri İki Adım İleri", "Nereden Başlamalı" kitapları bütün sosyalist partilerin, devrim isteyen partilerin başucu

kitabı olmuştur. Hatta Sovyet Devrimi'nde bu kitaptaki ilkeler, örgüt anlayışı ve kadro duruşu yarattığı için Bolşevik Partisiyle devrime öncülük yapılabilmıştır, denir. Partinin en önemli görevi öncülüktür. Tabii örgütlü öncülüktür. Örgütlü öncülük derken de, Lenin'in ortaya koyduğu ölçülerde, kadro temelinde örgütlenmiş parti öncülüğüdür. Bu açıdan da Lenin'in kadro ve örgüt anlayışı bütün sosyalist partilerde etkisini göstermiştir.

Başarının teminatı doğru düşünce ve mücadeleye uygun kadro yetiştirmektir

Önder Apo da PKK'nin Kürdistan devrimi gibi çok zor bir devrimde, Türk devleti gibi soykırımcı-sömürgeci bir güce karşı mücadelede Bolşevik Partisi gibi bir parti olması gerektiğini özellikle vurgulamıştır. Bu önemlidir. Önder Apo bu nedenle "Benim partiden başka ne gücüm vardır" demiştir. "Annemle oynayabilirsiniz, partiyle oynamazsınız" diyerek parti konusundaki hassasiyetini ortaya koymuştur. Bütün gücünü partiden aldığını söylemiştir. Partileşme bilincinin, yani kadronun örgüt anlayışının, örgüt kültürünün mücadelenin başarısında çok çok önemli olduğunu vurgulamıştır. Bu bakımdan partileşme bilincini, partileşmeyi Önder Apo çok önemsemiştir. Bu nedenle "Partileşelim savaşı kazanalım" demıştır. Partileşme derken, sorumlu olabilecek, öncülük yapabilecek, toplumu örgütleyebilecek, kişiliğiyle, yaşamıyla, duruşuyla örnek olabilecek ve sorunları çözebilecek kadronun oluşturulduğu örgütten söz edilir. Ya da böyle bir kadronun örgüt ve partileşme bilincinden söz edilir.

Gerçekten de Kürdistan Devrimi gibi zor bir devrimi, Ortadoğu gibi despotların olduğu bir coğrafyada, Türk devleti gibi soykırımcı, faşist, Kürtlere karşı bir özel savaş devleti ve soykırımcı bir devlet olarak kurulmuş bir güce karşı güçlü kadro ve örgüt anlayışı olmadan başarıya ulaştırmak mümkün değildir. Bu bakımdan da Önder Apo daha ilk adımını atar atmaz, ilk düşüncelerini ortaya koyar koymaz bu düşüncelerle birlikte bunun kadrosunu oluşturmayı da çok önemsemiştir. Ortaya koyduğu düşüncelerin ancak kadrosunu oluşturursa mücadeleyi başarıya götüreceğinin, mücadeleyi sonuca götürebileceğinin bilinciyle hareket etmiştir. Bu bakımdan Önder Apo ilk düşünceleri ortaya attıktan sonra, ilk ilişkileriyle birlikte kadro oluşturma ve şekillendirme çabası yürütmüştür. Üs-

lubuyla, duruşuyla, oturuşuyla, ilişkileriyle, 24 saat yaşamını örgütlemesiyle, planlı ve örgütlü çalışmasıyla, arkadaşlarıyla olan ilişkileriyle, olay ve olgulara verdiği tepkilerle, her şeyiyle düşüncesine uygun kadroyu şekillendirme çabası içinde olmuştur. Her davranışını aynı zamanda bir kadro oluşturma davranışı olarak ortaya koymuştur. Kendisini bu biçimde disipline etmiştir. Kendi gerçeğinde, kendi yaşamında yeni kadroları yaratma, kendini çoğaltma, kendi tarzında, üslubunda kadrolar yaratma çabası içinde olmuştur. Bu bakımdan Önderliğin her saniyesini, her gününü aynı zamanda öngördüğü düşünce doğrultusunda mücadele edeceği düşmana karşı başarılı olabilecek ve bu düşmanı yenilgiye uğratabilecek bir kadro gerçeği oluşturma çabası olarak görmek gerekiyor. Önder Apo'nun yaşamının her anını bir de bu yönüyle incelemek, irdelemek ve anlamak gerekmektedir.

PKK'de kadro gerçeği derken, Önder Apo'nun ilk duruşundan itibaren oluşturmak istediği grubun, bireylerin nasıl şekilleneceği sorusuna cevap çok çok önemlidir. Bu bakımdan da Önderlik şu gerçeği görmüştür; bir düşünce ortaya atmıştır, grup oluşturacaktır, düşünceye ve mücadeleye uygun kadro yetiştiremezse, sahabeler ve havariler gibi kendi düşüncesini toplumsallaştıracak, yayacak bir grup ve arkadaş topluluğu oluşturamazsa tabii ki başarılı olamayacaktır. Bu açıdan Önder Apo'da, hele hele Türk devleti gibi zor bir düşmana karşı, kapitalist modernite gibi halkların ve emekçilerin mücadelesine karşı bir özel savaş uygulayan sisteme karşı başarılı olmak için kadro yaratma çok çok önemlidir. Kadronun şekillenmesi, karakteri, kişiliği, üslubu, tarzı, yaşamı, bilinci ve yaşamıyla düşüncesinin ve duruşunun tutarlı olması çok çok önemlidir.

Önder Apo'nun en başat özelliği kendisini örgütlü kişilik haline getirmesidir. Kendisini, oluşacak grubun ve kadronun modeli haline getirmek için çaba göstermesidir. Yaşamının her anında bunu düşünmüştür. Çünkü kadro kendisinin bir yansıması olacaktır. Sadece düşüncesiyle değil, duruşuyla ve davranışlarıyla kadrolar şekillendirecektir. Onun için Önder Apo önderlik gerçeğini, kendi gerçeğini; tarz, yöntem, üslup ve tempo olarak ifade etmiştir. Tabii ki bunlar yaşam duruşuyla pratikleşmektedir. Bu bakımdan bizzat kendi yaşamını bir ders haline getirmiştir. Kendi yaşamının her saniyesini bir kadro eğitime dersi olarak ele almış, bütün yaşamı boyunca da

bu ilkeden hiç sapmamıştır. Önder Apo'nun arkadaşlarıyla, kadrolarla ilişkisinde, kadro duruşu gerçekliği yaratma, üslubunu, kişiliğini ve karakterini yaratma doğrultusunda olmayan tek bir saniyesi yoktur. Kadrolarla eğitimde de, diyalogda da, volta atarken de spor yaparken de yemek yerken de telefonda konuşurken de böyle eğitici konumdadır. Tamamen kendisini bir kadro şekillendirme öğretmeni, eğiticisi olarak oluşturmuştur. Sadece sözle değil, sadece yaptığı değerlendirmelerle değil, bütün yaşamını, duruşunu, tepkisini, ret ve kabul ölçülerini tamamen böyle bir amaca hasretmiştir.

Kuşkusuz bu açıdan da PKK'nin ilk kadrolarının, kurucularının karakteri önemlidir. İlk grubu oluşturan kadroların özellikleri önemlidir. Bu ilk grubun yaşam tarzı, ilişkileri, oluşturdukları topluluk, topluluk ve grup kültürü bunlar çok çok önemlidir. Önder Apo grup aşamasındaki kadrolarla, arkadaşlarla yakından ilişkilenecek ve onları düşüncesinin öngördüğü mücadelenin öncü kadroları, önderleri haline getirmek için sürekli tartışmıştır. Sürekli değerlendirme yapmıştır. Hatta Önder Apo kadrolarıyla grup arasındaki şekillenme konusunda herhangi bir kopukluk olmaması için sürekli kendisinde yaşadığı düşünceleri, değişmeyi, yoğunlaşmayı toplantılarla arkadaşlarına aktarmıştır. Önder Apo'nun grup oluştururken en temel özelliği sürekli toplantılar yapmasıdır. Zaten daha sonraları Önder Apo "Her toplantı bir dönemi kurtarır. Her toplantı büyük başarılar getirebilir" demiştir. Bu nedenle yapılan toplantıların içeriğini, karakterini, tarzını, üslubunu, ciddiyetini, tartışmasını, yaptığı planlamaları ve ortaya koyduklarını çok önemsemiştir. Grubun ilk şekillenmesinde bu tarzın önemi çok fazladır. Sadece amacımız şudur, bu amaç doğrultusunda şöyle örgütleneceğiz, şu mücadele araçlarıyla, şu strateji ve taktikle mücadele edeceğiz, ittifaklarımız bu olacak, dememiştir. Kürdistan'daki mücadelenin sadece bununla başarılamayacağını ya da ilk kadroların, ilk oluşumun böyle çok şematik, teknik ve kaba bir yaklaşımla yaratılamayacağını bilmektedir.

PKK'deki kadro yaşamı ve değerlere yaklaşım

Önder Apo PKK'ye 'kök parti' demişti. Bu kök partinin kök hücre si de tabii ki Önder Apo'dur ve Önder Apo'nun ilk günden itibaren düşüncelerini benimseyen, grubun ilk oluşumuna katılan ve grup oluşumunun ilkelerini, karakterini

kadro duruşunu, ölçüsünü, anlayışını kendinde somutlaştıran kurucu kadrolardır, ilk kadrolardır. Bu bakımdan tabii ki PKK'yi anlamak açısından Önder Apo'yu anlamak yanında PKK'nin kuruluşunda rol alan, Apocu grubun şekillenmesinde, bu grubun giderek toplumsallaşmasında rol alan öncü kadroların karakterini ve kişiliğini anlamak çok çok önemlidir. İlk kadroların oluşumu, şekillenmesi Önder Apo'nun doğrudan ve yakından ilişkileriyle oluşmuştur. Tabii ki aynı evde kalmalar bu kadro şekillenmesinde etkili olmuştur. Komün denen evlerde Önder Apo'yla beraber kalan arkadaşlar Önder Apo'nun duruşunu, çalışma tarzını, yaşam tarzını, ilişkilerini, olaylara ve olgulara yaklaşımını, yoldaşlık ilişkilerini somutlaştırarak grup kültürünü oluşturmaları çok önemli olmuştur. Önder Apo tabii her zaman kaldığı evlerde bir lider, önder konumundadır. İşleri planlayan, düzenleyen, yönlendiren, ölçü veren ve kazandıran bir yaklaşımdır. Bu bakımdan Önder Apo'nun ilk kaldığı evlerde oluşan yaşam komün yaşamıdır, ortak yaşamıdır. Herkesin çalışmaya ortak katıldığı bir yaşamıdır. Önderlik de bütün çalışmalara katılır, hatta bulaşık mı yıkanacak veya etraf mı temiz ve düzenli tutulacak, bu konularda da örnek olmaya çalışırdı. Duruşuyla, emeğiyle, ilişkileriyle, yani her işin nasıl iyi yapılacağını gösterirdi. Bu bakımdan Önder Apo ev yaşamında bile yapılacaksa her şeyin en iyi yapılmasını, ilişkilerin en iyi biçimde ve yüksek düzeyde olmasını sağlamıştır. Hiçbir zaman geri ölçüyü kabul etmemiştir.

Apocu grubun oluşması Önderlik çabasıyla olmuştur. Ortada herhangi bir grup yoktur. Herhangi bir değer yoktur. Önder Apo'yla başlayan, Önder Apo'nun etrafındaki arkadaş grubuyla oluşan bir gruptur. Bu açıdan herhangi bir yerden değer almamışlardır. Herhangi bir şey getirmemişlerdir. Bu açıdan daha ilk günden itibaren bütün her şeyi Önder Apo kendi çabalarıyla, emeğiyle ve ilişkileriyle yaratmıştır. Yeni arkadaşlarıyla yaratmıştır. Bu açıdan ilk grubun en temel özelliği yeni değer yaratmak için çok sıkı anlayış birliği olan, birbirine güç ve destek veren bir grup olmak zorundadır. Çünkü yeni bir grup olmak, ortaya konulan düşünceler etrafında etkili grup olmak, bunu yeni arkadaşlara, kadrolara taşımak, grubu etkili bir ideolojik grup haline getirmek ancak çok yoğun bir yoldaşlık ilişkisiyle, birbirini tamamlayan çaba ve emekle olabilir. Bunun dışında grubun kendisini var etmesi, geliştirmesi, yaşaması mümkün değildir. Bu da tabii ki grubun ortak ruhunun, karakterinin oluşmasında önemli bir etken olmuştur. Önderlik "Yoldaş yoldaşın alnını yıldızlara değdiren, yoldaşını güçlendiren" der. Grup birbirini güçlendirmese, birbiriyle dayanışma içerisinde olmazsa, biz yaratacağız, ancak bizim yarattığımız bizi ayakta tutabilir, yaklaşımında olmazsa grup zaten ne yaşayabilir ne de gelişebilir. Sıfırdan başlamak ve her şeyi yeniden yaratmak, ister istemez grupta dayanışmayı, yoldaşlık ilişkilerini, birbirini tamamlamayı, birbirilerini güçlendirmeyi,

grup olarak büyük bir sinerji yaratıp grubu güçlendirme ve yayma refleksini, kültürünü, anlayışını ve yaklaşımını ortaya çıkarmıştır. Bu açıdan Apocu grupta, PKK'de ortak ruhun oluşması, ortak değerlerin oluşması ve bunların sürekli yeni arkadaşlara, kuşaklara taşınması çok önemlidir. Bu açıdan sadece bir siyasal program etrafında, düşünce etrafında toplanan bir grup değildir. Ortak yaşam içinde duyguları, düşünceleri, tarz-

ları, davranışları birbirine karışan, kaynaşan, ortak ruh ve ortak refleks haline gelen bir grup oluşumu vardır. Önder Apo, Haki yoldaştan bahsederken "Biz birbirimizle konuşmadan da birbirimizi anlardık" der. Kemal için de bunları belirtir. İşte bu böyle bir komün yaşamının, bir ortak duyguya, ruha, kişiliğe, refleksle dayanan grup oluşumunun ortaya çıktığı tutumlar, yaklaşımlar, davranışlar birbirini anlamalar ve yoldaşlık ilişkileridir.

Kadro sorunları çözen ve değer yaratan kişidir

İlk grubun en önemli özelliği de değer yaratmadır. Hiçbir yerden beklemeden, kendi gücüne inanan ve güvenen, kendi emeği ve çabasıyla değer yaratmayı esas alan bir gruptur. Bu açıdan yaratıcıdır, sorun çözücüdür. Önüne çıkan sorunları gerekçe yapan değil de sorunları aşan, sorunları çözerek değer ve gelişme yaratan bir grup konumundadır. Zaten Önder Apo'nun kadrolara verdiği en temel özelliklerden biri dışardan beklemeyen, kendi gücüne güvenen, kendi gücünde değer ve gelişme yaratan karakterdir. Bu bakımdan grubun en önemli özelliklerinden biri öz güçtür, öz gücüne güvenmedir. Hatta ideolojik ve teorik değerlendirmelerinde, ideolojik ve teorik tartışmalarında, diğer gruplarla tartışmalarda, özellikle Kürt gruplarıyla tartışmalarda öz güç kavramına çok fazla yer verilmiştir. Öz güç; sihirli bir kavram, bütün gelişmeleri, başarıları, değerleri yaratan bir kavram olarak, Apocu grubun literatürüne girmiştir. Grubun en temel özelliği haline gelmiştir. Öz güç kavramına bu kadar önem verilmesi sadece ideolojik ve teorik belirleme olmamış, buna inanan ve özgüce dayanarak yaşamayı, mücadele etmeyi, esas alan bir kişilik, bir grup oluşumu

ortaya çıkmıştır. Eğer PKK kısa sürede gelişmişse, değer yaratmışsa, Türk solundan ve Kürt solundan farklı olması sonucudur. Zaten tüm gruplar Apocu grubun karakterini kabul etmemişler, kendilerine ters görmüşlerdir. Aileler ve dostlarının bile bu grubun öngördüğü ideolojik duruş ve mücadeleye anlayışına mesafeli davranmasına, bunun olacağına inançlarının zayıf olmasına, yani cesaretlendirici, teşvik edici hiçbir

daydım" der. Diğer taraftan da sömürgecilik var, hep baskı ve zulüm var, Kürtler bu yaşamı nasıl kabul eder, etmemelidir, düşüncesindedir. Bu açıdan ilk grupta kopuş çok çok önemlidir. Devletten, aileden, okuldan, düzenle her türlü bağdan kopuş bu grubun oluşumu açısından çok önemlidir. Bu yönüyle grubun ortaya çıktığı ve oluştuğu zaman da hiçbir kalıbı ve önyargısı yoktur. Tamamen baştan kendi inandığı değerlerle kendini yaratan,

gütlerden, gruplardan çok farklı mücadeleci devrimci bir grup haline gelmesinde, saldırılar ve baskılar karşısında direnecek, kendini koruyacak hale gelmesinde belirleyici olmuştur. Nitekim grubun çoğu Ankara'da öğrencidir ve öğrenciliği, aileyi, her türlü gelecek ilişkisi ve hayallerini, küçük burjuva yaşam özlemi bırakılmıştır. Sistemin gençlere sunduğu bütün özlemleri, geleceklerinin hepsini elinin tersiyle itmişlerdir. Devletin, ailenin, çevrenin beklentileri elinin tersiyle itilmiş, bunlardan kopmadan özgürlük ve demokrasi mücadelesinin verilmeyeceği görülmüş ve bu kopuş temelinde grubun şekillenmesi oluşmuştur.

Ankara, Kürt'e ve bütün farklılıklara düşman

Kuşkusuz Apocu grubun oluşumu Ankara'da gerçekleşmiştir. Yani soykırımcı sömürgeciliğin merkezinde oluşmuştur. Soykırımcı sömürgeciliğin merkezinde her türlü kopuşu yaşamak, bu devletin toplumda yarattığı her türlü etkiden kopuşla mücadelenin gelişeceğini söylemek, grubun oluşumunda kuşkusuz etkisi olmuştur. Soykırımcı sömürgecilik gerçeğini, devlet gerçeğini tabii ki en iyi Ankara'da anlamak mümkündür. Ankara bu yönüyle devletin soykırımcı karakterinin, baskıcı yüzünün, Kürt'e ve bütün farklılıklara düşman yüzünün en iyi görüleceği yerdir. Birçok sömürge de, sömürgecilğe karşı önderlik edenler, sömürgeci güçlerin merkezlerinde okuyan ve orada kalan gençlerdir. Mozambik, Angola, Gine, Vietnam öyledir. Paris'te, Lizbon'da ya da Londra'da okuyan öğrenciler sömürgecilik gerçeğini daha yakından tanıyarak mücadeleye atılmışlardır. Düşmanı böyle daha yakından tanıma, iyi analiz etme, ona karşı mücadele etmenin nasıl olacağını da daha iyi bilme anlamına gelmektedir. Zaten fiziki olarak da Ankara'da kalındığından daha sonra PKK'nin eski kadroları için 'Ankara Grubu' denilmiştir. PKK'ye karşı olanlar, PKK'yi tasfiye etmek isteyenler en başta da Ankara grubuna yönelmişlerdir. Ankara grubu denilirken, 'Ankara Grubu'na karşı bir olumsuz tutum, yaklaşım içine girilirken, aslında PKK'nin oluşum sürecine, kök hücrelerine, temel karakterine karşıtlık yapılmaktadır. Esasta hedef alınan kişiler değildir. Önderlik etrafında oluşan kültüre, yaşam çizgisine, mücadele anlayışına ve mücadele felsefesine, kişilik karakterine, sistemden her türlü kopuşa ve özgür şekillenen Apocu gruba karşı olmaktadır, Apoculuğa karşı olmaktadır. PKK'nin köküne karşı olmaktadır. PKK'yi köksüz bırakıp kök değerlerinden koparak daha kolay ele geçirme, daha kolay etkileme, yönlendirme imkanı bulunacağından, özellikle Botan-Ferhat tasfiyeciliğinde Ankara grubu hedef alınmıştır. Soykırımcı sömürgeciler de esas olarak da Ankara grubuna yönelmişler, tasfiye etmek istemişler, hedef göstermişlerdir. Bu kişilerle ilgili bir durum değildir. Bu durumu anlamamak, Ankara grubuna yönelik tutumların ne olduğunu anlamamak olur. Bu açıdan Ankara gru-

hiçbir dış etkinin, bu grubun yaşamına, ideolojisine, teorisine, düşüncesine, eylemine, ilişkisine müdahale edemeyeceği ve gölge etmeyeceği bir şekillenme oluşmuştur. Apocu grup bir özgür şekillenmedir. Çünkü önceki yaşam ve kişiliklerde devletin etkisi, okulların etkisi, geleneksel yaşamın etkisi var, Kürdistan'da oluşan teslimiyetin, işbirlikçiliğin ve soykırımcı sömürgeciliğin hakimiyetinin etkisi var. İnce yetişilen toplum ya da sömürgeci egemenliğin altındaki bütün ilişkiler köleliği getiriyor. Soykırımcı sömürgecilik kabul etmeyi getiriyor. Apoculuk ise bütün bunlara isyanı ve reddedişi ifade ediyor. Hem de köklü reddetmeyi getiriyor.

Köklü reddedişler olmadan Kürdistan'da sömürgecilğe karşı mücadele verilemeyeceğini, Önder Apo daha ilk günden hissetmiştir. Ankara ile İstanbul'u ve yaşamını görmüştür. Soykırımcı sömürgecilik gerçeğini tanımıştır. Amed'de kalmıştır, Kürdistan'daki soykırımcı sömürgecilik görmüştür. İstanbul'da yaşayarak da Türkiye'deki emekçilerin, toplumsal yaşamın o günkü Türkiye toplumunun en dinamik yerinin olduğu İstanbul'daki yaşamları, ilişkileri görmüştür. Ve özgürlüğü, kurtuluşu bunların hepsinden kopmayı öngören özgür düşünce, özgür duruş, özgür yaşam, özgür ilişkiye dayanan bir düşünce, bir zihniyet ve bir yapılanmayla bir oluşum haline gelme söz konusudur. PKK'de daha sonra gelişen özgürlük tutkusunun çok önemsenmesinin, özgürlükte, demokraside ve toplumculukta derinleşilmesinin nedeni o günün toplumundan, egemenlik altına ve baskı altına, esaret altına alan bütün bağlardan kopularak gerçek toplumsal değerlere dayalı bir grup ve hareket olmasıdır. Bunlar Apocu grubun, hareketin daha sonraki gelişiminde, etkisinde, güçlenmesinde, grubun bütün diğer ör-

etken olmamasına rağmen eğer grup geliştirse, büyüdüyse, o günün siyasal ortamında, çeşitli Türk ve Kürt sol gruplarının olduğu ortamda ayrı bir grup olarak etkili olduysa bunda tabii ki Önder Apo'nun kadrolarına kazandırdığı öz güç ve özgüce güvenme, öz gücüyle her şeyi yaratma, herhangi bir imkan beklemeden, imkana dayanmadan değerler yaratma anlayışının belirleyici rolü vardır. Grup hiçbir yerden imkan beklememiştir, imkana dayanmamıştır. Önder Apo daha sonra değerlendirmelerinde "İmkan başa beladır; devrimci açısından imkan değil de imkansızlıklara dayanarak mücadele etme, imkanı kendi yaratma esastır" demiştir. İmkan ortaya çıktığında bile bunu üzerinde yaşanacak, rahatlayacak bir etken olarak değil de daha büyük gelişmelere etken ve zemin olacak değerlendirme yaklaşımı vardır. Önder Apo imkana dayanma, imkana dayanarak yaşamayı her zaman Apocu grup açısından, PKK açısından en yanlış en kötü anlayış olarak görmüştür.

Apocu grupta ilk temel değerler nasıl gelişmiş, nasıl oluşmuş, denilirse bunun da tabii bütün verili sistemden, geri ilişkilerden kopma, eskiden kopma, geriye çeken her türlü geleneksel ilişkiden, değer yargılarından, kalıplardan kopmayla olduğunu vurgulamamız gerekmektedir. Bu bakımdan Apoculuk, PKK her şeyden önce mevcuttan kopuştur. Mevcut değerlerden kopuştur, reddediştir, kabul etmemedir. Önder Apo kendisini "Ben bu dünyanın insanı değilim, ben o günkü yaşanan toplumun insanı değilim, Ankara'ya, İstanbul'a geldiğimde, o toplumu gördüğümde ben bunlarla yaşayamam, bunlar bana ait değildir, ben bunlar içinde bir yabancı gibiydim, o tür ilişkileri, yaklaşımı, yaşamı öğrenemeyen, öğrenmek istemeyen, o yaşamla uyumşayan bir kişilik konumun-

buna yönelik değerlendirmeleri ve eleştirileri, bireylere yönelik eleştiriler olarak görmemek gerekiyor. PKK'nin oluşum sürecine, kök değerlerine karşı bir saldırı olarak görmek ve anlamak, doğru anlamayı beraberinde getirir.

Yeniye yaratacaksak eksikliklerimizi gidermemiz gerekiyor

Önder Apo, Kürt gerçeğini, Türk devlet gerçeğini iyi tanıdığı için, Kürt gerçeğinin gerilikleri nasıl aşılanacak, bu devlete karşı nasıl mücadele edilecek sorusuna cevap olarak en başta da tabii ki Kürt gerçeğinde, kişiliğinde tarih içinde oluşmuş olumsuz özellikler atmayı çok çok önemli görmüştür. Önderliğin grup aşamasında "Kendisine ihanet ettirilmemiş tek Kürt

PKK kadro gerçeğini daha da kapsamlılaştırmış ve derinleştirmiştir. Kuşkusuz, kadro ölçüleri, karakteri sürekli gelişme göstermiştir. PKK'de kadro gerçekliği, kadro özellikleri grup aşamasında kök hücredir, ama giderek tecrübeyle, değişimle, mücadeleyle, toplumsal örgütlenmeyle, toplumla iç içe olmayla, ideolojik mücadelenin gelişmesiyle, siyasal mücadelenin gelişmesiyle kadro gerçeğinin özellikleri daha da kapsamlılaştırmış ve netleşmiştir.

PKK'de kadronun önemi ve öncülük rolü

Önder Apo daha baştan itibaren Kürdistan devriminde kadronun varlığını çok önemli görmüştür. Önder Apo, Kürt toplumunun dağılımlılığını, öncüsülüğünü görm-

ve ülkeye veren, sadece bunu düşünen bir kadro olmadan ve toplumda güven yaratmadan da mücadelenin geliştirilemeyeceği sonucuna varılmıştır. Bu bakımdan öncülük Kürdistan'da çok önemli görülmüştür. Sadece düşmana sömürgeci demek, düşmana şöyle böyle demek yetmiyor. Ya da düşmana karşı mücadele edelim, demek yetmiyor. Kürdistan'da öncü kadro anlayışı, dolayısıyla öncü parti anlayışı olmadan, bu mücadeleli kadro ve öncüler güçlü biçimde ortaya koymadan Kürdistan'da hiçbir gelişme olamayacağını Önder Apo görmüştür. Bu bakımdan "Parti olmadan, partileşme olmadan Kürdistan'da yaprak bile kımıldamaz" demıştır. Bu açıdan "İlk grup aşamasında, Apocu grubun ortaya çıkmasında ne söylediklerinden çok nasıl yaşadıklarına bakıyorlardı, pratiklerine

yapacak kadro kişiliklerinin karakteri, özellikleri bu kadar önemli hale gelmemiştir. Bu yönüyle Kürdistan devrimi bedeller ödeyen, kendini feda eden bir öncülük, bir kadro gerçeğine dayanarak gelişebilecek bir devrim olma özelliği taşımıştır. PKK'nin, Apocuların ilk çıkışından bu güne kadar hep fedailiğin yapılması, fedailiğin ortaya çıkması, her dönemde öncülerin, şehitlerin fedailiğiyle, çabasıyla, emeğiyle ve verdiği bedellerle mücadelenin geliştirilmesi, Kürdistan Devrimi'nin karakterinde öncülüğün önemini ortaya koymaktadır. Bunun tarihle, soykırımcı sömürgeciliğin yarattığı ağır tahribatlarla bağlantısı vardır. Tarih içindeki egemen sınıfların işbirlikçiliğiyle, toplumu yeterince sahiplenmemeleriyle bağı vardır.

Güçlenen kadro gerçeği ortaya çıkmıştır

Kürdistan devriminde öncülük misyonu çok önemli hale gelince, Önder Apo'nun dediği gibi, partisiz Kürdistan'da yaprak bile kımıldamaz, gerçeği bu devrimin gerçeği olunca, kadronun önemi, duruşu çok önemli hale gelmiştir, gelmektedir. Bu nedenle de Önder Apo kadro ölçülerini, yaşam ölçülerini, ilişkilerini çok önemli görmüştür. Kadronun en önemli özellikleri kendisinde zaferi yaratma, kendisinde çözüm gücü olma ve bir yere gittiği zaman halka güven vermesi olmaktadır. Halk kadroda şunu görecektir; bunlar başarabilir, yapabilir ve sonuç alabilir. Kadronun halka, bunlar mücadele edebilir, sonuna kadar götürebilir algısını vermesi gerekir. PKK kadrosu ancak böyle olursa öncülük misyonunu başarabilir ve Kürdistan devrimini geliştirebilir. Neden halk ayağa kalkmıyor, neden halk şöyle yapmıyor, böyle yapmıyor, denilmemelidir. Kuşkusuz halk da kendi eksikliklerini ve yetersizliklerini görecektir, bu doğrudur. Zaten bu nedenle Önder Apo kadro oluştururken sadece o kadroyu eleştirerek oluşturmamıştır. O kadronun içinden çıktığı toplumu da eleştirmiştir. Zaten bu toplumu, eksikliklerini eleştirerek bu kadroyu ortaya çıkarmıştır. Zayıflıklarını giderip güçlenen kadro gerçeği ortaya çıkmıştır. Böyle bir kadro Kürdistan'da rol ve misyon sahibidir.

PKK'de kadro sadece bir asker değildir. Birileri bir şey söyleyecek, kadro da yapacak, şeklinde değildir. PKK kadrosu böyle bir kadro değildir. Bir örgüt sistemi kurulacak, örgütte bir hiyerarşi olacak, birileri söyleyecek, birileri de yapacak, biçiminde bir kadro şekillenmesi değildir. Her kadro bulunduğu yerde öncülük yapan, çözüm gücü olan, sorunları çözen, halkı örgütleyen, eğiten, eyleme geçiren, moral veren özelliklere sahip olacaktır. Tek boyutlu olmayacaktır. Sadece asker, sadece eğitimci, örgütçü, şu özelliği, bu özelliği olan bir kadro olmayacaktır. Onun için PKK'de ilk kadrolar bütün görevleri üstlenmiştir. Eğitici, örgütleyecidir, eylemcidir. Halkı örgütleyen, farklı kesimlerle ilişki kuranlardır. Bulunduğu yerde öncüdür, bulunduğu yerde örgüt yaratandır. Bulunduğu yerde halkı örgütleyen ve harekete geçirendir. PKK'de kadro böyledir. Kadro kendisini böyle görecektir. Ben geldim,

elimde silah, ne denilirse onu yapayım; ben bir yerde sorumlu oldum, örgüt önüne program koy-sun, plan koysun da ben onu yapayım, şeklinde değil. Elbette örgüt önüne plan da koyar, program da koyar, belli talimatlar da, perspektifler de verir ama PKK kadrosu bulunduğu yerde bunları yaratıcı bir şekilde uygulayandır. Her kadro bir öncüdür, bir önderdir. Zaten PKK kadrosu, Apocular böyle oluştuğu için gelişme yaratmıştır. Öz gücüne güvenen, inisiyatifli olan, kendinde sorunları çözen, ben gittiğim yerde gelişme yaratırım, örgütlerim, diyen kadrodur.

PKK kadrosu için çaresizlik, imkansızlık yoktur, olamaz. Bu açıdan Önder Apo yetiştirdiği kadroları bir yere gönderirken "Yapabilir misiniz?" diye soruyordu. Kadro da; yaparım, diyordu. Çünkü Önderlik kadroyu böyle yetiştirmiştir, kadro böyle olacak, demıştır. Kadronun kadroluğu çok boyutlu, tüm görevleri üstlenecek, yerine getirecek karakterde olacaktır. Kendisini sürekli yetiştirecektir. Hem arkadaşlarını güçlendirecektir hem de halka ilişkileri olacaktır. En iyi komutan ve örgütçü olacaktır. Partinin ideolojik-politik çizgisini en iyi biçimde temsil edecektir. Bu açıdan 15 Ağustos Hamlesi'ni yapan kadrolar, Önderlik yanında eğitim görmüşlerdir. Bunların her birisi broşür yazacak, değerlendirme yapacak, düşmanı, dünyayı, Kürdistan'ı değerlendirecek özelliklere sahiptir. Önder Apo onları gönderirken, gidip sadece asker olacaksınız, dememiştir. "Gideceksiniz halkı ayağa kaldıracaksınız" demıştır. Gerillayı sadece bir savaşçı olarak görmemiştir. "Kültür devrimi, toplumsal devrim, demokratik devrim, zihniyet devrimi yapacak ve yaşamı kendi şahsında bir bütününle örnek topluma örnek olacak" demıştır.

Bu yönüyle PKK'de kadro, Lenin'in disiplinli, profesyonel kadrosundan daha öte bir rolle donatılmıştır. Bu yönüyle Önder Apo'da örgüt ve kadro gerçeği, Lenin'in ortaya koyduğundan daha öte ve gelişkindir. İdeolojik, politik karakteri daha kapsamlıdır. Verilen rol budur. Belki bütün kadrolar bu düzeyde kendisini yetiştirememiştir, ölçüleri kazanmamıştır ama Önder Apo'nun kadroya, partiye, öncülüğe verdiği rol çok önemlidir. Kürdistan devrimindeki öncülük rolü Sovyet Devrimi'ndeki öncülük rolünden önemlidir. Çin Devrimi'ndeki öncülük rolünden önemlidir. Bu yönüyle PKK'yi, PKK kadrosunu anlarken, öncülük misyonunu değerlendiren bu gerçeği görmek gerekiyor. Bunu gerektiren ve sağlayan Kürdistan Devrimi'nin karakteridir, zorluğudur. Kürdistan Devrimi, zorun zoru koşullarda mücadele edilerek kazanılabilir. Zorun zoru koşullarına katlanamayan, dayanamayan; bu iradeyi, bu kararlılığı, bu inisiyatifli gösteremeyen kadro ya da öncülük, Kürdistan'da başarılı olamaz. Bu açıdan Kürdistan Devrimi'nin tarzı, zor koşullarda mücadele edip başarmanın tarzıdır. Zaten Önder Apo ilk günden itibaren kadroya, örgüte, partiye işler kolaydır, dememiştir. Kesinlikle soykırımcı-sömürgeciliğin özel savaş, soykırımcı ve zalim karakterini ortaya koymuştur. Bu düşmanla mücadele etmenin kolay olmadığını, söylemiştir. Kadroyu

PKK'de kadro gerçeği tabii ki esas olarak grup aşamasında şekillenmiştir. Grup aşaması çok çok önemlidir, kök hücredir. Oradaki oluşan değerler daha sonra PKK kadro gerçeğini daha da kapsamlılaştırmış ve derinleştirmiştir. Kuşkusuz, kadro ölçüleri, karakteri sürekli gelişme göstermiştir. PKK'de kadro gerçekliği, kadro özellikleri grup aşamasında kök hücredir, ama giderek siyasal mücadelenin gelişmesiyle kadro gerçeğinin özellikleri daha da kapsamlılaştırmış ve netleşmiştir

kalmamıştır" biçimindeki değerlendirmesi aslında Kürt gerçeğinin doğru anlaşılması için ortaya konulmuş bir ifadedir. Böyle çarpıcı bir değerlendirmeye Kürt gerçeğini, Kürdistan gerçeğini ortaya koymuştur. Bu temelde de Kürdistan'da devrim yapmak isteyenlerin, Kürdistan'da özgürlük mücadelesi vermek isteyenlerin en başta da kendilerindeki eksiklikleri, yetersizlikleri görmelerini sağlamaya çalışmıştır. Daha baştan Önder Apo "Kürdistan'da tam kişilik yoktur, sömürgeci egemenlik altında, bu kadar baskı altında Kürdistan'da tam kişilik aramak gerçekçi olmaz, kendini kandırmak olur" diyerek bu gruba katılmış devrimci kişilikleri, devrimci duruşları bile kendisini sorgulamaya itmiştir. Kendimizi sorgulayacağız, kendimizi sorgulamadan sistemden, toplumdan, sömürgecilikten, kapitalizmden dolayı oluşan etkiyi atamayız; bu nedenle de güçlenemeyiz, demıştır. Önder Apo şahsında oluşan ilk grup gerçeğinde en başta da kendini sorgulama, kendindeki eksiklikleri giderme esas alınmıştır. Çünkü kendindeki eksiklikleri, yetersizlikleri gidermeden düşmana istediğin kadar kötü söyle, düşmanı istediğin kadar analiz et, düşmanın sömürgeciliğini, olumsuzluğunu, yarattığı eksiklikleri, yetersizlikleri, baskıları istediğin kadar dile getir, bundan bir sonuç çıkmaz. Bu, sadece bir analiz, bir değerlendirme olur. Eğer mücadele verip düşmanı gerileteceksek, yeniye yaratacaksak, kendimizi güçlendirmemiz ve kendimizdeki eksiklikleri gidermemiz gerekiyor. Düşmana karşı mücadelede etkili olmak en başta böyle olur. Önder Apo sadece düşmanı tanımak, görmek yetmez yaklaşımıyla hareket etmiştir. Bu da tabii Apocu grubun oluşmasında, mücadelenin gelişmesinde, karakterinin şekillenmesinde çok önemli yer tutar.

PKK'de kadro gerçeği tabii ki esas olarak grup aşamasında şekillenmiştir. Grup aşaması çok çok önemlidir, kök hücredir. Oradaki oluşan değerler daha sonra

üstür. Ya da Kürt egemen sınıflarının öncülüklerinin mücadelede nasıl zararlar verdiğini, zayıflıklar ortaya çıkardığını, Kürt toplumunun mücadele anlayışında nasıl çarpıklıklar oluşturduğunu görmüştür. Diğer grupların karakterini, zihniyetini ve etkisini görmüştür. Ve şu sonuca da varmıştır; onların kişiliklerinin, örgüt ve siyasal anlayışlarının o halde olmasında kadro duruşunun da büyük payı vardır. Kuşkusuz kadro duruşu örgütsel gerçeklikleri oluşturur. Diğer grupların başarılı olmayan örgüt ve mücadele anlayışları, zihniyetleriyle alakalıdır. Önder Apo onların kadro duruşunu, kadro özelliklerini görerek Kürdistan'da devrimci mücadele yürütmek için başarıya götürmek için daha örgütlü, daha disiplinli, daha ciddi, her şeyini devrime ve mücadeleye verecek bir kadro oluşması gerektiğini daha iyi anlamıştır. Esas olarak da kadro şekillenmesiyle düşman, soykırımcı sömürgecilik Kürdistan'da yenilgiye uğrattırılacaktır. Önder Apo, kadro kendi şahsında sömürgeciliği yemeden, başarı sağlamadan, düşmana karşı zorlu mücadeleyi sonuna kadar yürütecek bir irade, karakter, kararlılık, inanç düzeyi yakalamadan Kürdistan'da mücadelenin başarıya ulaştırılamayacağını vurgulamıştır. Bu bakımdan Önder Apo kadro ölçülerinin yüksek olmasını çok önemsemiştir. Kürt toplumunda kadro ölçüleri yükselmeden yurtseverlik ölçülerinin de yükselmeyeceğini görmüştür. Kürdistan'daki yurtseverlik ölçülerinin o güne kadar geri kalmasını bir yönüyle de Kürt siyaseti adına çıkan diğer siyasal grupların kadro duruşunun geriliğine bağlamıştır. Ya da egemen sınıfların siyaset anlayışına, siyasetçiliğine, yaşamına, siyasal ilişkilerine bağlamıştır. Siyasal ilişkileri yürütenlerin karakterine bağlamıştır.

Tabii geçmiş isyanlar, isyanlardaki önderlik gerçeğine; yönetim anlayışına, isyanı yönetenlerin ilişkisine, yaşamına ve durumuna bakarak da Kürdistan'da profesyonel, her şeyini devrime, halka

bakıyorlardı" derken de öncülük misyonunun önemini vurgulamıştır. Öncülük misyonunun, öncülük duruşunun mücadeleyi geliştirmede ne kadar önemli olduğu ifade edilmiştir. Kürdistan'da egemen devletler Kürt halkı üzerinde o kadar baskı kurmuşlardır ki, Kürt toplumunu o kadar iradesiz bırakmışlardır ki, Kürtlük adına yapılan her iş sonunda hüsrana sonucunda için ya da kendilerine öncülük yapmak isteyenlerin sonunda teslimiyetini, işbirlikçiliğini, düşkünlüğünü Kürt toplumu gördüğü için, sadece söze inanamamaktadır. Söyleyen, bu söze uygun mücadele edecek bir kişilik midir, yani, bu davayı yürütecek karaktere, bilince, duruşa, iradeye, kararlılığa sahip kadro mudur; inançlı mıdır, bağlı mıdır, sonuna kadar bu mücadeleyi götürebilir mi, bütün bunlar Kürt toplumunun aradığı özelliklerdir. Ancak bu özelliklerde olursa Kürt toplumu ona güvenebilir, peşinden gidebilir. Çünkü geçmiş isyanların başarısızlığı, Kürt toplumunda artık söze inanmama biçiminde bir duruş ortaya çıkmıştır. Öte yandan sömürgeciliğin zalimliği, zulmü karşısında bunlara karşı mücadele edilemez anlayışı da oluşmuştur.

Nitekim PKK'liler, Apocular, yoksul halk çocukları, kimsenin tanımadığı, bilmediği ailenin çocukları olduklarından ilk çıktıklarında bazı yerlerde "Şêx Seîd başaramadı, Seyit Rıza yapamadı, toplumda sözü dinlenen insanlardı, bunlar yapamadılar, siz mi yapacaksınız" gibi yaklaşımlar, geçmişteki isyanların yarattığı olumsuzlukların ortaya çıkardığı sonuçtu. Bu yönüyle Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi, Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini yürütme, esas olarak da öncülükle ve öncülerin halka verecekleri güvenle gerçekleşecektir. Bu öncülüğü yapacak kadro ile gerçekleşecektir. Bu açıdan belki de dünyadaki devrimlerde, ulusal kurtuluş hareketlerinde, toplumsal mücadelelerin hiç birinde öncülük yapma, öncülük

her türlü zorluğa ve sıkıntıya psikolojik olarak hazırlamıştır. Bu açıdan PKK kadrosunda sıkıntı, zorluk bir gerekçe değildir. Sadece devrimciliğinin aşması gereken bir görevdir. Hatta PKK'lilik zorluğun başladığı yerde başlar; çünkü PKK kadrosu kolayı aramaz.

Kürdistan Devrimi zor olduğu için PKK vardır

Kürdistan Devrimi kolay olsaydı PKK'ye ihtiyaç duyulmazdı. Başka örgütler veya kurumlar da bu işi yapabilirlerdi. Ama Kürdistan Devrimi'nin koşulları zor olduğu için PKK tarih sahnesine çıkmıştır. Bu bakımdan zorluklar PKK için gerekçe değildir. Zorluklar mücadelede edememe, engel görme, zorluğu ortaya koyma gerekçesi değildir, aksine mücadele etmenin, başarmanın gerekçesidir. Zorluğa göre kendisini eğitmenin, geliştirmenin, ona göre kadro ve örgüt olmanın gerekçesidir. Bu açıdan PKK'de kadro gerçeği için zorluk diye, engel diye bir şey söz konusu değildir. Nasıl ki, Önder Apo açısından hiçbir zorluk, hiçbir engel söz konusu değilse, iğneyle kuyu kazıp başarıyorsa, kadro için de bu geçerlidir. PKK kadrosu için, yöneticisi için zorluk diye bir şey söz konusu olamaz. Kürdistan Devrimi zor olduğu için PKK vardır. PKK'nin varlık gerekçesi konusunda herhangi bir şikayet edilebilir mi, mücadele koşulları zor dur denilebilir mi, şu sıkıntı var, şu eksik var denilebilir mi, denilemez! PKK kadrosu ben zorluğu, sıkıntıyı aşacağım, imkansızlıkları aşacağım ve bunları aşarak imkan yaratacağım, gelişme yaratacağım, mücadeleyi başarıya götüreceğim, diyendir.

Zaten grup aşamasındaki kadro ve öncülük böyle ortaya çıkmıştır. Daha küçük bir grupken, 15-20 kişiye biz bu devrimi başaracağız, demiştir. Bu devrimi biz gerçekleştireceğiz, demiştir. Herkes bu iddiaya gülerken, Apocular buna gerçekten inanmışlardır. Zaten devrimcilik başkasının inanmadığına inanmaktır. Hele Kürdistan'da bu kadar imkan ortaya çıkarılmışken, soykırımcı sömürgecilğe karşı mücadele edilmişken, PKK kadrosu, öncülüğü ben her türlü zorluğu aşacağım, diyecektir. Hiçbir zorluk benim önümde engel olmaz, diyecektir. İşte Önder Apo böyle bir kadro ve parti gerçeği ortaya çıkardığı için düşmanın bu kadar baskısına, zoruna rağmen parti ve mücadele ayakta kalmaktadır. Eğer kadro ve öncülük gerçeği böyle zorlukları göze alacak biçimde şekillenmeseydi bu kadar saldırı karşısında ayakta kalmazdı, dağılır giderdi. Kürdistan'da öncü kadrolar büyük çabalarla, emeklerle gelişme yaratmışlardır. İdeolojik grup aşamasında öncülerin rolü çok önemlidir. Kurucu kadrolar, öncü kadrolar, onların büyük çalışmaları, fedakârlıkları olmasaydı o gelişmeler yaratılamazdı. Apocu grup şahsında oluşan Önderliğin yarattığı kadro gerçeği; ölçüleri yüksek öncü rolü üstlenecek, her türlü görevi üstlenecek, yerine getirecek kadro olmasaydı bu gelişme yaratılamazdı.

12 Eylül 1980'den önce de büyük gelişmeler yaratılmıştır. Bunlar parti öncülüğü, kadro gerçeğiyle yaratılmıştır. Kuşkusuz parti ku-

rulduktan hemen sonra parti yapılıp anılması gerçekleşmemiştir. Parti tam anlamıyla oturtulamamıştır ama kadro gerçeğinde, Apoculukta her işe atılma, öncülük yapma misyonu ve rolü olduğu için yine de önemli gelişmeler yaratılmıştır. 12 Eylül faşizmi karşısında zindanda öncü kadroların öncülük yapmaları, kendi yaşamlarını ortaya koyarak şehadete ulaşmaları Kürdistan Devrimi'nin karakteri ile bağlantılıdır. Düşmanın zorbalığı çok şiddetlidir ve bunu ancak sıradan kadrolar değil öncü kadrolar kırabilirdi, öyle bir ortamdı. Mazlum, Kemal, Hayri ve diğer arkadaşlar kendilerini ortaya koyarak başarı ve gelişme ortaya çıkardılar. Düşmanı ideolojik yenilgiye uğrattılar. Kürt toplumunun ve partinin moral düzeyde güçlenmesini sağladılar. Yine 15 Ağustos Atılımı parti öncülüğüyle oldu. Partinin en değerli kadroları bu savaşa öncülük ettiler. Savaşılar, şehit düştüler ve gelişmeleri yarattılar. PKK kadrosu kendisini tarihsel olarak sorumlu gördü. Ben rolümü oynamazsam, ben mücadele de öncülük yapmazsam, topluma örnek olmazsam mücadeleyi geliştiremem demiş, bu büyük tarihi sorumluluk duygusu ve misyonuyla gerilla hamlesi başlatılmış ve bütün sıkıntılara, zorluklara rağmen PKK'nin yarattığı kadro anlayışıyla, kadro duruşuyla, kadroya verilen rollerle bütün engeller aşılmıştır.

PKK kadrosu gittiği yerde mutlaka gelişme yaratacaktır

Gerilla hamlesini başlatan Mahsum Korkmaz gerçeği vardır. Onun görevleri okusun; nasıl bir komutandır, nasıl bir kadrodur, nasıl bir sorumluluk duygusuna sahiptir, bunlar rahatlıkla görülür. Bu açıdan Kürdistan Devrimi'nde kadronun öncülük misyonunun gerçekten çok önemi vardır. Parti öncülüğü çok önemlidir. 12 Eylül'den önce kadro duruşu önemli gelişmelerde sorumluluk üstlenmişlerdir ve sahibidirler. 12 Eylül'den sonra faşizme karşı mücadelede zindanda, Ortadoğu'da, yine gerilla hamlesinin başlatılmasında kadro önemli roller üstlenmiş; bütün zorlukları, eksiklikleri Önder Apo'nun ortaya koyduğu, PKK'de olması gereken kadro ölçüleriyle aşmıştır.

PKK kadrosu devrimin, toplumsal mücadelenin ve savaşın öncüsüdür. Öncülük rolü kadronun en temel karakteridir. Kürdistan'da, PKK kadro ölçülerinde öncülük yapılmadan hiçbir gelişmeyi yaratmak mümkün değildir. Çünkü PKK kadrosu gittiği yerde mutlaka gelişme yaratacaktır. Kendi imkanını kendisi yaratacaktır. Kendisini örgütleyecektir. Örgüt bana versin, şuradan, buradan gelsin, demeyecektir. Kendisi başlı başına bir öncü, bir önder, bir lider olacaktır. Kürdistan'da öncülük mutlaka gerekli olduğu gibi kadronun da karakteri çok önemlidir. Kuşkusuz PKK kadrosunu çok ayrı ve özgün kılan yanları vardır. PKK kadrosu her şeyden önce grubun, partinin ruhunu taşır. Ruhsal olarak yoldaşlarıyla, örgüte ortaktır. Benim ayrı dünyam, kültürüm, ahlakım, kişiliğim var, diyemez. Kuşkusuz her kişiliğin yetiştirme tarzı vardır, birikimi, yetenekleri ve özellikleri farklıdır. Ama bunların hepsi bir

Bir hırka bir lokmayla yaşayan insanlardan söz edilir. Dervişlerin bu özelliğinden söz edilir. Kendilerini tamamen uhrevi dünyaya vermelerinden bahsedilir. PKK kadroları da böyledir. Tamamen kendilerini uğruna mücadele ettikleri inanca vermişlerdir. Bunun dışında yaşamları yoktur. Bu, PKK'nin en temel güç kaynaklarından biridir. Bazı zayıflıklar ve eksiklikler olabilir, ama esas olarak bu özellikler, PKK kadrosunu güçlendiren özelliklerdir.

ruh temelinde bir amaca doğru yönlendirilir. Ruhsal birlik çok önemlidir. Birbirini anlamak çok çok önemlidir. Önder Apo Haki ve Kemal için "Biz birbirimize bir şey söylemezdik, birbirimizin gözlerine bakar anlardık" derdi. Bu bakımdan PKK kadrosu her zaman örgütün ne hissettiğini, ne istediğini anlayan bir karaktere sahiptir. Yoldaşlarının kendisinden ne istediğini anlayan bir karaktere sahiptir. Kuşkusuz bu bir yoğunlaşma işi, bütünleşme işidir. Ruhsal birlik kurma işidir. Bu tür özellikler olmadan güçlü ve öncü bir örgüt olunamaz. Öncü örgüt sadece bireysel özelliklerle yürütülemez. Eğer bu bireysel özellikler örgütsel birliğin, bütünlüğün, ruhsal özelliklerinin, tutum ve davranış özelliklerinin parçasıysa anlamlıdır.

PKK kadrosu tamamen kolektif ve toplumdur. Toplumsal ruh temelinde şekillenmiştir. Bu, birbirine benzemekten öte bir şeydir. Bir mücadele örgütü olduğu için refleksleri, tepkileri, duyguları, ret-kabul ölçüleri bir bütün ortaktır. Bu yönüyle PKK kadrosunun en özgün yanı ortak refleksler göstermesidir. PKK'liliği, Apoculuğu kendilerinde temsil etmesidir. Bu temsil etme de bir bütünün parçası olmakla mümkündür. Bütünden ayrı, kendine has özelliklerle ve kendine göre yaklaşımlarla ne bütünlük sağlanabilir ne de bütünlüğün parçası olunabilir. Bu açıdan PKK kadrosunda 'ben' yoktur. Önce örgütü ve yoldaşları vardır. Eğer önce örgütüm, önce yoldaşlarım, diyorsa o PKK kadrosudur. Kesinlikle PKK kadrosunu gerçek PKK kadrosu yapan bu karakteridir. Önce örgüt demiyorsa, önce yoldaşlarım, arkadaşlarım demiyorsa o kesinlikle PKK kadrosu olamaz. Çünkü kendisi de ancak önce örgüt, önce yoldaşlık, derse güçlü olur. Bütün yoldaşları güçlü olur. Her kadronun böyle söylediği ve düşündüğü bir örgütte bütün bireyler en güçlü, en coşkulu ve en moralli konuma gelir. İşte Önder Apo kendi şahsında bunu yaratmıştır. Hakiler, Mazlumlar, Kemaller kendi şahıslarında bunu yaratmışlardır. Bu özellikleri nedeniyle de yoldaşları ve arkadaşları tarafından çok sevilmiştir. Çok sevilme farklı bir olaydır. 'Ben' diyenler çok se-

vilemez. Önce örgüt ve önce yoldaşlarım diyenleri herkes çok sever. Onların karakterleri, sevgileri unutulamaz. Bu açıdan PKK'de şehitler sadece bir dava için mücadele eden militanlar olmamıştır. Bir dava için kendilerini verdikleri gibi, ruhuyla, kültürüyle, yaklaşımla tamamen örgütün ve yoldaşlarının parçası olmuşlardır. Bu bakımdan da yoldaşları tarafından sevilmişler ve unutulmuşlardır.

Kuşkusuz PKK sosyalist çizgide bir siyasal harekettir. Ama PKK kadrosunun bundan öte özellikleri vardır. Önder Apo PKK kadrosu, militanı derken, inanç düzeyi yüksek, Ortadoğulu karaktere sahip kadro gerçeğinden ve kişiliğinden söz etmiştir. Ortadoğu'nun dervişleri, bilgeleri, evliyalı vardır. Bir inanç için her şeyini ortaya koyan insanlar vardır. İnançların izleyicileri vardır. PKK kadrosunun da böyle bir özgünlüğü vardır. Buna müritçe bağlılık denilsin veya başka türlü söylensin. Ama sadece siyasal program etrafında mücadele eden hareketin üyeleri değildir. Ortadoğu'da var olan inanç örgütleri, inanç toplulukları ve bu toplulukların üyeleri vardır. PKK kadroları buna daha yakındır. Bir hırka bir lokmayla yaşayan insanlardan söz edilir. Dervişlerin bu özelliğinden söz edilir. Kendilerini tamamen uhrevi dünyaya vermelerinden bahsedilir. PKK kadroları da böyledir. Tamamen kendilerini uğruna mücadele ettikleri inanca vermişlerdir. Bunun dışında yaşamları yoktur. Bu, PKK'nin en temel güç kaynaklarından biridir. İnanç yanının bu yönlü bağlılığın getirdiği bazı zayıflıklar ve eksiklikler olabilir, ama esas olarak bu özellikler, PKK kadrosunu güçlendiren özellikler ve yanlardır. Diğer bilimsel olma karakteridir. Kaldı ki, PKK daha ilk çıkışında bilimsel sosyalizmi esas almıştır. Sosyalizme inanırken de bilimsel olduğu için inanmıştır. Bilimselliğine önem vermiştir. Bu yönüyle Önder Apo hep sorgulayıcı olmuştur. Olayları ve olguları bilimsel değerlendirme, kendi ideolojisini ve teorisini bilimsel temellere dayandırma konusunda bir çabası ve yoğunlaşması olmuştur. Bu bakımdan PKK kadrolarının inançlı olması ve der-

vişler gibi, inanç topluluklarının üyeleri gibi bağlı olması konusu Önder Apo'nun bu sorgulayan, araştıran bilimsel yaklaşımıyla bütünleştiği için, bazı kesimlerin bu bağlılıkları küçümseyen yaklaşımları, bağliklarda görülen dogmatik yanlar ya da eleştiri konuları PKK gerçeğinde en aza indirgenmiştir. Bunu böyle değerlendirmek ve görmek gerekiyor.

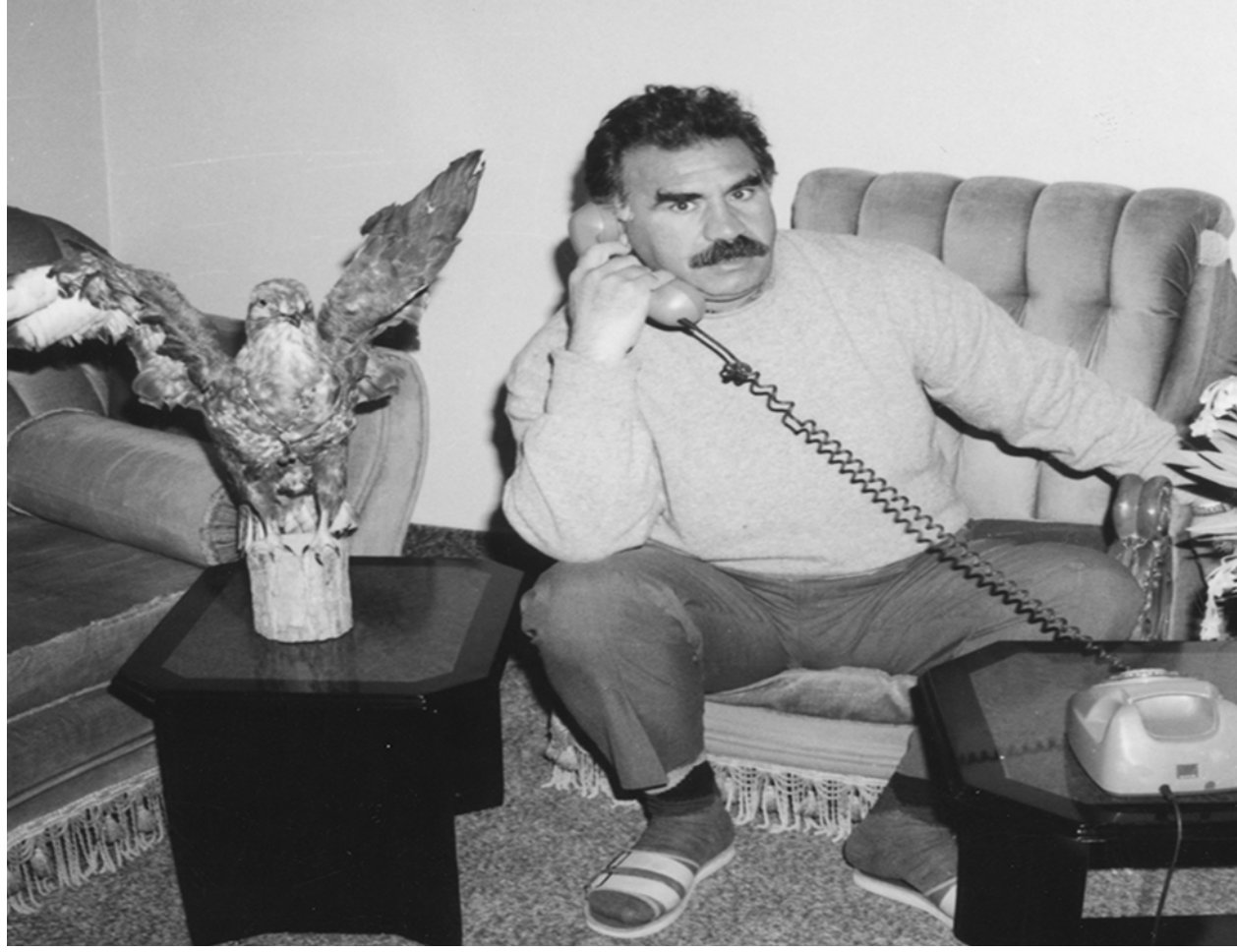
PKK kadrosunun zaten en önemli özelliği kendi farklılığını göstermesidir. O güne kadar ki sol örgütlerden, Kürt örgütlerden, siyasetle uğraşanlardan farkını ortaya koymasındır. Farkını ortaya koymak PKK'nin en önemli karakteridir. Çünkü bir reddediştir, bir kopuştur. Her türlü gerilikle, geri yaşama ilişkilerini ve bağını koparmıştır. Bu koparma da farklılığını çarpıcı biçimde ortaya koyarak olur. Bu yönüyle PKK'li bir kadro bir yere gittiğinde kendini hissettirir. Farklı olduğunu gösterir. Bunu duruşuyla, yaşam tarzıyla, ilişkileriyle, üslubuyla ve kişiliğiyle gösterir. Tutumuyla, tarzıyla, duruşuyla bir dava adamı olduğunu ve mücadelede kararlılığını hemen hissettirir. Bu açıdan PKK kadrosu gittiği yerde hemen heyecan, coşku, güven, inanç ve moral yaratır, böyle bir özelliği vardır. PKK kadrosu kendi duruşunda topluma zaferi gösterir. Zaferin kazanılacağını ortaya koyar. Bu çok çok önemlidir. Önder Apo'nun toplum ne söylediklerinden çok, ne yaptıklarına bakıyordu, derken işte bu farklılığını ortaya koyma, halka yön verme, mutlaka başaracağı hissini yaratma özelliğinden söz etmektedir. Duruşu, yürüyüşü ve üslubu başlı başına bir propaganda, etki gücüdür. Kesinlikle sıradan değildir, sıradışıdır. Eğer sıradışı, farklı değilse zaten sistemden kopuşu yaşamamıştır. Geriliklerden kopuş yaşanmamıştır. Verili toplumun, siyasal anlayışın, düşünce anlayışının ufuklarını aşmamıştır. Bu nedenle de farkını ortaya koymamıştır, heyecan yaratmamıştır. Eğer PKK'lilik, PKK kadrosu bir köklü kopuşu ifade ediyorsa, o zaman gittiği yerde hemen farklılığını hissettiren kadro olacaktır.

Avrupa'da yürütülen örgütlenme mücadelemiz kapitalist moderniteye karşı verilen bir özgürlük cevabıdır

Zelal Amed

Rêber Abdullah Öcalan önderliğinde yaratılan büyük partileşme, büyük ordulaşma ve büyük halk örgütlenme gerçeği, Kürdistan kadar Ortadoğu ve dünya halklarının özgürlük mücadelelerine de tarihi kazanımları, tecrübeleri ve yeni mücadele alanlarını kazandırmıştır. Elbette PKK öncülüğünde örgütlü bir mücadele kültürünü yaratmak hiç de kolay olmamıştır. 20. yy'da ezilen sınıflar, halklar, uluslar kendi devrimlerini yaratırken, Kürt halkı tarihin en karanlık dehlizlerine kapatılmıştır. Ezenler ve onların temsilcilerince, yine kapitalist modernite güçlerince Kürtlere 'hiç yaşamamışlar, hiç varolmamışlar' şeklinde bakılmış, böyle bir halkın varlığını değil sözle dile getirmek, düşünmek bile büyük günah sayılmış, buna cesaret edenler nice yöntemlerle cezalandırılmıştır. Nasıl ki iktidarcılığın, devletçisi sınıfı uygarlığın ilk köleleştirdiği insan, sınıf, toplum kadınsa ve günümüzün kirlili ve suçlu uygarlığı kadının köleleştirilmesi üzerinden kendini var ediyorsa; Kürt halkının 'yokluğu' üzerinden Ortadoğu'daki sömürgeci ulus-devlet sistemi de Rêber Abdullah Öcalan'ın PKK çıkışına ve tarihi ret hareketine kadar öyle ayakta kalmıştır. Esas acı olansa sadece ezenlerin bu yaklaşımları değil; ezilenler adına hareket ettiklerini söyleyenlerin mevcut kapitalist modernitenin aklınaruhuna göre Kürt ve Kürdistan gerçeğine yaklaşımları olmuştur. Sadece Ortadoğu'da değil, dünya çapında tarih sahnesinden en vahşi ve acımasız politikalarla dışlanan bir halk olan ve en ilerici denilen sol-sosyalist-devrimci güçlerin bile yok saydığı, görmezden geldiği, 'gericiler, bunlardan bir şey çıkmaz' dediği Kürt halkını ve Kürdistan'ı bu karanlık dehlizlerde bulmak, kendini görmesini ve kabul etmesini, bilmesini sağlamak; önce kendi özsaygısını-özgücünü kazanmasını sağlamak Rêber Abdullah Öcalan ve PKK önderliğindeki Kürdistan Devrimi'nin tartışmasız zaferi olmuştur.

Kürdistan özgürlük ve demokrasi devrimi ile 50 yılı yakın bir zamandır yaratılan 'ilk'ler ve tüm yaşam değerleri, insanlığın 5 bin yıllık özgürlük mücadelesinde yaratılan değerlerin özeti gibidir. PKK mücadele tarihi adeta tarihin Kürt varlığında yeniden yazılması gibidir. Tarihin yeniden yaşamaya başlamasıdır; Kürt gerçekliğinde boğdurulmak istenen yaşam değerlerinin yeniden nefes alması, insanlık onurunun yeniden değer kazanmasıdır. 'Yok' denilen, 'en geri, vahşi' denilen bir halkın insanlık devriminin öncü ve ilerici saflarına ulaştırılmasıdır. Bu gerçeklik nasıl yaratıldı? Kapitalist modernite güçlerinin karşısında en çok savaştığı, 50 yıldır yıkılmaya çalıştığı ve ancak en çok da anlamak istediği, ona bilinmez gelen ve onu en çok korkutan, ezberleri bozan Rêber Abdullah Öcalan kimdir ve PKK hakikati nedir? Bu soruların cevapları o kadar çoktur ki... Mücadele büyüdükçe de yeni cevaplar yaratılmaktadır. Rêber Abdullah Öcalan'ı ve PKK hakikatini anlamak için öncelikle mevcut uygarlıktan çıkmayı hedeflemek gerekir ya da mevcut ataerkil-iktidarcı-devletçisi sınıfı uygarlık ölçülerinin gözünü ve aklıyla değil; onun tersinden bakmayı, anlamayı başarmak gerekir.

Kapitalist uygarlığın soykırım siyaseti ve yaşatılmak istenen Kürt trajedisidir

Ezilen halklar ve toplumsal kesimlerin sömürgeci-kapitalist sınıflar karşısında mücadelelerini yaratmaları, inşa etmeleri ve her şeyden önemlisi de süreklilik kazanan bir mücadele gerçeğine ulaşmaları temel bir başarı ve zafer ölçüsü olmaktadır. Sömürgeci uygarlık güçleri, ezilenlerin örgütlenmemesi, mücadele bilgi ve tecrübelerini biriktirmemeleri, bunu bir kültür haline, bir modernite haline getirmemeleri, mücadelede süreklilik kazanmamaları için, yine kendisiyle birlikte devrimsel değişim ve dönüşüm gücünü diğer ezilenlere yaymamaları için ezilenlerin düşünsel-iradesel-yapısal parçalanmayı hep yaşamalarını sağlamayı hedeflerler. Ezilenlerin özgür düşünce, özgür irade, özgür toplumsallık yaratabilecekleri alanlara dönük hep saldırılar gerçekleştirilir. Bu alanlar işgal edilir, talan edilir, haksızlaştırılır, insansızlaştırılır. Bilinçler, bedenler, topraklar işgal edilir, yurtsuzluk dayatılır; insanlar ve halklar, varlıklarını-kültürlerini form ve sistem olarak inşa edecekleri alanlardan sürgün ettirilir. Kürt halkı bu sürgünleri en çok yaşayan halkların başında gelmektedir. Onbinlerce yıldır varoluşlarını sağladıkları, bilinçlerini yarattıkları ve toplumsal sistemlerini inşa ettikleri ana topraklarda katledilmeleri, soykırıma uğramaları, göç ettirilmeleri yetmezmiş gibi, son 200 yıldır da bu politikaların devamı olarak da ana topraklarından koparılmayı yaşamaktadırlar. Özelde Türkiye Cumhuriyeti'nin varoluşunun temeli Kürtlerin Kürdistanı bırakılmasına; yine yaşamsız, dilsiz, kültürsüz, felsefesiz, siyasetsiz, sanatsız, duygusuz, bedensiz bırakılmasına tarih ve insanlık tanıklık etmiştir. 20. yy başlarından itibaren yoğunlaşan Kürt soykırımında, Kuzey, Güney, Doğu ve Batı Kürdistan'da yoğunlaştırılan bir yok-sullaştırma, aç bırakma ve göç ettirme, vatansızlaştırma politikası karşımıza

çıkılmaktadır. Kapitalist uygarlığın Ortadoğu'daki jandarması olan TC'nin egemen olması ve varlığı Kürtlerin her açıdan soylarının kırılmasına bağlanmıştır. Batılı güçler (NATO, AB vb) TC'yi hizaya getirmek için bir yandan onu her anlamda kendine bağımlı kılarak yönetirken, diğer yandan onu ezilenlerin (her halktan ezilenlere karşı) ayağa kalkışına engel olması için işkenceci-soykırımcı güç olarak beslemiş, her türlü desteği vermiştir. Bu güçler Kürt sorununu bir Gordion düğümü gibi tutarak, Ortadoğu halklarını parçalı kılarak sömürsünün görünmez kilmaya çalışmıştır. Kapitalist güçler kurdukları bu oyun düzeniyle teslim alınmış halkları hem ana topraklarından edip, bu toprakları sömürüye açarken, Avrupa, ABD, Avustralya gibi kapitalist uygarlık alanlarına ucuz işgücü olarak göç edenlere de kapılarını açarak, para, oturma hakkı vb adı altında kapitalist uygarlığın ne kadar 'demokratik' olduğu yalanını herkese yutturmaya çalışmaktadırlar.

Kürt halkının ana topraklarından edilerek, yurtsuzlaştırılarak en çok göç ettikleri coğrafya Avrupa'dır. Sebebi ne olursa olsun; ister 4 parça Kürdistan'ı sömüren Türk-Fars-Arap ulus-devletlerinin askeri işgalleri, ister ekonomik talanı, ister sosyal altüst oluşlar olsun, Kürt halkı soykırım çemberine alındıkları için Avrupa'ya işçi-göçmen-mülteci-ilticacı olarak kaçmışlardır. Avrupa'ya ya da dünyanın farklı bir yerine gidişleri insanlığın doğal hareketlerine ve yer değiştirmelerine bağlı olarak gelişmiştir. Kürt halkı, kendi topraklarından, tarihinden, varoluş hakikatinden, uygarlıklar yarattığı coğrafyadan kaçır hale getirilmiştir, egemen güçler hem evini yakmış, hem canını almış, hem de bu halkın parasını alarak onu topraklarından kaçmasını sağlamıştır. Yollarda ölmek, dağlarda donmak, denizlerde boğulmak pahasına...

Bu bir Kürt trajedisidir. Yaşamın ölümden beter hale getirilmesi, bir sömürgecilik politikasıdır. Bu trajediye, ölümün 'yaşam' diye kabul edildiği bu

gerçeğe en büyük darbeyi Rêber Abdullah Öcalan'ın yarattığı PKK devrimci çıkışı vermiştir. Kürt halkını yüreğinden, beyninden vuran sömürgecilerin elindeki bu silah, tersinden kullanılmıştır. Ana topraklarından koparılan Kürt halkı, nerede olursa olsun, nereye giderse gitsin oradan Kürdistan'ı düşünce, ruhta inşa etmeyi öğrenmiştir. Apocular ideolojik grupken de, 27 Kasım 1978'de partileştikten sonra da 'Kürdistan'a dönüş' perspektifini esas aldılar. Ankara'dan başlayan yürüyüş her anlamda Kürdistan'a dönüşün örgütlülüğünü, ideolojisini, mücadelesini Kürt halkının bulunduğu her yerde yükseltmeyi esas aldılar. Dezavantaj olan her durumu tersine çevirmek; imkansızlıklardan, olanaksızlıklardan şikayet etmeden, her şeyi hazır beklemeden, mücadelenin zorlu bir yol olduğunu unutmadan her gün kendini yeniden kararlaştırmak, yeniden örgütlenmek, yeniden ayağa kalkmak...

PKK tüm zorluklara rağmen, her yerde Kürt halkına ulaşmayı başarmıştır

Avrupa, kapitalist modernitenin coğrafyası olduğu kadar halkların özgürlük ve demokrasi direniş tecrübelerine de tanıklık etmiş bir yerdir. PKK, bu bilinçle ve kapitalizmin sömürgeci gerçekliğini unutmadan bu coğrafyaya sürülen Kürt halkına ulaşmayı temel bir mücadele ve başarı hedefi olarak belirlemiştir. 50 yıla yaklaşan mücadele süreci içinde genelde Kürdistan dışı alanlar, özelde de Avrupa alanı devrimin önemli ve anlamlı mücadele alanları olarak ele alınmıştır. Rêber Abdullah Öcalan 1979'da Ortadoğu sahasına çıktığında, yurtdışı alanlarının Kürdistan devrimine değer katan yerler olması için büyük emek vermiştir. Kürdistan'ın parçalanması, Kürt halkının dağıtılması bir sömürgecilik politikası olurken, her coğrafyada, özelde de kapitalist uygarlık güçlerinin hakim olduğu Batı ülkelerinde en güçlü halk örgütlenmesini yaratmak,

Kürt halkının ana topraklarından edilerek, yurtsuzlaştırılarak göç ettirilmesi, yaşamın ölümden beter hale getirilmesi, bir sömürgecilik politikasıdır. Bu trajediye, ölümün 'yaşam' diye kabul edildiği bu gerçeğe en büyük darbeyi Rêber Abdullah Öcalan'ın yarattığı PKK devrimci çıkışı vermiştir. Kürt halkını yüreğinden, beyninden vuran sömürgecilerin elindeki bu silah, tersinden kullanılmıştır. Ana topraklarından koparılan Kürt halkı, nerede olursa olsun, nereye giderse gitsin oradan Kürdistan'ı düşünce, ruhta inşa etmeyi öğrenmiştir.

maddi ve manevi halk gücünün Kürdistan'ın inşa çalışmalarına akitmek ve bu temelde tüm sömürgecilerin planlarını boşa çıkarmak devrimin temel çalışmalarından olmuştur. Rêber Abdullah Öcalan, özellikle Avrupa'daki Kürdistanlıları ülkeye dönüşü bilinçte, ruhta ve pratikte gerçekleştirmeyi başarmıştır. Partileşme, halklaşma çalışmaları bu alanda hep güçlü tutulmuş ve kapitalizmi yüreğinden, beyninden yakalamak olarak ele alınmıştır.

Avrupa alan çalışmaları 1980'lerle birlikte yoğunlaşmıştır. Halk çalışması temel emek alanı olarak kabul edilmiştir. Yani partileşme çalışmaları, toplumsal çalışmaların, halkın örgütlenmesinin, eğitilmesinin güçlendirilmesi ile iç içe yürütülmüştür. Halktan kopukluk, partileşmekten-kadrolaşmaktan kopuşla aynı görülmüştür. Halk çalışması ideolojik-örgütsel çalışma olarak ele alınmıştır. Yine Avrupa sahası, doğru kadro duruşuna ulaşmanın önemli bir mücadele ve eğitim alanı olarak görülmüştür. Kapitalizm, özellikle sosyalist hareketleri ve öncülerini kendi liberalizminde boğmak, devrimci yapıları ılımlılaştırmak, eritmek için çok değişik yöntemler devreye koymuştur. Türkiye'de 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesini en çok destekleyenler Avrupa kapitalist devletleri olmuştur. Türk faşist rejimi çok sayıda sol-sosyalist muhalif güçleri bir dalga halinde Batı'ya sürgün etmiştir. Kapitalizm de bu güçlerin çoğunu uysal-kabul edilir pozisyona getirmiştir. Birçok örgüt mülteci sınırları aşamamış, marjinalleşmiş, sisteme çileşerek sıradanlaşmış, kısaca tasfiye olmuştur. Reformist sınırlarda takılıp kalmışlardır. Adeta Türkiye'de devrim yapmak unutulmuş, sistemin 'demokratlığını' aşmayan muhaliflik 'ilerici' olmanın ölçüsü sayılmıştır. Rêber Abdullah Öcalan ve PKK gerçekliği bu tehlikelere karşı dağ,

Rêber Apo, tüm şehitlerimize bağlılığın bir gereği olarak, onların yarattıkları örgüt ve mücadele düzeyini korumak ve büyütmek için büyük özgür yaşam ilkelerini evrenselleştirmeyi esas almıştır. Rêber Apo, kapitalizmin saldırılarının, oyunlarının nasıl boşa çıkarıldığını ve Avrupa gibi bir mücadele alanında PKK'nın nasıl bir duruş sergilediğini şöyle anlatmaktadır: "Onların kapısında dilenci gibi gözyaşı dökmedik, onlara yalvarıp yakarmadık. Tersine direnişimizi geliştirdik. Direnişimizin teori ve pratiğini bağımsız bir biçimde onlara muhtaç olmadan, onların sözde hayırseverliğine, bağışlayıcılığına, insan hakları safsatasına ve yardımseverliğine sığınmadan yaptık ve bunu başardık."

zindan, köy-kent, Kürdistan, Türkiye, Ortadoğu'da yürütülen mücadelede esas alınan devrimciliği, kadro-militan duruş, zihniyet ve ahlaki ölçüleri Avrupa alanındaki çalışmalarının da temelini oturtmuştur. Rêber Abdullah Öcalan bu gerçeklik karşısında halkını ve yoldaşlarını hep uyarmış; Avrupa'nın fiziki koşullarının rahatlığına karşılık, kapitalizmin insanların ruhlarını, iradelerini, duygu ve düşüncelerini ve sonuçta bedenlerini nasıl satın aldığını hep dile getirmiş; 'Kendinizi, ruhunuzu, hayallerinizi bu sisteme satmayın' demiştir. Yani imkanların çokluğu karşısında kendini kaybetmemek, keyfiyete düşmemek, kendini, halkını daha çok örgütlemek-eğitmek-yetkinleştirmek, yüzünü hep ülkeneye dönmek...

PKK tarihi, büyük bir mücadele tarihidir

PKK tarihi, büyük bir mücadele tarihidir. Sömürgeci-kapitalist güçlerle mücadele kadar içe dayatılan tüm gerici-teslimiyetçi anlayış, kişi ve tarzlarla mücadele ederek bu tarihi inşa etmiştir. Rêber Abdullah Öcalan özgür insan gerçekliğini bu mücadeleciliği süreklileştirerek ve toplumsallaştırarak hep güçlü tutmuştur. Avrupa'da da örgütün sürekliliği bu temelde sağlanmıştır. Örgüte içten dayatılan tasfiyeci anlayışlara ve dayatmalara karşı olduğu kadar, bunlara her türlü imkanı sunan kapitalist devletlerin PKK'yi terörist gösterme, yargılama, halkı ve kadroları zan altında bırakan komplolar yapma, tutuklama gibi saldırılarına karşı da büyük direniş ve mücadele yürütülmüştür.

Rêber Abdullah Öcalan Avrupa'da faaliyet yürüten kadro ve çalışanlara hitaben Eylül 1988 yılında yaptığı konuşmada tasfiye saldırılarına karşı nasıl

bir mücadeleyi esas aldıklarını şöyle ifade etmektedir. "Yapılması gereken; örgütü derinliğine ve genişliğine korumak, örgütsel işleyişi (ki, bu olmazsa Avrupa'da örgütün sürdürülmesi olanaksız) en dengeli, en uyumlu bir biçimde sürdürmek, sağlam bir merkez, bölgeler, kol örgütleri geliştirerek ve yine verdikleri özeleştiriyeye uygun olarak, ülke içine yönelmeyi, Parti'ye kadro aktarımı görevlerine bağlı kalarak çalışmalarını yürütmektir. Parti'nin her tarafta yükselen itibarı, binlerce, onbinlerce kişiyi çekiyor. Bu, Avrupa'da da yaşanacaktır. Bu konuda yeterli hale gelmek, buna şimdiden uygun araçlarla karşılık vermek, sağlam bir siyasal değerlendirmeyle merkezinden tutalım özellikle de örgütsel kuruluşa geçmeyi becermek, önümüzde duran canalcı ve mutlaka başarılması gereken görevlerdir. Artık bu görevleri, bundan sonra sağlayamıyorsanız, kişi kendisinden şüphe etmelidir. Bu kadar olanak ve imkan, bu kadar yakın destek, bu görevleri kat be kat fazlasıyla ve başarıyla yerine getirmeye imkan hazırlıyor, bunları kullanmanız gerekiyor..."

Esas olarak da daha kapsamlı geliştirilmek istenilen emperyalizmin oyunlarını görmeye, bunları etkisiz kılmaya, bunun için de en başta kapsamlı kitle örgütlemelerini, kitlenin bizzat kendi öz örgütlenmelerini, öz yönetimlerini yaratmaya çağırıyoruz. Bunu yapmak demek Cephe'yi oluşturmak demektir. Yine kendi kadro örgütlenmelerini sağlam yapmalıdırlar. Bu da Parti çekirdeği demektir. Bu konuda hepimizi eski hatalı, yetersiz yaklaşımlardan kurtulup Parti'nin son derece güçlenmiş, netleşmiş yaklaşımlarını esas almaya ve uygulamaya çağırıyoruz."

Rêber Apo bu yıllar içinde sayısız kadroyu eğiterek Avrupa sahası faali-

yetlerine göndermekle birlikte, bu alanı bir 'yedek parti' gücü olarak ele aldı. Halkın kendini örgütlemesi, öz yönetim gücünü açığa çıkarması için tarihsel perspektifler geliştirdi. Sömürgeci devletlerin çaldığı insanlarımızı tekrar büyük bir güç haline getirip Kürdistan devrimini büyütecek kadro-çalışanlar haline getirdi ve bu gücün kendisini ülkeye aktarmasını sağladı. Avrupa alan çalışmalarını sadece kendi içine kapalı olmasını sağladı. Derinleşerek Kürdistan'a doğru akan bir nehir gibi; halk örgütlenmesinde, kadın özgürlük çalışmasında, gençliği devrimlerle buluşturmada, basın-yayında, eğitimde, kadro çıkarmada, diplomaside, kültür-sanatta, enternasyonal ruhu büyütmede, ulusal kurumlaşmalarda, inanç alanının örgütlenmesinde büyüyen bir devrim tablosu oluşturulmuştur.

PKK'nin en temel güç kaynağı özgürlük çizgisini büyüten şehitleridir

50 yıla varan mücadelenin en temel güç kaynağı özgürlük çizgisini, örgütlülüğünü büyüten şehitleridir. Kürdistan şehitleri devrimin esas sahipleri ve yaratıcılarıdır. Kürdistan'ın dört bir yanından partiye akan, özgürlük aşkıyla dağlara çıkan, büyük ideolojik derinliğe ulaşarak komutanlaşan onbinlerce şehidimiz vardır. Şehitler Kürdistan haki-katinin kendisi olmaktadır. Avrupa'dan Kürdistan özgürlük mücadelesine katılan, gerillalaşan, komutanlaşan ve tarihe altın harflerle büyük başarılar yazdıran nice şehitlerimiz vardır. Avrupa kapitalizmine karşı tüm insanlığın ve Kürt halkının haklarını, Kürdistan devrimini onurlu yaşam değerlerini savunmak için gözlerini kırpmadan ülkeleriyle buluşan nice öncüler çıkmıştır. Her

alandaki tarihin onlara verdiği tüm sorumlulukları başları dik olarak onlar yerine getirdiler. Kimler miydi onlar? Hüseyin Özbey (Harun), İbrahim İncedursun, Binevş Agal (Berivan), Zeynel Akyar, Hüseyin Çelebi, Engin Sincer (Erdal), Enver Polat (Selçuk), Emel Çelebi, Hasan Kızılar (Mazlum), Uta Schneiderbanger, Ekin Ceren Doğruak (Amara), İsmail Nazlıkul (Kasım), Bedriye Taş (Ronahi), Nilgün Yıldırım (Berivan), Bedran Öztürk, Zeynep Erdem (Jiyan), Sinan Cemgil Kahraman, Canan Demirel, Fatoş Sağlamgöz (Sema), Fidan Doğan, Leyla Şaylemez, Andrea Wolf, Ahmet Kılıç (Murat Dep), Zin Botan, Binevş Edessa, İsmail Özden (Zeki Şengali) ve halkımızın, kadınların, gençliğin binlerce yiğit öncüleri...

Rêber Apo, tüm şehitlerimize bağlılığın bir gereği olarak, onların yarattıkları örgüt ve mücadele düzeyini korumak ve büyütmek için büyük özgür yaşam ilkelerini evrenselleştirmeyi esas almıştır. Rêber Apo, kapitalizmin saldırılarının, oyunlarının nasıl boşa çıkarıldığını ve Avrupa gibi bir mücadele alanında PKK'nın nasıl bir duruş sergilediğini şöyle anlatmaktadır: "Onların kapısında dilenci gibi gözyaşı dökmedik, onlara yalvarıp yakarmadık. Tersine direnişimizi geliştirdik. Direnişimizin teori ve pratiğini bağımsız bir biçimde onlara muhtaç olmadan, onların sözde hayırseverliğine, bağışlayıcılığına, insan hakları safsatasına ve yardımseverliğine sığınmadan yaptık. Ve bunu başardık." Kapitalizm Rêber Apo çizgisinin ve örgütlenmesinin en tehlikeli yanı olarak, onun bağımsız duruşunu, boyun eğmezliğini, özgürlükteki ısrarını, özgüce dayanmasını görmüşlerdir. Tüm saldırılarına ve komplolarına rağmen, Papa ve Palme cinayetlerini PKK'nın üzerine atmalarına rağmen hakikatler ortaya

çıkması, kendilerinin kirliliği ve karanlık yanlarının suçlu olduğu Avrupa demokratik kamuoyunca görülmüştür. PKK'nın başarısı karşısında tutuklama, yargılama, 'terör listelerine alma' da sonuç vermemiştir. Almanya Düsseldorf Davası ile tarihi sonuçlar almayı hesaplarken, kendisi yargılanmıştır.

Rêber Apo, Nisan 1989 tarihinde Palme cinayeti için şunları belirtmiştir: "1984 Atılımıyla birlikte, Brüksel çevresi dediğimiz NATO'cu çevrelerinin de onayı ile başa gelen 12 Eylül faşizmine karşı oldukça tutarlı bir direniş geliştirdiğimiz ortaya çıktı. Bu savaşın özgücümüzü dayalı olarak geliştiğini anladıklarında durumun değişik olduğunu, PKK'ye karşı daha değişik yaklaşımların gerekli olduğunu, PKK'nın artık terörist olduğunu, doğru bir hüküm geliştirmenin gerekli olduğunu düşündüler. Ve bildiğimiz Palme senaryosunu geliştirmeye çalıştılar. Palme senaryosu deyip geçmemek gerekir. Palme Batı sisteminde, özellikle onun demokrasi geleneğinin temsili, biraz da gerici emperyalist çevrelerin çıkarlarını tehdit eden, ama aynı zamanda sistemi de iyi koruyan önde gelen bir kişiliktir. Palme aynı zamanda bir kurumdur. Sosyal demokrasinin geleneği, onun ruhu, onun beynidir. Halk yığınları bu isme aşına olup, ona son derece tutkundurlar. Ayrıca İskandinav ülkelerinde önder konumundadır ve demokratik gelenekleri ağır basan en barışçıl bir ülkedir. Başta ABD olmak üzere, gerici NATO çevrelerinin başını ağrıtan bir ülkede 30 yıl iktidarda kaldı. Emperyalizme rağmen, birçok ulusal kurtuluş hareketine ilgi göstermiş, barışçıl olmuştur. Öte yandan Palme'ye karşı düzenlenecek bir suikaste bulaştırılacak bir örgüt, kesinlikle Avrupa'da terörist ilan edilip mahkûm edilecektir. Bir örgüt Avrupa'da teröristlikle mahkûm

edildi mi, hayat alanı oldukça daralır, faaliyetleri kısıtlanır ve bunun üzerine Avrupa'nın bütün emniyet güçleri seferber edilir. Ve o örgüt bulunduğu alandan dışarıya çıkartılmaya çalışılır. Görülüyor ki çok hayati ve kapsamlı bir plandır. Ve yalnız bu kadar da değildir, PKK'nin önderlik ettiği Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin başına bu tecrit duvarı örüldüğü gibi, kurtuluş hareketleriyle ilişkisini sürdüren Palme'ye özellikle Reagan tarafından bir cevap verilmiş ve bir hesap görülmüş olacaktır."

Türk, Alman ilişkileri ve Düsseldorf Davası

Yine Düsseldorf Davası için de Rêber Apo aynı tarihli konuşmasında şunları belirtmiştir: 'AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu), Alman çizgisi çerçevesinde Türkiye ile ilgilenir. İngiliz ve Fransızlar bu konuda ikinci ve üçüncü sırada gelirler. Her şeyden Alman emperyalizmi sorumludur ve ona bu görev büyük dayıları ABD tarafından verilmiştir. Federal Almanya'ya "Türkiye'yi en iyi idare edebilecek güçsün, bu konuda tarihte büyük tecrübelerin var. Günümüzde de ekonomik ve siyasi gücün buna son derece uygundur" demişlerdir. Ve Türk faşizmi de buna oldukça öykünür. İş yalnız bu kadarla da sınırlı değildir, milyonlarca emekçinin Almanya'nın uşağı haline getirilmesi için ne gerekiyorsa, bunların her türlü işbirlikçilik temelinde sunulması sağlanır. İşte bu kadar kapsamlı ele alınacak bir tarihsel çerçeveye sahip olan Türk Alman ilişkilerine ve 12 Eylül faşizminin tezgahlanmasının en önde gelen gücüne, onun gerici hükümetine karşı Türk uşaklığını zor duruma düşürdük. Önünde tek çıkış noktası vardı o da; davayı giderek PKK'nin tüm varlığını yargılayacak bir seviyeye getirmek!...

Türk işbirlikçilerinden daha fazla Alman çıkarları, Alman emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları tehlikededir. Türkiye jandarmacılığıyla Anadolu'da, Kürdistan'da, Ortadoğu'da yürüttüğü politikası tehlikelidir ve bu tehlikenin en başında da PKK geliyor. İşte öfkeyle kendi yasalarına bile ters düşerek, PKK davasını günün önemli bir siyasi davası haline getirmesi, tümüyle PKK'yi yargılamaya cesaret etmesi bu çıkarlarının tehlikeye girmesinden ötürüdür.

Onların yargılamak istedikleri nokta şudur; halkımızın biricik umudu olan PKK'nin direnişçi devrimci atılımıdır. Bununla yalnız hukuki veya siyasi olarak değil, ideolojik ve kültürel olarak da bizi mahkum etmek istediler.

Tıpkı Diyarbakır'daki PKK yargılanmaları gibi, Almanya'daki yargılanmanın da tarihi bir anlamı vardır. Diyarbakır'daki yargılanma Kürdistan gerçeğinin ilk defa Türk barbarlığına karşı korusuzca ve büyük bir cesaretle savunulmasıdır. Almanya'daki PKK davası da Kürdistan gerçeğinin, özellikle onun PKK önderliğinde ayağa kalkın direnişçiliğinin bu sefer de emperyalist sisteme karşı savunulmasıdır. Aynı zamanda Alman emperyalizminin Türk işbirlikçileriyle birlikte baştan beri tarihi ve güncel her cephede işledikleri suçlarının da yargılanmasıdır. Bu, onların bir halk üzerinde yürüttükleri soykırımın açığa çıkarılması ve suçlarının ölçüsünün çok iyi bir biçimde gösterildiği bir yargılama kürsüsüdür. Kürdistan halkı gibi mazlum bir halkın tarih sahnesinden tasfiye edilmek istenmesinde, 12 Eylül faşizminin oynadığı rolün arkasındaki karanlık, resmi ve gayriresmi güçlerin ideolojik, askeri, siyasi güçlerin binbir hesaplarının görüldüğü bir yargılanma davasıdır. Bir dönemler nasıl Hitler faşizmi

Görülüyor ki, PKK çizgisi nerede olursa olsun; haksız bir uygulamaya tabi tutulmak istenildiğinde onun doğru savunulması durumunda, karşıdaki güç ne kadar büyük olursa olsun ve kendini ne kadar efendi görürse görsün PKK tarafından yargılanmaktan kurtulamayacaktır. Partimizin çizgisi büyük haklılıktan, insani olma gücünden ve bağımsızlıktan kaynağını alır. Bu açıklık, karşı tarafın büyük tarihi kirine, gericiğine ve iliklerine kadar haksızlık yapmasına karşı ortaya çıkmıştır. Bu tip yargılamalar Engizisyon Mahkemeleri'nden tutalım, Hitler Mahkemeleri'ne kadar tarihin her döneminde olmuştur.

Dimitrof şahsında bütün bir sosyalizmi mahkûm etmek istemişse, Alman emperyalizmi, onun gerici hükümetlerinin baş yordakısı olan Alman savcısı da günümüzün en devrimci hareketi ve Ortadoğu'da en devrimci örgüt olan PKK'yi yargılamakla bağımsızlık temelindeki sosyalizmi ve yurtseverliği mahkûm etmeye çalışmaktadır. Varsın yargılasınlar. Onlar bu yargılamayla kendi çıkarlarının gereklerini yapacaklar, ama biz de onların çıkarlarının nelerden ibaret olduğunu, tarih boyunca ve günümüzde bu çıkarların Türkiye halkları, Alman halkı ve halkımızın, yine gerçek Alman demokratlarının bile nasıl aleyhinde olduğunu göstereceğiz. Bunların halkların düşmanlığı, demokrasi düşmanlığı yüzlerini unutmayalım. Bütün bunların halkların çıkarlarıyla ne ilişkisi olduğunu ortaya koyacağız. Ve böylece kimlerin nasıl yargılanması gerektiğini, yine yargılayanın nasıl yargılanması gerektiğini mahkemede çok ustaca ortaya çıkaracağız. Bunu yargılarken, aynı zamanda temsil ettikleri emperyalist sistemi, NATO'nun iç yüzünü de açığa çıkaracağız.

Avrupa'da halkımız her gün daha fazla örgütlenmelidir

Avrupalılar'ın 'bizim öz malımızdır' dedikleri, ama neredeyse tarihin çöplüğüne attıkları soylu demokrasi ve sosyalizm kavramlarını Avrupa'nın tam ortasında güçlü bir savunmayla sahip çıkmamız söz konusu olacaktır. Bu da PKK'nin enternasyonalizme en sağlam katkılarından birisi olacaktır.

Görülüyor ki, PKK çizgisi nerede olursa olsun; haksız bir uygulamaya tabi tutulmak istenildiğinde onun doğru savunulması durumunda, karşıdaki güç ne kadar büyük olursa olsun ve kendini

ne kadar efendi görürse görsün PKK tarafından yargılanmaktan kurtulamayacaktır. Partimizin çizgisi büyük haklılıktan, insani olma gücünden ve bağımsızlıktan kaynağını alır. Bu açıklık, karşı tarafın büyük tarihi kirine, gericiğine ve iliklerine kadar haksızlık yapmasına karşı ortaya çıkmıştır. Bu tip yargılamalar Engizisyon Mahkemeleri'nden tutalım, Hitler Mahkemeleri'ne kadar tarihin her döneminde olmuştur. Ama karşılarındakiler ne kadar azınlıkta olursa olsun, kendilerini savunmaktan ne kadar yoksun bırakılmak istenilirse istenilsinler, tarih her zaman bu tarzda yargılama yapmaya kalkışanların yargılandığını ve tarihin hükmünün de bu resmi yargılayıcıların değil, yargılananların lehine tecelli ettiğini göstermiştir."

Hiç şüphesiz yıllardan beri, partimiz Avrupa'daki halkımıza hem birçok şey verdi, hem de halkımızdan birçok değer de aldı. Maddi katkıları, savaşçı katılımları mücadelede vazgeçilmez bir anlam ve değere sahip olmuştur. Ve halen de en verimli ve kapsamlı bir biçimde bu işlevini sürdürmektedir. 1980-90'lardan itibaren, yine 2000'lerde PKK'nin gelişiminde, emekçi halkımız, kadınlarımız ve gençliğimiz kesinlikle belirleyici bir rolün sahibi olmuştur. Rêber Apo büyük insanlık savunmalarında bir Ortadoğu'daki halkımızın, bir de Avrupa'daki halkımızın emeğine vurgu yapmıştır. Fakat bu böyle olmakla birlikte, her zaman kapitalizmin sistemi-çileştirme, kendine benzetme saldırılarının karşısında bu emeklerin her an boşa çıkabileceği uyarısını da yapmaktadır. 'Bundan daha fazlasına gerek yok' deme durumunda olunmaması gerektiğini, tam tersine daha fazla çalışmanın her zaman gerekli olduğunu söylemektedir. Rêber Apo Avrupa'daki halkımıza hitaben 5 Ağustos 1994 tarihli konuşmasında şunları söylemek-

tedir: "Parti, örgüt sizin içindir. Sizin için olamıyorsa, 'Biz halk olarak kendi kendimiz içiniz' deyin. Parti gökten inmiş değil, sadece bir araçtır. İyi köprü rolünü gördü mü, size iyi değer taşıdı mı başınızın üstünde yeri vardır. Bakınız fazla bir şey veremiyor, kırıp döküyor, bakmayın ona, ağaç olarak güvenmeyin. Kendinize güvenin. Çünkü Önderlik de gerektiğinde Parti'den daha fazla size ulaşmayı bilen bir kurumdur. Bazen kendimi Parti yerinde, hatta daha fazlasında tutuyorum ve size ulaştırıyorum. O zaman yine bizden öğrenin, ihtiyacınız olan her şeyi bizde bulabileceğiniz gibi, görevlerinizi de bilince çıkarabilir ve çözüm gücü olabilirsiniz. Bu anlamda çaresiz değilsiniz. Yüz binleri bulan bir kitleyi ifade ediyorsunuz, her biriniz ülkede beş tane akrabasını kazanırsa bu eder bir milyon. Kazanamaz mısınız? Rahatlıkla mektupla, telefonlarla bile bunu yapabilirsiniz. Kendinizi yayamıyorsanız bitmişsiniz, zavallısınız ve bizi hiç anlayamamışsınız demektir. Bundan sonra sizin göreviniz budur ve artık Avrupa'yı değil, ülkenin içini fethedeceksiniz. Fetihmenin zamanıdır, bu mümkündür ve olağanüstü olanaklarımız da vardır, bunları kullanacaksınız."

Özel savaş bir yandan baskıyı dayatır, bir yandan aç bırakır

Rêber Apo'nun 14 Eylül 1994 tarihinde Avrupa'daki halka hitaben yaptığı çağrı ile yazımızı tamamlayalım: "Avrupa'daki bütün Kürdistanlı kitleye şunu söylüyorum; özel savaş oyunuyla ülkemizden koparıldınız. Özel savaş bir yandan baskıyı dayatır, bir yandan aç bırakır. İşkenceden ve açlıktan kurtulmak için Avrupa'ya yöneldiniz. Bu anlaşılır, suçlanacak bir durum değildir. Suçlanacak husus şudur; düşmanın

oyununu görmeme, görüp de ona karşı dikilmemidir. Geç de olsa gerçeği görmüş, düşmanın oyununu sezmış ve hatta bu temelde Avrupa'yı da çok iyi kullanabilirim diyorsa; bu kitlemiz, bu insanlığımız değerlidir ve vatanlarına, özgürlüklerine hayırlı birçok çalışmayı başarıyla yerine getirebilirler.

Daha fazla böyle olanaklarınız var. Çünkü ülke yaşamını da tanıdınız. Her türlü baskıyı, horlanmayı gördünüz, Avrupa'yı da gördünüz. Bunlar hepimizde, tüm Avrupa'daki Kürdistanlı kitlede muazzam bilinç yaratır, hırs, kin yaratır. Bunların hepsini parti hizmetine, parti örgütüne, bizzat kendi halk örgütünüze taşıyın, örgütlenin. Fazla tehlike yok aslında. Avrupa'da halkımız her gün daha fazla örgütlenmeli. Örgütsüz tek bir aile, tek bir fert bile kalmamalı. Hedef, Avrupa'daki bütün Kürdistanlı halk yığınlarımızı, hatta Türkiye'nin de etkilenmiş kesimlerini örgütlemektir.

Şimdiye kadarki çalışmalarımız buna da gereken imkanı, olanakları sunmuştur. Ama kendiniz de artık örgütlenin, kendi iradeniz seslensin. Kendiniz bol bol toplantılar yapın. Olanaklar çoktur, çekinmeden kullanın. Ülkeye yönelik olarak da, köyünüzü, akrabalarınızı, tanıdığınız kim varsa mektupla, telefonla örgütlemelisiniz. Beklemeden, kimse size bunları söylemeden de herkes bizzat "öz görevimdir" diyerek bu araçlara sarılıp bir örgüt yaratmalı. Bu görevinizi yerine getirdiğinizde göreceksiniz ki, devrimin en temel gücü sizsiniz. Ve devrim, bu gücün örgütlenmesiyle zafere doğru gidebilir. Bunlar sizin kurtuluşunuz içindir. Çünkü siz çok zorluklar içinde yola çıktınız. Her türlü mahrumiyete kapıldınız. Devrim, sizin nihai kurtuluşunuza cevap veriyor. Devrim sizindir ve sizin eseriniz olmalıdır."

PARİS KATLAMI'NIN HESABINI SORMAK

Ronahî Serhad

Sara, Rojbîn ve Ronahî-yoldaşlar şahsında devrim şehitlerimizi saygıyla anıyorum. Kadın özgürlük mücadelemizin kimliğini temsil eden Sara-Sakine Cansız yoldaş sadece Kürdistan Kadın Hareketi için değil, aynı zamanda dünya devrimci sosyalist mücadelesi açısından da bir öncüydü. Şehadeti, yeri doldurulamaz bir kayıptır.

Avrupa'nın tanınan, popüler şehirlerinden olan Paris'te 9 Ocak 2013'te yapılan suikastın üstü örtülemez. Bu katliamla ne amaçlandı ve katliamın üstünden yıllar geçmesine rağmen neden yargılanmanın yapılmadığı üzerinde durmak önemlidir.

Katliamın gerçekleştirildiği 2013 yılında AKP hükümeti, Kürt sorununu sözde çözme amaçlı Rêber Apo'yla yeniden görüşmeleri başlatmıştı. Bu görüşmeler kamuoyuna daha yansımamışken suikast yaşandı. Bir taraftan görüşmelere başlangıç yapılıyor gibi gösterilirken diğer taraftan bu suikast gerçekleştirildi. Heval Sara, özel olarak seçilmiş bir hedefti. PKK'nın kurucu önder kadrolarından olması aynı zamanda Kuruluş Kongresine katılan bir kadın olması ve hem genel hem de kadın özgürlük mücadelemizdeki rolü göz önünde bulundurulduğunda stratejik bir hedef olarak seçildiği anlaşılıyor. Heval Sara ile aynı zamanda Kürt-Alevi kadın kimliği de hedeflendi. Önderliğimiz bunu "ikinci Dersim Katliamı" olarak değerlendirdi. Dersim katliamı başta olmak üzere Kürtlere reva görülen katliamcı siyasetin değişimi için Önder Apo'yla yoldaş olup, PKK'yi kuran Sara yoldaş şahsında Dersim ikinci kez vurulmuş oldu.

Bu, düşmanın mücadelemize karşı yeni bir saldırı döneminin de başlangıcı oluyordu. Hem savaşı yeniden şiddet-

lendirmesi hem de yurt dışında ilk kez böylesi bir eylemin hedeflenmesi yeni saldırı konseptinin uygulanma biçimini gösteriyordu. Rêber Apo'ya ve Hareketimize verilen mesaj, 'katliam'dı. Amaç çizgilerine gelinmemesi halinde tasfiyeyi derinleştirmek, diğer taraftan hükümetin kendisini siyasi çözümden yana gösterip büyük engelleyici güçlerin ise kontravari planlarının tehlikelerine

lardan öteye gitmez. Bir tek Türk devleti dönem itibarıyla böyle bir eylemin planlayıcısı, uygulayıcısı olabilir.

Sara yoldaş özenle seçilmiş bir hedefti

AKP hükümeti yavuz-hırsız misali olayın hemen ardından katliamı Hareketimizin üzerine atmaya çalıştı. Üstelik

çaplı bir girişim de olabilir" dedi. Hükümet yetkilisi Cemil Çiçek de, 'Örgüt içi infaz' belirlemesi yaparak süreci sabote etmeye yönelik girişim olarak değerlendirmişti. Yine dönemin AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, "Yapılış şekline bakılırsa bu daha çok PKK'nın kendi içindeki bir iç hesaplaşması gibi görünüyor. Bu süreci sabote etmeye yönelik bugünlerde bu ve ben-

niyor ve tam kararlılık var ama bu kararlılığa müdahale var" denilmek istendi. Kararlılığı kökten sarsacak, derin güven bunalımına itecek denli bir tecritle Sara Yoldaş seçilmiş oluyordu. Böylesine tarihi bir adıma, siyasi suikastle müdahale edilmiş havası yaratıldı. Hem de müdahale PKK'nın kendi içinden geliyordu. PKK kadrolarından herhangi birine yapılmıyordu. PKK kurucularından ve Hareketimizin önder kadrolarından Sara Yoldaş özenle seçilmiş bir hedef oluyordu. Ve beraberinde yıllardır KNK temsilciliğini yapan Fidan Doğan ve gençlik hareketi kadrosu genç yoldaşımız Leyla Şaylemez ile birlikte üç kişinin katledilmesiyle dehşet planı tamamlanmış olacaktı.

Bu suikast tekil bir olay olarak görüldü. Oysa bu çapta planlanan suikast bir konseptte dayalıydı. Bu, yeni bir dönemin başlangıcıydı. Ve İmralı'da sürdürülen imha sürecinin devamıydı. Arkası da gelecekti. Bu suikast planı sonradan basına da yansıdığı gibi ve açıktan Türk devletinin dilendirdiği Çöktürme Planı'nın startıydı. Çöktürme Planı, soykırımcı Türk devletinin uyguladığı imha-inkar siyasetinin zirveye taşınmasıydı. Rêber Apo üzerinde yüzde yüz tecritin derinleştirilmesi, PKK Hareketinin imhası, Kürt halkının iradesinin kırılması için fiziki soykırım dahil her türlü şiddetin kullanılması, Kürdistan Kadın Özgürlük Hareketi öncülerinin imha edilmesi, savunma güçlerinin darbelmesi, cinsiyetçi politikaların derinleştirilerek kadın mücadele dinamiğinin eritilmesi, gelecekselliğe yeniden hapsedilmesi idi. Paris Katliamı'nın devamı olarak Bakur'da Sêvê Demir, Pakize Nayır, Fatma Uyar Silopiye'da polis ve askerler tarafından katledildi. Bakur Özyönetim Direnişi'nde Sûr, Geve ve Nisebîn'nin mahalleri yıkıldı, yüzlerce insan yakılarak katledildi. Bu savaşı soykırım planı olarak Rojava'ya taşındı.

Esasta Kürt soykırımına yüklenen

işaret edip manipülasyon yaratmaktı. Görüşmelerde katliamın AKP hükümet yetkililerinin, 'bilgilerinin dışında' olduğu söylendi. Bunun hiçbir inandırıcılığı yoktu: Türk devleti dışında Hareketimize böylesine düşmanlık besleyen ve bunun için suikastle cinayet planını geliştirebilecek başka bir güç yoktu. İdeolojik-siyasi olarak mücadele eden güçler vardır ve bu da küçük çaplı tartışma-

hiçbir inandırıcılığı olmayacağını bilmelerine rağmen ilk andan itibaren özel savaşın dilini kullandılar. O dönemde Başbakan olan Tayyip Erdoğan, konuyla ilgili yaptığı açıklamada, "Bu bir iç hesaplaşma olabilir, bunun yanında şu anda teröre karşı bizim vermiş olduğumuz bir mücadele var, mesafe almak istiyoruz, bunu arzu etmeyenler de var. Bunlar tarafından da böyle bir provokatif

zeri şeyler olabilir" ifadelerine yer verdi. Hepsini ağız birliği yaparak, yani aldıkları karar gereği yoğunca kendi medyalarında bunun propagandasını yaptılar.

Dikkat edilirse 'sürecin' sabote edilmesinden söz ettiler. Bu gerçekte olmayan ama oluyor gibi gösterilen 'sürecin' sabote edilmesi oluyordu. Bu suikastle süreç şişirilip sunulmuş oluyordu. "Demokratik Çözüm Sürecine girilmek iste-

Erdoğan, çözüm süreci gibi siyasi hamlelerle toplumsal güce kavuşarak iktidarını sağlama almaya çalıştı. Oysa ortada siyasi çözüm aldatmacasıyla kendi çıkarları gereği zaman kazanarak büyüme ve savaşa hazırlanma amacının dışında bir şey yoktu. AKP, özel savaşın siyaseti olarak çözüm söylemini gündemde tuttu. Öyle ki diyalogla siyasi çözümü isteyen taraf AKP hükümeti gibi gösteriliyor, istemeyen taraf olarak da dış güçler de dahil olmak üzere derin devlet, kontra güçlere işaret ediliyordu. Türkiye'de uzun bir geçmişli olan ve esasta PKK hareketini tasfiye, Kürt halkının inkâr ve imhası üzerinden kirli savaş yöntemleriyle örgütlenen derin devlet ve onun hala işbaşında olan Ergenekon gibi kontra örgütleri işaret edildi. Bu bir hedef şaşırtmaydı. Oysa Erdoğan'ın iktidarda kalmasını sağlayan bu güçlerdi. Bu güçler olmadan Erdoğan bir hiçtir. Oyun bu şekilde kurgulanmıştı: Kendisi çözümde yana görünecek Paris katliamıyla da 'çözümü istemeyenlerin' neler yapabileceği gösterilmiş olacaktı! Oysa Önderliğimiz, Hareketimiz, Kürt halkı ve çözümde yana olan geniş bir çevre Erdoğan-AKP hükümetine "can simidi" gibi sarılıp son şansı olarak bakmıştı! O nedenle barışa giden "Çözüm Süreci" tabiri, siyasetin anadili haline geldi. Hala da 'barış' söylemi Kürt halkının siyasi temsilcilerinin dilinden, halkımızın dilinden düşmemektedir. Barış istemenin, barışı sağlamanın ne denli büyük bir özgürlük kalkışması gerektirdiği ise bir tarafa bırakılmaktadır. Bununla beraber parlamentaryet siyaseti öne çıktı, toplumsal siyaset ve çalışması, taban çalışması yetersiz yürütüldü. Bürokratik siyasi üslup ve tarz ve orta sınıf durumu öne çıktı. Oysa Kürt sorunu, Türk devletinin inkarcı, imhacı karakteri gereği radikal bir mücadeleyi, toplumsal başkaldırıyı ve bunun devrimci mücadelesini zorunlu kılar. Bunun için gecesini, gündüzüne katarak emekçi, mütevazı çalışmayı gerektirir. Kürdistan'ın belli başlı kentlerinde yüksek katılımlı mitinglerin halkın özgürlük direnişi için yeterli olmayacağı yeterince anlaşılmadı. Tüm kırsal alanlara, her köye, her mahalleye kadar uzanmayan, yerleşmeyen, örgütlenmeyen bir siyasi partililikle barışın gelmeyeceği barışa, çözüme yeterli olmayacağı gerçeği ihmal edildi. Adeta her şey tamam, tek mesele barış siyasetini dillendirmek gibi ele alındı. Halktan kopuk, üstte kalan tarz düşmanın şiddetli yönelimini karşılamaya yetmedi.

Bu suikast, Erdoğan'ın 'görüşmelerle' ne yapmak istediği konusundaki gerçeği sere serpe ortaya koyuyordu. Diğer taraftan 'örgüt içi infaz' kara propagandası ile kafa karıştırmaya çalıştılar. Suikastın yapıldığı biçimini veri olarak gösterdiler. Oysa PKK Hareketinin kendi iç ideolojik

mücadelesinde cinayetle ortadan kaldırma pratiği ne içte ne dışarda yaşanmamıştır. PKK Hareketi böyle bir geleneğe sahip değildir. Ama eleştiri-özeleştir geleneğine sahiptir. Eleştiriyle düzeltme, özeleştiriyile yenileme kültürüne sahiptir. "Çamur at izi kalsın, ya tutarsa" anlamında aslı astarı olmayan ifadeler kullandılar. Suçluluk psikolojisiyle alelacele ileri sürülen hiçbir söylemleri tutmadı. Dolayısıyla bu altı boş karalamalar olayın ilk haftasında boşa çıkmış oldu. Zaten AKP hükümet yetkililerinin hemen Hareketimizi adres gösteren yorumlara gitmesi, suçüstü yakalanmanın telaşı içinde olduklarını gösteriyordu. Katliamı planlayan MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı), Erdoğan'ın kararıyla uyguladı. MİT Müsteşarı Hakan Fidan, Önderlikle yapılan görüşmelerde hem Oslo hem Türkiye'de dahil olan ve tüm sürecin yürütülmesinde belirleyici rol alan, Erdoğan'ın tüm kirli işlerinin ortağıdır. Tetikçi Ömer Güney, Fransa polisi tarafından ilk üç gün içinde yakalanmasına rağmen Fransa cezaevindeyken ortadan kaldırıldı. Bunun nedenine döneneceğiz.

Önderliğimiz, Sara Yoldaşın anısına ve katillerin gerçek yüzlerinin toplum tarafından anlaşılması için görüşmeleri kesmeyerek sürdürdü. Düşman gerçeğine rağmen Kürt siyasi güçleri, demokrasi güçleri umuduna ve inancına güvenmeyi yeğleyerek siyaset yürüttü, mücadele etti. Siyasi çözüm amaçlı geliştirilen her sürece Önderliğimiz oldukça samimi ve tarihsel ciddiyetle yaklaşırken Erdoğan ise iktidara iyice yerleşmenin, devleti ele geçirmenin, Türkiye'de değişmez, aşılmaz bir güç devşirmesine yönelmenin fırsatı olarak değerlendirdi. Küçük hesapları AKP'yle iktidarlarını sürdürmek, büyük hesapları Dersim Katliamı gibi Kürt soykırımını tamamlamaktır. Ve yapabilirlerse Ortadoğu'da egemen güç haline gelmekti. Bu amaçla açıktan MHP'yle birleşerek derin devlet güçlerinin siyasi hükümeti olmaktan hiçbir sakınca görmedi.

Böylesi suikastların uzun bir hazırlık dönemini kapsadığı, hele bir de başka bir ülkenin sınırları dahilinde yapıyorsa devletler arası krize yol açmaması için gerekli prosedürlerin titizlikle yürütülmesi gerektiği biliniyor. Fransa devleti, cinayet sonrası bunu bir krize, soruna dönüştürmedi. Yakalanan tetikçi Ömer Güney, Fransa cezaevinde öldürüldü. Ömer Güney'in yargılanmadan ortadan kaldırılmasıyla hem Fransa hem Türk devleti kendilerine göre aklanmış olacaktı. Suçlu ortadan kaldırılınca cinayetin arkasındaki sır perdesi muamma olarak kalacaktı. Ömer Güney'in MİT bağlantısı ve cinayetin planlamasıyla ilgili ayrıntılar fazlasıyla açığa çıktı, kanıtlandı. Fransa devlet istihbaratının da böyle bir plandan haberdar olmaması mümkün değildir. Aksini ispat Fransa devletine düşer. Bunun için Fransa

Hiçbir katliam kadınlara geri adım attırmayacak, aksine daha büyük bir öfke patlamasına, özgürlük çıkışına yol açacaktır. Kadınların, toplumun cesaret kaynağı özgürlük uğruna yaşamlarını feda eden kahraman şehitlerdir. Şehitler gerçeğini yaşatmanın yolu kadın ve halk düşmanlarından büyük hesap sormadır. Bu bilinçle alanlara çıkan kadınlar bu yılı ve özde 9 Ocak Katliamı'nın yıldönümünü büyük eylemlerle karşıladı. Kadın birliği, özgürlüğü, örgütlülüğü ve özsavunma sistemi, toplumsal bilinç olarak en etkili bir biçimde kendisini gösterdi.

devletinin suçlamayı açıktan Türk devletine yöneltmesi ve aleni bir yargılama sürecinin başlatılması gerekirdi. Başka türlü bu komplonun sorumluluğundan kendisini kurtaramaz. Fakat bu yapılmadığı gibi deliller de karartıldı. Hatta güvenlik kameralarının kayıtları bile Fransa'daki Kürt siyasi çevrelerinin kendi uğraşları sonucu toplandı. Politik amaçlarla işlenmiş cinayetle üç kadın Paris'in ortasında katlediliyor ancak bu Fransa devleti tarafından sessizlikle karşılanıyor, geçiştiriliyor. Bu tutum Avrupa devletlerinin Kürt sorununa yaklaşımıyla ilgilidir. Türk devletine silah satan ülkeler arasında yer alan, Kürdistan'da yürütülen savaş dehşetine rağmen Avrupa ülkelerinin en ileri beyanları ve tutumları hep 'endişe' açıklamalarını aşmamıştır. 'Kaygı verici, endişe verici' denilen diplomatik-politik açıklamalarla Kürt soykırımına göz yumdukları gibi bu suçun ortağı olmaktadır. Hareketimizin Avrupa yasalarını gözetin tutumuna rağmen Avrupa'da Hareketimizin 'terörizm' suçlamasıyla yasaklanması doğrudan ve açıktan faşist Türk devletinin soykırım savaşına ortak olunduğunu gösterir. Ekonomik çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, hatta bunun için kendi yasalarını bile çiğneyen bir Avrupa gerçeği vardır. İlkeler olarak benimsedikleri insan hakları ve hukuk sıra Kürtlere gelince geçerli değildir. Fransa'nın hukuk devleti olarak bu katliamı aydınlatması gerekir. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen hiçbir ilerleme sağlanmamıştır. Fransa devleti, katliamı

kapatmaya çalışarak Türk devletiyle çıkar ilişkilerinin bozulmasını istemektedir. Bu katliam ve ardından izlenen siyasi tutum, uluslararası komplocu güçlerin savaşın derinleşmesindeki ısrarını gösterdi. Fransa'nın bu cinayet karşısındaki tutumu genel olarak Avrupa devletlerinin tutumudur.

Kürt sorununun çözülmediği bir Ortadoğu ve dünya gerçeğinde hiçbir ülkede ıstıkrar sağlanmayacaktır. Nitekim, Ortadoğu savaşının çözümsüzlüğü Kürt sorununun çözümsüzlüğünden kaynaklıdır. Kürt halkının hem kendi adına hem bölge halkları adına savunduğu ve Rojava'da uygulamaya koyduğu çözüm projesi vardır. Ancak ısrarla inkarcı, sömürgeci siyaset izlendiğinden Kürtlere özerklik statüsü, birlikte yaşadığı halklarla ortak federasyon ya da konfederasyon siyasal sistem projesi kabul edilmemektedir. Demokratik Konfederalizm projesinin hayat bulmaması için bir taraftan ABD, bir taraftan da Rusya çeşitli oyun ve komplolarla Kürt halkına karşı savaş kışkırtmakta sonuna kadar faşist Türk devletine saldırı zeminini, fırsatı yaratmaktadır. DAİŞ'in hamiliğini yapan AKP çetesi ve çete başı Erdoğan'ın önünü ABD, Rusya, Avrupa alsaydı DAİŞ bu kadar güçlenmezdi. Bölge halkı bu kadar acı, vahşet yaşamazdı. Batılı güçler, Kürt savunma güçlerine dayanarak DAİŞ'e koalisyon gücü olarak müdahale ederken, Erdoğan'a bir şey yapmadılar. Üstelik DAİŞ'le savaşan Rojava Halk Savunma Güçlerinin varlığı gerekçe gösterilerek Rojava'ya saldırısının önünü açtılar.

Çöktürme Planı'nın esas hedefi Önderlik ve fikirleridir

Faşist Türk devleti, açıktan söylemediği soykırım stratejisini Çöktürme Planı olarak isimlendirmiştir. Bu topyekûn savaş demektir. Kuzey Kürdistan'da gerilla sınırlı bir savaş olmayı çoktan aşmış dört parça Kürdistanı hedefleyen bir savaştır. Bunun sağlanması için, önünde engel gördüğü Önderliğimiz, Hareketimiz, kadroları ve tüm Kürt kazanımları hedeftir.

Faşist devleti, hangi dönemde nasıl siyasi, askeri mücadele, savaş yürütse de bunu İmralı'dan başlatmaktadır. Sonuçlarına bakarak dönem siyasetini belirlemektedir. Bunun böyle olduğunu neredeyse 21 yılı geride kalan İmralı gerçeği ortaya koymaktadır. Peki İmralı'da yürütülen savaş nedir ve nedenleri

nelerdir? Buna birkaç madde altında değinirsek şunlar belirtilebilir;

Birincisi: Önderlik, kapitalist modernist sistemi ve ideolojisi liberalizmi reddedip Demokratik Modernite sistemini çözüm olarak geliştirdiği için ağır uygulamalarla karşı karşıyadır. İmralı uygulamalarıyla özgür Kürt'ün, özgür kadın ve toplumun yaratılmasına karşı intikam alınmak istenmektedir. Paradigmasal perspektifle baktığımızda Önderlikle savaş halinde olan, imha-inkarı soykırım düzeyinde yürüten NATO'dur. Yani, kapitalist sistemdir. Türk devletine verilen rol ise uygulayıcıdır. Zaten varlığını Kürt'ün yokluğu üzerinden şekillendiren faşist Türk devleti bu göreve can atmaktadır.

Kapitalist modernist hegemonik güçlerin, Kürdistan ve Ortadoğu'ya yönelik sömürgeci politikalarına Kürdistan Özgürlük Hareketi, Önderlik çizgisi engeldir. Sosyalist kimliğimiz, kadın özgürlüğünü radikal sistemleştirmemiz ve Demokratik Modernite sistemini alternatif olarak geliştirmemiz nedeniyle tüm güçleriyle Hareketimizi ortadan kaldırmak istemektedirler. İnsanlık vicdanı ve dünyaya mal olan Özgürlük Mücadelemizi ısrarla 'terörizm' olarak lanse etmekte. Böylelikle mücadelemizin kazanımları inkâr edilmekte, meşruluğu ortadan kaldırılmak istenmektedir. Faşist Türk devletinin her türlü saldırılarının önü sonuna kadar açık tutulmaktadır. Zaten geçen kış ABD, Hareketimizin kurucu-öncü kadrolarından üç arkadaşımızın ismini bizzat vererek hedef gösterdi, para ödülü koydu. Sara ve iki arkadaşımızın katledilmesiyle başlayan süreç sadece üç arkadaşı hedefleyen bir karar olmadığı anlaşıldı. Bu karar nerede bir PKK-PAJK kadrosu varsa ve yine bu çizgi etrafında birleşen halk gerçeği varsa onu ezmenin kararıydı. Bu politika İmralı'da yürütülen politikanın devamı olarak gelişti.

İkincisi: Devrim karşıtı güçlerin faşist saldırılarına rağmen Kürt halkı, Kürdistan Özgürlük Hareketi ve Önderliği öncülüğünde büyük kazanma fırsatının, imkânının yakalandığı görülmektedir. Özgürlük Hareketimizin koşulları değerlendirilerek Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni, kadın devrimini gerçekleştirerek bununla birlikte Demokratik Ortadoğu Devrimi'ne öncülük ederek gerçekleştirmesini sağlayabilecek bir konumu teşkil ettiğinden bu da kendilerinde ciddi telaş oluşturmaktadır. Bunun başarılması halinde Ortadoğu'da Kürt halkı ve Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi te-

melinde kendi sistemlerini kuracaklardır. Ortadoğu halklarının 21. yüzyılda özgürlük ve demokrasinin kadın özgürlüğüyle taçlanmasıyla kazanması olacaktır. 21. yüzyıl kadın yüzyılı olmaya adaydır. Tüm gelişmeler bunun böyle olduğunu göstermektedir. Ancak bunu mücadele kapasitemiz belirleyecektir.

Üçüncüsü: Ortadoğu halkları ve Ortadoğu için de tarihi bir dönemin başlangıcı yaşanmaktadır. Kadın mücadelesinin olanca ağırlığıyla öncülük ettiği ve belirleyici bir rol oynadığı Kürt Özgürlük Hareketi günümüzde Ortadoğu halklarının ve Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin öncüsü haline gelmiştir. Bu önü alınamaz bir gelişmeyi ortaya çıkarmaktadır. Ortadoğu ve kadın devrimi tasfiye edilmek istenmektedir. Günümüzde Arap, Ermeni, Asuri kadın ve halklarının iradi askeri örgütlenmesi, Birleşik Halklar Devrimini ortaya çıkarmıştır. Bunun yaratıcısı Önderliktir. Bundan dolayı Önderliğimize öfke duymaktadırlar.

Dördüncüsü: Özel savaş hükümetinin başı Tayyip Erdoğan, Ortadoğu'da mutlak hegemon güç olma peşindedir. Hedefine ulaşmasının önündeki tek engel Önderlik ve Özgürlük Hareketimizdir. Bunun dışında bir engel veya güç kalmamıştır. Bunun için ne olursa olsun tasfiyeyi gerçekleştirmek ve nihai sonuç almak istenmektedir. Bu nedenle İmralı'da mutlak tecrit uygulamakta, Hareketimize karşı siyasi-askeri üst düzeyde teknoloji kullanılarak saldırılmaktadır. Bununla iktidarını korumak ve sürdürmek istemektedir. Varlığını, geleceğini buna bağlamıştır. Ama şimdiye kadar hedefine ulaşamamıştır. Erdoğan bunu başarmadığında sonunun hüsrana olacağını bilmektedir. Bu yüzden Cumhuriyet tarihi boyunca isyanlarla bir tutulan Kürt sorununu ebediyen ortadan kaldırmak istemektedir. Kürtsüz cumhuriyet kurarak tarihe geçmeyi ve böylece 21. yüzyılda güçlenmiş ve kazanmış olmayı hesaplamaktadır. Bunun için bu denli derin düşmanlık yapmaktadır.

Görüldüğü gibi halklara karşı savaş komplocu strateji ve taktiklerle yürütülmektedir. Kapitalist modernist güçlerin ve sahadaki aktif ortağı faşist Türk devletinin Önderlik ve Özgürlük Hareketi karşısındaki duruşu böyledir. Komplocu stratejinin yıl içinde pratikleşme düzeyini ele aldığımızda neler yapılması gerektiği de belirlenmiş olmaktadır. Savaş yıl içinde tüm Kürdistan'a kır ve şehire yayılmıştır. Hareketimizin genişliğine mevzilediği tüm alanlarda savaş sürmüştür. Zaten 9 Ekim'de Rojava'ya yönelik başlatılan saldırılar devam etmektedir. 9 Ekim Uluslararası Kompo'nun başlama tarihidir. 9 Ekim 1998'de startı verilen Uluslararası Kompo'yu Önderliğimiz, İmralı duruşuyla boşa çıkarmıştır. Hareketimiz, halk bugüne kadar büyük bir mücadele vermiştir. Komplocu güçlerin

amaçlarının tersine dünyanın gündemine oturan kadın özgürlük ve halk özgürlük hareketi olduk. Bu, komplocu hesaplaşmadır. Ancak komplocu güçler amaçlarında ısrarlı olup Hareketimizin öncülük ettiği tüm gelişmeleri, kazanımları tamamen ortadan kaldırmaya kilitlenmişlerdir.

Özgürlük için başkaldıran kadınlar değişimin gerçek gücüdür

Türk devleti-ABD, ardından Türk devleti-Rusya arasında yapılan anlaşmayla Kürtleri olası katliamdan kurtardıklarını kamuoyuna yansıtmaya çalıştılar. Kuşkusuz bu Kürtlere ve Özgürlük Hareketine karşı zorbalık ve teslimiyet dayatmasıydı. TC'nin sopasıyla Kürtleri tehdit etmekte. Oysa Rêber Apo'nun belirttiği gibi ABD, Rusya isteseydi Türklerin saldırısını bir saatte durdurabilirdi. Bunu yapmalarının nedeni ideolojik ve paradigmasaldır. Amaçları yeni bir dünya sistemi şekillenirken Kürt sorununu kendilerine göre halledip Önderliğimizin paradigmasını alternatif olmaktan çıkarmak ve bunu savunan güçleri tasfiye etmektir.

Buna rağmen Kürt sorunu uluslararasılaşmış, Hareketimiz tüm saldırılara rağmen Üçüncü Dünya Savaşında taşıdığı değerler bakımından öncü, etkili, askeri, siyasi olarak bölge halklarıyla beraber güçlü pozisyonadadır. Dünya demokratik kamuoyunun büyük desteği açığa çıkmış ve Başûr, Rojhilat, Bakur, Avrupa, Şengal, Mexmûr, Rusya Kürtlerin bulunduğu her yerde muazzam ulusal birlik ruhu yakalanmıştır. Faşist Türk devletinin tek amacı Rojava Özerk yapısını ortadan kaldırmak değildir. 21. yüzyılda Kürtleri statüsüz bırakmaktır. Bunu adım adım yapmak istemektedir.

Savaş topyekûn yürütülmektedir. PKK Hareketini, Kadın Hareketimizi ortadan kaldırırsa kuşkusuz Başûr'u da bu statüde tutmayacaktır. Başûr'da faşist Türk devleti, siyasi, askeri ve istihbari olarak geniş çaplı örgütlenmiştir. Buna rağmen yine de Başûr'da da Kürt oluşumunu kabul etmemektedir. Buna 'büyük bir yanlış' demekteler. Rojava'ya saldırırken 'ikinci bir Güney oluşumuna müsaade etmeyeceğiz' dediler. Mesele bir parçada izlenen siyaset değildir. Sorun Kürt halkı açısından varlık-yokluk sorunudur. Partilerin siyasi, ideolojik program ve hedeflerini aşan düzeyde soykırım dayatılmaktadır. Hareketimiz, bu gerçeği ısrarla tüm Kürt siyasi güçlere kavratmaya çalışmaktadır. Düşmanın değirmenine su taşıyan, PKK'nin imhası üzerinden kendisine varlık kazandıran KDP'yi bu pozisyondan çıkarmak için mücadele halindedir. Aksi halde Başûr'da risk altındadır. Yanlış politikalar günümüzü değil tarihsel olarak Kürtlere kaybettirecektir.

AKP Türkiye'de iktidara getirildikten sonra Ortadoğu'da, İslam coğrafyasında

özel savaşı da her anlamda geliştirerek, derinleştirerek sürdürüyor. Suriye'de savaşın başlamasıyla faşist Türk devleti, alanda örgütlenmek için bunu fırsata dönüştürdü. Özel savaş kurumlaştırıyor. Bu anlamda savaştaki vahşeti sadece DAİŞ'e bağlamak arkasındaki siyasi gücü görmemek yanlış olur. Bu vahşeti örgütleyen, her türlü imkanı sunan AKP ve başındaki Erdoğan'dır. AKP bunu DAİŞ eliyle yaptığından böylelikle bu vahşetten resmi sorumlu olmaktan kendisini kurtardığını sanmaktadır. Ömer Güney de tetikçiydi, DAİŞ de tetikçidir. İşleri bitince imha etmeleri karakterleri gereğidir. Ömer Güney'in de işi bittikten sonra ortadan kaldırıldı. Erdoğan, DAİŞ'le de işi bittikten sonra ortadan kaldırmaya yönelecektir.

Faşist Türk devleti, özel savaş yöntemleriyle Kürt halkının, kadınların, gençlerin tüm toplumun reflekslerini öldürmeyi amaçlıyor. Kesintisiz tutuklama, cinayet, tecavüz ve fuhuşla manevi, moral değerlerden düşürme, Kürtlük adına ne varsa ortadan kaldırma, ulusal, toplumsal kimlikten düşürme, çürütme, iradi olarak çökertme, yok etme siyasetini sürdürüyor. Sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik politikalarını askeri saldırılarla birlikte yürütüyor. Toplumumuzda yeniden ajanlığı, muhbirliği, devlet taraflılığını geliştirip yurtseverlik ölçülerinden düşürmeye çalışıyor. Apocu Hareketle siyasallaşmış, yeni moral değerler kazanmış Kürt toplumuna Şark İslahat Planı'nı güncelleyip uyguluyor. Halkımıza, yaşamasının tek yolunun Kürtlüğünü, tüm değerlerini terketmekten geçtiğini, bunu yapmayanları ise ölüm ve imhanın beklediğini her gün propaganda etmektedir. Kadınları, en geri konuma getirmek için çok özel planlarla çalışmaktadır. Mücadeleci, politik kimliği olan kadınlar başta

olmak üzere kadınları hem hedeflemekte hem de cinsiyetçi toplum değerlerini derinleştirerek kadın şiddetini geliştirmektedir. Kadınları beden, ruh, zihin olarak tamamen sömürgeleştirmenin yasalarını çıkardığı gibi toplumda şiddeti, cinayeti, kadın kırımını, sonuna kadar geleneksel, erkeksi, tahakkümcü kültürü geliştirmektedir. Düşünsel, sosyal üretim yapan kurumlar, şahsiyetler AKP çitasına vurularak ya kapatılmış, hapsedilmiş ya da işlemez duruma getirilmiştir.

Gençleri yozlaştırmak, mücadeleye yöneliminden vazgeçirmek için sanat, spor, uyuşturucu, cinselliği körükleyerek güdükleştirmeye çalışmaktadır. En iyi niyetlisini ise erken yaşta evliliğe özendiren bu sözde aile bağlarını güçlendirme olarak göstermektedir. Oysa gençleri erkenden büyük bir yük altına koyarak, sisteme, devlete bağlamaya, kıpırdırmaz duruma getirmeye çalışmaktadır. Yine sanat yoluyla yozlaşmayı, devrimci, mücadeleciler değerlerden uzaklaştırmayı, köksüzlüğü, amaçsızlığı geliştirerek özelde gençliği hedeflemektedir. Bununla katılların, serhildanların önünü almaya, Kürdistanla bağlarını zayıflatmaya çalışmaktadır.

Kadınların, gençlerin şahsında toplumun eğilimini yönlendirmeye çalışmakta ve kültürsüzlüğü geliştirmektedir. Kendi amaçları doğrultusunda kişilik, ruh, düşünce yapısı kazandırmaktadır. Tabii bunu eğitimle de yoğun yapmaktadır. Sanatsal faaliyetler, medyanın propaganda gücüyle, sosyal etkinliklerle topluma yoğun pompalanmaktadır. Kürdistan'ın nehirlerinde Dersim, Zap gibi alanlarda rafting sporunu geliştirmesi, Kürdistan illerinde kayak merkezleri, çeşitli eğlence merkezlerinin açılması soykırım politikalarının bir parçası olarak yapılmaktadır. Bu anlamda AKP normal bir siyasi parti değildir. AKP, Kürt düşmanlığı üzerinden kendisini var eden, her türlü çirkinliğin, tezgahın döndüğü kirliliğe, konkracılığa geliştiren özel savaş örgütüdür. AKP'ileşme, AKP'ye çalışma Kürtlüğe ihanettir.

Bu yıl da faşizme karşı büyük savaşık ve bunun yarattığı değerler oldu. Kadın-yaşam-özgürlük üçleminin bütünlüğü ortaya çıktıkça kadın özgürlük düşmanları da daha fazla birleşmektedir. Faşizmin asıl tanımı kadın düşmanlığıdır. Ve kadını yok ettikçe faşizm kurumlaşmaktadır. Faşist TC gerçeğinden söz ediyorsak bu demektir ki, faşizm kadını hedefleyerek topluma hakim olmak istemektedir.

Kadın öncülüğünde direnen toplum kazanacak

Her şeye rağmen kadınların direnişi müthiş oldu. Kadınlar ayakta. Sara, Rojbîn, Ronahîlerin çizgisini sürdürmekte

kararlıdır. Hiçbir katliam kadınlara geri adım attırmayacak, aksine daha büyük bir öfke patlamasına, özgürlük çıkışına yol açacaktır. Kadınların, toplumun cesaret kaynağı özgürlük uğruna yaşamalarını feda eden kahraman şehitlerdir. Şehitler gerçeğini yaşatmanın yolu kadın ve halk düşmanlarından büyük hesap sormadır. Bu bilinçle alanlara çıkan kadınlar bu yılı ve özde 9 Ocak Katliamı'nın bu yıldönümünü büyük eylemlerle karşıladı. Kadın birliği, özgürlüğü, örgütlülüğü ve öz savunma sistemi, toplumsal bilinç olarak en etkili bir biçimde kendisini gösterdi. Gençler, halk protestolarında en ön cephede yerlerini aldı. Elbette bunun bedeli büyük oldu. Düşman, partileşmiş kadın militanlığının öncülüğünde büyüyen Kürdistan Kadın Hareketinin rol ve etki düzeyini gördüğünden, daha fazla yönelecektir. Toplum ayaklandıran, değişimi yaratan gerçek özne güç kadındır.

Bu dönemde de sistem güçleri, başkaldırıları polis, zorba güçleriyle bastırmaya çalışsalar da bu krizin öyle dönemsel olmadığı bilmeleler. Bu nedenle Ortadoğu'daki savaşın sonuçları ve kurulacak sistem, kapitalist sistemin geleceği açısından belirleyicidir. Biz de Üçüncü Dünya Savaşında Kürt sorununu merkeze oturtuk. Kadın sorununu öne taşıdık. Ve sadece taşımakla kalmadık aynı zamanda çözümün adresi, direnişin, iradenin, yeniden insanlık değerlerinin kadın özgürlüğüyle korunacağını, yükselişini ispatladık, ortaya çıkardık, gösterdik. İnsanlık mücadelesinde ilham kaynağı olduk. En etkili, cezbedici, heyecan veren, umutları diri tutan ve pratiğini geliştiren Hareket oluyoruz. Yeni yükselen değerlerin odağıyız. Kürdistan dışında, dünyada insanlık, kadınlar yeni bir uyanışı derinden yaşamaktadır. Doğrudan kapitalist sistemi hedef alan eylemler gelişmektedir. Sistemle hesaplaşma, yeni bir toplumsal yaşamı kurmanın arayışıdır. Her yerde kadınlar, halk protestolarına, başkaldırılarına öncülük etmekte, damgasını vurmaktadır. Bu yeni bir durumdur. İnsanlık değerleri Kürdistan merkezli olarak Ortadoğu'da yeniden boy vermektedir. Ve bunu Hareketimiz temsil etmektedir. Dünyanın parlayan yıldızı Kadın Özgürlük Hareketi, dünyayı aydınlatacaktır. Bunun için her yerde kadın özgürlük mücadelesini yükseltmek ve küresel çapta örgütlenip direnişi sürekleştirmek bizim için esastır. Devrimci Halk Savaşı'nı geliştirerek gerçekleştireceğiz. Saraların, Çiçeklerin, Rozaların, Hewrîn Xeleflerin ruhu, iradesi ve kararlılığıyla bu yılı Önderliğe özgürlük yılı, kadın özgürlük yılı yapacağız. Kadın devrimini başardığımız oranda komploculardan, katillerden hesap sormuş olacağız.

AYAKLANMA ÜZERİNE

Türkiye'nin yaşadığı yoğun bunalımı gözönüne getirdiğimizde, kitlesel gösteriler özellikle kentlerde gelişecektir. Daha dün kitleler hükümet başkanına karşı "açız" diye bağınıyorlardı. Ve bu tepkiler gittikçe yaygınlaşıyor. Demek ki kitleler, gittikçe daha çok hem de açlık gibi temel ihtiyaçlarının giderilmesi için artık suskunluğu bozup bağınıyorlar. Bunun daha da gelişmesi durumunda şüphesiz ayaklanmanın objektif ortamının geliştiğini söyleyebiliriz. Özellikle rejiminin aldatmacılığı ve kitleler üzerinde geliştirdiği ideolojik pasifikasyon artık ters tepmeye başlıyor.

Rêber Apo'nun Kürdistan Yurtseverliği ve Ulusal Kurtuluş Cephesi kitabından derlenmiştir

Türkiye'nin yaşadığı yoğun bunalımı gözönüne getirdiğimizde, kitlesel gösteriler özellikle kentlerde gelişecektir. Daha dün kitleler hükümet başkanına karşı "açız" diye bağınıyorlardı. Ve bu tepkiler gittikçe yaygınlaşıyor. Demek ki kitleler, gittikçe daha çok hem de açlık gibi temel ihtiyaçlarının giderilmesi için artık suskunluğu bozup bağınıyorlar. Bunun daha da gelişmesi durumunda şüphesiz ayaklanmanın objektif ortamının geliştiğini söyleyebiliriz. Zaten daha önce de çeşitli sorunlardan dolayı yer yer böyle kitlesel gösteriler olmuştu. Bunların daha da gelişmesi mümkündür. Kitle psikolojisi derin bir kin ve nefret birikiyor. Şimdi aldatılmış olduklarını daha iyi görüyorlar. Özellikle rejiminin aldatmacılığı ve kitleler üzerinde geliştirdiği ideolojik pasifikasyon artık ters tepmeye başlıyor. Demagojiyle veya yürüttükleri ideolojik etkilemelerle karın doyurulamayacağı açığa çıkmış oluyor. Kitleler çok şey yitirdiğini görüyor. Buna şimdi derin bir tepki duyuyorlar. Hatta iktidar partisinden gittikçe yoğun bir tecrit sürecine girmesi söz konusudur. Bu tecritlik giderek daha da gelişiyor. Bu durum ise kitlelerin ayaklanma için gerekli psikolojik ortama girebileceğini gösteriyor.

Açık ayaklanma durumuna geçmek, şüphesiz çok güçlü örgütsel faaliyetleri ve önder örgütün varlığını gerektirir. Bu olmayınca kendiliğinden bir ayaklanma zor olur. Eğer böyle örgütlenmeler varsa, bu tip objektif konumları iyi değerlendirerek böylesi dönemlerde ayaklanmayı mümkün kılabilirler. Onun için mevcut kitlelerin psikolojik durumları kolayca ayaklandırılabilecek malzeme biriktiriyor. Özellikle köklü değer yargılarına bağlı, rejimi kutsamış, rejimden umutlu, rejimin uzun vadede kendilerine çok şey vereceğine dair kalıplaşmış bir düşünce ve davranışın etkisi altında olan, yine günlük olarak karın doyuracak bir işe sahip olan kitlelere biz ayaklanmayı dayatmalıyız. Bunlar daha çok umutlarıyla ve günlük işleriyle uğraşırlar. Ama geleceklere ilişkin umutları yerle bir edilmişse,

günlük olarak onları doyuracak iş, meşgale fazla yoksa, bilakis hergün ellerindekini de yitirmeye karşı karşıya kalıyorlarsa ve aşevlerinden her gün dilenip bir çanak çorba almakla karın doyurmanın pek de onurlu bir şey olmayacağını kavramışlarsa, o zaman bu durumda olan kitlelerin ayaklanmadan bekleyecekleri büyük umutlar vardır. Mevcut yaşam umutsuzluğu geliştiriyor. Günlük olarak zaten çok şeylerini ipotek altına vermişlerdir. Türkiye'de yoğun bir ipotekleşme durumu yaşanıyor. Ellerindeki her şey bitti; epey borç almışlar, toplumda yaygın bir borçlanma var. Bu borcudaki ödeyecek güce sahip değildirler. O zaman insanlar geriletebileceği kadar geriletilmiştir. Kitlelerin gelecekte umudu kırılmış, günlük olarak maddi üretimini yeniden sağlıklı bir biçimde yürütme durumu gelişmemiştir. Bunun giderek daha da derinleşeceği çok açık olarak göze çarpmaktadır. İşte bu durum, kesinlikle kitlelerin çok kolay ve haklı temellerde duyarlı kılınabileceğini, onlara devrimin bir kurtuluş çaresi olarak yansıtılabileceğini gösteriyor. Örgüt olduktan sonra, objektif ortam oldukça elverişli bir hale gelmiştir; düzenin eleştirisi alabildiğine tutabilir, devrimin onları kurtarmanın yegane yolu olduğunu anlatmak zor değildir. Dikkat edilirse köy, kent her kesimde bu durum çokça yaşanıyor. Biraz doğru konuşmasını, doğru yaklaşmasını bildikten sonra çekemeyeceğimiz hiçbir insan yoktur.

Bugün Türkiye'de bir faşist iktidar var; ama bizde hem faşist hem de sömürgeci niteliği içine alan bir iktidarın genel klasik varlığı söz konusudur. Bu faşist iktidar, bütün baskı ve sömürü yöntemlerine rağmen, gittikçe ağırlaşan bir bunalıma ve yetmez bir duruma düşmekte, istediği sonucu alamamakta ve istikrarı sağlayamamaktadır. Kitleleri iliklerine kadar sömürmesine ve artık elindeki bütün kozları kullanmasına rağmen, bunalımı önleyememesi ve çaresizliğe düşmesi söz konusudur. Böyle bir dönemde hem ulusal baskının klasik öğelerine karşı ulusal nedensel çıkış hem de faşizmin azgın

baskı ve sömürüsüne karşı halkın ekonomik-demokratik çıkışını birleştirmeliyiz.

Hükümet bitmiştir, derhal istifa etmelidir

Yeni arayışlar çok derin bir biçimde ortaya çıkmıştır. Düzenin kendi içindeki düzen partileri bile son derece yaygın bir isteksizlik belirtileri gösterirler. Yani "bu işler artık yürümez, istifa etmelidir" biçiminde sözler söylenir. Kaldı ki, bunlar her gün söylenen sözlerdir. "Derhal hükümet istifa etmelidir; hükümet bitmiştir, demokrasi sorunu, siyasi sorun temel sorundur" deniliyor. Eğer bunları sağ partiler bile söylüyorsa, artık gerçekten koşullar iyice oluşmuş anlamına gelir. O halde önümüzdeki dönemde, bu biçimdeki gelişmelerin yoğunluğu, bu rejimin sonunun artık görünmesi, tecrit ve teşhirin boyutlanması, kitlelerdeki yaygın öfke ve homurtuların duyulur bir dönemece girmesi gibi oldukça elverişli bir zemine dayanarak, sağlıklı bir örgüt çalışmasına gidilebilir. Halkın ayaklanmalar gündeme gelir.

Biliyorsunuz, devrimci zor yalnız silahlı zor değildir; siyasal gösteriler de zora içerir, ama bunlar silahsız zordur. Cephesel örgütlenme, silahsız zorun örgütsel temelidir. Ve daha yaygın, daha çok sayıda insanın katıldığı, yani her sınıf ve tabakadan insanın oluşturduğu birliktir. Her türlü isyan öfkesiyle yola çıkanların katıldığı kitlesel gösteriler, cephe örgütlenmesinin en çok başvuracağı eylemlerdir. Bu gösteriler, tutsaklarla dayanışma amacıyla geliştirilir, gecekonduların yıkılmasına karşı çıkmak, bazı ekonomik talepler uğrana ve daha başka toplumun uğradığı bir yığın haksızlıklara karşı çıkarak başlatılır. Ve daha sonra genel demokratik ve ulusal nitelik alır. O zaman bunlara genel halk ayaklanması, milli kurtuluş ayaklanması adı verilir. Şüphesiz ki, bizde bu biçimlere ulaşmaya henüz çok zaman ve etken vardır. Lakin partimizin hazırlıklarını gözönüne getirdiğimizde, halkımızın partimize güvenebileceği, umut duyabileceği bir noktaya geldiğini söyleyebiliriz.

Bunun objektif zemini her zamankinden daha fazla uygundur. Böyle olunca elbette bu tip gelişmeler mümkündür. Örgütlenmenin düzeyine göre kitle gösterileri kaçınılmazdır. Özellikle kentler işsizlerle, öğrenci yığınlarıyla ve hatta köylülerle doludur. Daha şimdiden yer yer köylülerin baskılara karşı yürüyüş yaptığını biliyoruz. Onlarca köyün daha bu dönemde bile yürüyüş yaptığını dikkate alarak, bunların daha fazla yaygınlaşacağı hususu planlamamızda yer bulmalıdır. Örgütlenmiş halk kitlelerin, parti ve gerilla ile iç içe gelişmesi sonucu hayli gösteriler ortaya çıkabilir. Bu gösteriler, özellikle mahalli düzeyde gelişip açık protestolara dönüşebilir. En azından gerilla kadar kitle gösterilerini de örgütlemeliyiz. Kesinlikle bu aşamada her bölgede, köy grupları içinde ve gerillanın desteğiyle kitle gösterileri yapılabilir. Bu, çoğunuzun aklına bile gelmedi. Halbuki birçok köylü, şimdiden bizden belli gruplar halinde kentlere yürüyüş, köyler arasında yürüyüş, gövde gösterisi ve protesto yapmamızı istiyor. Gerekli örgütlenmeyi sağladıktan sonra, kitleleri birçok gerekçe etrafında bir araya getirip yürütmek hiçte zor değildir. O kadar çok neden var ki, biraz örgütlememiz durumunda yürütebiliriz.

Şehitlerimiz için kesin kitlesel cenaze törenleri yapmalıyız

Unutmayalım ki, bir yürüyüş hem bir örgütlenmedir ve hem de bir eylemdir; belki de gerilla eyleminden daha önemli siyasal sonuçlara yol açabilecek bir eylemdir. Çünkü yüzyıllardan beri bizde gösteri tekniği gelişmemiştir. Bir araya gelme, toplulaşma, yürüme olayı azdır. Onun için bunların bizde etkisi çok büyük olacaktır. İnsanlar birbiriyle tanışacaklar, birlik ve ortaklık denilen bir şeyin nasıl kuvvet doğurduğunu görecekler ve bu onlarda sürekli bir toplulaşma ve kaynaşma gereği hissettirecektir. Bu küçük gösterilerin herhangi bir kanunsuz nitelikte olmamasına başlangıçta dikkat edilebilir. Tanıdığımız dostlara, "birleşin, bir köyden diğer köye yürüyün" denilir.

Dikkat edilirse bu biçim öyle fazla tutuklama ve yıldırımlara yol açmayabilir. Bir-iki deneyimden sonra verilen neticeye bakılır; olumlu sonuç vermesi halinde ise bu defa birkaç köy grubu birleştirilerek şehir merkezlerine yürümeleri sağlanır. Yani "tek tek gideceğinize grup halinde gidin, ihtiyaçlarınızı gruplar halinde karşılayın" denilir. Eğer korkuyorlarsa, gösterilerden çekiniyorlarsa başka türlü yöntemlere başvururuz. Bu, başvurmadığımız büyük bir eksikliğimizdir. Geçmişte dönemde Güney Afrika ve Filistinlilerin direnişinde yapılan görkemli gösterileri gördünüz. Bir şehitleri için bile muazzam gösteriler yapıyorlar. Biz ise bu kadar şehit vermemize rağmen, tek bir gösteri dahi yapamadık. Bu durum aslında bizim ne kadar örgütlülüğün yoksun olduğumuzu gösterir. Şehitlerimizin cenazesini almak, gücümüz oranında kitlesel bir gösteriyle gömmek mümkündür. Biz, buna girişmedik bile. Bu konuda örgütçülerimizin yetersiz, işlerin gerisinde kaldıkları anlaşılıyor. Bundan sonra şehitlerimiz için kesin cenaze törenleri yapmalıyız. Bir cenazeye her koşul altında sahip çıkıldığını biliyoruz. Cenazeye kurşun sıkan bir devlet, bununla kendi sonunu getirir. O halde cenaze törenleri yapılır, işkence gören insanlara gösterilerle sahip çıkılır, kitlesel protestolarla topluca hapisaneye gidilir, toplu olarak tutukluların ziyaretine gidilir, yoksullara yardım kampanyaları düzenlenir, spor bu temelde değerlendirilir, bir köyden diğer bir köye gidiş kafiyelelerle gerçekleştirilir, şehit aileleri toplu olarak ziyaret edilebilir, hatta alkış çalınır, ama biraz da "yaşasın devrim" diye bağırılabilir...

Ayaklanmaların içine girilir, örgütlenir, katliamları önlemek için tedbirler alınır

Düzenin kurduğu kooperatifler, çeşitli dernekler ve kuruluşlar hepsi mücadelemizin yararına çevrilebilir. Hatta siyasi partilerin kulüplerine bile girilir ve orada gösteriler yapılabilir. Şimdi bunlar daha da çoğaltabileceğimiz biçimlerdir. Yani hiçbir siyasi ve kanuni engeli olmayan eylemlerden tutalım ciddi gösterilere kadar çok şey düzenlemek mümkündür. Özellikle şehirlerde bu tür eylemler rahatlıkla yapılabilir. Aslında biz buna gereken önemi vermedik. Yoksa Kürdistan halkı bugün gerillayı saklayabilecek, ona destek sunacak cesareti gösterdiğine göre, bu türden gösterilere rahatlıkla girişebilir ve geliştirebilir.

O halde, önemli bir eylem biçimi olarak, bu türden eylemleri sürekli olarak geliştirmeliyiz. Kitle gösterilerini kesinlikle düzenlemeli ve yaygınlaştırmalıyız. Bunları basitten karmaşığa doğru geliştirmeliyiz. Yerel ayaklanmalara başvurabiliriz. Büyük haksızlıklara karşı çıkılabilir. İşkencelere karşı büyük eylemler düzenleyebiliriz. Spor gösterileri, düşün, dernek vb insanların bir araya gelmesini sağlayan bütün platformları devrimin çıkarına kullanabiliriz. Bir ayaklanma çıkarsa, biz bunu önleyebilir miyiz? Hayır, biz ayaklanmaları hiçbir zaman önleyemeyiz. Ayaklanmaların içine girilir,

eğitilir, örgütlenir, katliamları önlemek için tedbirler alınır; altından çıkılmayacak olanlar ise gerillaya taşırılır. Bizde genellikle gösteriler daha çok gerillaya güç aktarmanın araçlarıdır. Daha büyük ayaklanmalar, devleti hedefleyen ayaklanmalar çıktı mı, bunların önemli elebaşlarını gerillaya katarız ve ayaklanmayı biçimlendiren kurtarıp böylece gerillayla iç içe yürütürüz. Ayaklanmaları eski isyanların durumuna dönüştüremeyiz. Yani düşmanın biçebileceği noktaya getirmemek gerekir. Ne kadar geliştirmek mümkün? Nerede gerillaya aktarmak gerekir? Nerede fazla ilerletmek gerekir? Bu biraz nicelik işidir, biraz da devrimci ustalık işidir. Ne sağcılığa, ne de öyle aşırılığa düşmek gerekir. Kesinlikle her zaman kitlelerin gösterilerini geliştirmek, örgütlemek ve oradan ihtilalci çıkartıp gerillaya aktarmak ertelememiz bir görevimizdir. Gerilla bünyesinde güven altına alınan

Yerel ayaklanmalara başvurabiliriz. Büyük haksızlıklara karşı çıkılabilir. İşkencelere karşı büyük eylemler düzenleyebiliriz. Spor gösterileri, düşün, dernek vb insanların bir araya gelmesini sağlayan bütün platformları devrimin çıkarına kullanabiliriz. Bir ayaklanma çıkarsa, biz bunu önleyebilir miyiz? Hayır, biz ayaklanmaları hiçbir zaman önleyemeyiz. Ayaklanmaların içine girilir, eğitilir, örgütlenir, katliamları önlemek için tedbirler alınır; altından çıkılmayacak olanlar ise gerillaya taşırılır.

halk, binlerce birlikler altında yürütülür. Gerilla zaten hem ayaklanmalardan güç alır, hem de gösterileri mümkün kılar. Bir yerde kuvvetli gerilla birliklerinin olması demek, orada ayaklanmaların güvence altına alınması demektir. Gerillanın etkisiyle insanlar hızla ayağa kalkar. Çünkü çok sıkıştılar mı gerillaya gidebileceklerini bilirler. Bu da bizde şunu gösterir; gerilla, cephe örgütlenmesiyle ve onun eylem biçimleriyle iç içedir. Biri diğerini güçlendirir. Kesinlikle bunlar birbirinden kopuk ele alınmamalıdır. Bunlar tek başına ele alındığı taktirde ayaklanma ezilmeye mahkumdur. Kitlelerden kopuk gerilla ezilmeye mahkumdur. Zaten bugün özel savaş taktiğinin de en çok önlemek istediği nokta burasıdır. Bu bağı kesmek, şu anda özel savaşın temel taktik özelliğidir. O halde biz, bunu derinden görerek, tüm gücümüzle bu içiçeliği bu birlikte gelişmeyi koşullara uygun olarak geliştirmeliyiz. Koşullara göre birisinden diğerine öncelik verilebilir. Fakat bu birliktelik ihmal edilemez. Bunları bölgesel çapta, hatta yerel çapta yürütmemiz durumunda,

şüphesiz anti-faşist bir ulusal halk ayaklanmasının koşullarını olgunlaştırmış olur. Örgüt çalışmaları derinleştikçe, mahalli düzeydeki gösteriler yoğunlaştıkça, gerilla bir ayaklanmayı yürütebilecek duruma kendini getirip güçlendikçe, örgüt bu konuda merkezileştikçe görülecektir ki, genel ayaklanma için koşullar olgunlaşmıştır.

Genel ayaklanma, özel savaşın artık fazla sonuç alamadığı, işlevsiz kaldığı, klasik kuvvetlerin de artık halkın genel muhalefetine önleyemediği, gerillanın iyice güçlendiği, tam olmazsa bile denge durumuna gidilmeye çalışıldığı bir aşamada gündeme gelebilecek temel eylem biçimidir. Halk gösterileriyle gerillanın artık iç içe geliştiği, gerillanın kendini önemli oranda örgütlediği ve önderlik ettiği, halkın da artık büyük cesaretle ileriye atılmaya kendini hazır, örgütlü hissettiği bir dönemde bu silaha başvurulur. Bu silahın bu biçimde rol oynaması halinde, ardından geçici hükümet, ihtilalci meclis gündeme gelir.

Bu, artık devrimin en önemli aşaması, yani sonuç aşaması da olabilir. Böylece siyasal iktidarı ya zaptetme, ya ona ortak olma, ya tümüyle yıkmaya ya da onun yerine yepyeni bir siyasal iktidar kurma koşulları doğabilir ve siyasi sonuç alma durumuna gidilir. O zaman hakim ulusun veya mevcut iktidarın bir taviz arama durumu olabilir. Bu konuda zaten iktidar değişikliği kaçınılmazdır. Bunlar daha liberal, demokrat geçenebilirler, tavize yanaşabilirler. O aşamalarda tavizler değerlendirilir; eğer devrimin temel çıkarları, halkın çıkartarı söz konusuysa tavizler kullanılmaya çalışılır, aleyhte ise reddedilir. Böylece ülkedeki devrimin gelişme durumu gözönüne getirilerek, siyasi sonuç alınmaya çalışılır. O koşullar çok uygunsa, tümüyle eski iktidarı yıkıp yerine halkın iktidarı kurulabilir ya da çok hafif düzeyde de bir ortak birlik kararlaştırılabilir. Halkın öz birliğine, bağımsız birliğine, iktidarına alabildiğine ağırlık verirken, bunu mümkün kılarken, hafiften bir federasyona da gidilebilir. Bunlar daha çok devrimin başarıya giden döneminde düşünülecek şeylerdir. Ama bizde bunlar değişmeyecek şeyler de değildir. Daha şimdiden bu havaya girilmiştir.

Şoven-faşist hükümetler, asla halklar için eşitliği getirmezler

O halde önümüzdeki planlama döneminde genel bir halk ayaklanması sürecine girdiğimizde, sömürgeciliğin denetimi yarı yarıya azaltıldığında, halkın ekonomik yaşantısı bizim tarafımızdan yönlendirildiğinde ve bu bölgeler birkaç adet arttığında, o zaman hükümet için bazı koşullar söz konusudur. Halkın siyasal iktidarına doğru gidilebilir derken, bunun içinde hükümet de vardır. Hatta kurucu meclis veya ihtilalci meclis gibi kurumlar da ortaya çıkabilir. Bunlar cephe konseyleridir. Cephenin ulusal düzeyde konseyi bir meclis haline de getirilebilir. Bu, Rusya'da "Sovyetler" adını almıştır. Bu meclis daha sonra kendi hükümetini de çıkarabilir. Türkiye'de de TBMM bu temelde doğdu ve kendi hükümetini kurdu. Bizde de böyle gelecek; böylesine bir eylemlilik, hareketlilik şüphesiz halkın meclisine doğru götürecektir. Bu

bir biçimde gelişmeyecektir. Tam tersine, mevcut sömürgeciliğin çok ulus tarafından yürütülmüş olması, mücadelemizin de diğer halkların mücadelesiyle iç içe gelişeceğini gösteriyor. Bir ulusal birlik hükümeti doğrultusundaki gelişmemiz veya devrimimizin bu biçimdeki gelişmesi, diğer halklarda da benzer gelişmeye yol açtığında, biz o zaman rahatlıkla bölgedeki halklarla bir federasyona gidişin temeli olarak ele alabiliriz. Ve bu, her zaman göz önünde bulundurulacak bir ilkedir. Bu ilkeye göre biz, böyle birbirlerine düşmanca ve aşırı şovenist duygularla bakanların bu konumunu reddedip, bölge halklarının müşterek tarihi, kültürel-ekonomik çıkarlarını göz önüne getirerek enternasyonalizmin ilkesini uyguluyoruz. Bunların birbirlerinden daha fazla kopmadan, fakat aralarındaki sömürgeci ilişkileri parçalayıp, eşit ve özgür temeldeki ilişkileri sürekli dayatarak, bunu ortak cumhuriyetlere doğru götüren bir biçimde geliştirmeleri beklenebilir. Rusya pratiğinde de gelişen budur. Hatta bazı Avrupa ülke-

meclis gelişebilir. Biz, daha şimdiden buna Ulusal Kongre diyoruz. Ulusal Kongre, ulusal yasama meclisi olur. Ulusal yasama meclisi mutlaka kendi yürütme organını da ortaya çıkarır. Özellikle böylesine bir siyasal iktidarı tanıyabilecek olan hükümetler bir dizi ittifak, anlaşma yapabilir. Geniş, meşru bir halk iktidarının tanınması için dost ülkelerle ilişki kurulur, ittifak ve anlaşmalara yol açacak girişimler yoğunlaştırılır. Türkiye'de de şüphesiz halkın çıkarlarına denk gelen böylesi bir hükümet dayatılacaktır ve kendisi de aramak zorunda kalacaktır. Bilinir ki, şoven-faşist hükümetler, asla halklar arasında eşitliğe dayanan bir ittifaka girmezler; ama demokratik niteliği ağır basan hükümetleri her zaman tercih etmek, onlarla eşitlik temelinde ittifaklar geliştirmek mümkündür. Kürdistan'ın geneli gözönüne getirilirse, genel bir Kürdistan devrimi biraz daha geliştirilirse, Ortadoğu'da federasyonların başlangıcı olur. Ortadoğu çapında federasyonlara başlangıç olma, halk hükümetlerinin yaygın olarak işbaşına geldiği bütün ülkeler için söz konusu olabilir. Biz, devrimin böyle gelişmesini programsal bir ilke olarak gördük. Bizim devrimimiz, kendisi içinde izole olmuş, diğer devrimci hareketlerden kopuk

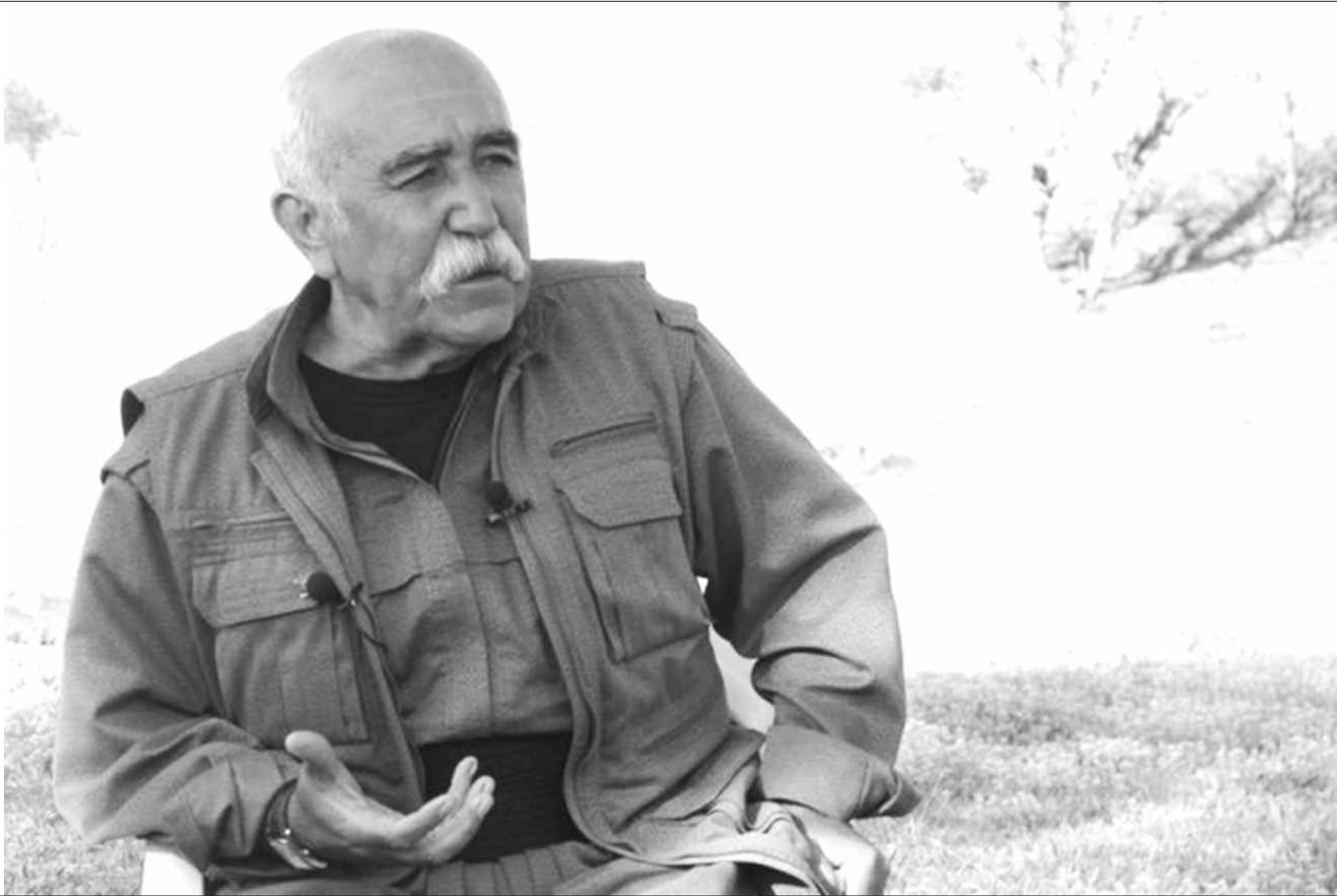
rinde de bu hususlar gözetiliyor. Kapitalizm koşullarında da benzer örnekler ortaya çıkıyor. Elbette Ortadoğu'da halk hareketlerinin gelişmesi, halk hükümetlerinin gelişmesi, böylesine federasyonların gelişmesine götürebilir.

Biz, devrimimizi tümüyle böyle bir gelişmenin temeli haline getirmek için içte dar milliyetçiliğe, ilkel milliyetçiliğe karşı, dışta ise aşırı şovenizme karşı çıkarak, burjuva milliyetçi hükümetler yerine demokratik halk hükümetlerinin çıkışına öncelik tanıyoruz. Fakat şimdilik bunlara teorik olarak değiniyoruz. Ancak ileride bunların aktif siyasi bir sorun haline gelmesi durumunda, partimiz bu imkanları değerlendirmeye hazırlıktır. Bu hususta ilkesel bir yaklaşımımız vardır. Çünkü her türlü dar burjuva-milliyetçiliğinden uzak bir durumumuz vardır. Bu, bizim daha şimdiden hazırlıklı olduğumuzu gösterir. Kaldı ki, bu faaliyetimiz, diğer halkların bünyesinde de doğru temellerde bir enternasyonalizmin gelişmesine imkan sağlıyor. Bu aşamada bile geliştirdiğimiz ilişkiler, bu konuda doğru yolda olduğumuzu açıkça ortaya koyuyor.

Düşman Gerçekliğini Tanımak Kendini Tanımaktır

Kavramlara anlam yüklemek ve yerli yerinde kullanmak gerekir. Şimdi bizim egemenliği altında yaşadığımız bir düşman gerçekliği var. Düşman gerçekliğini tanımak kendini tanımaktır. Siz düşmanı tanımadan kendinizi tanıyamazsınız, bu mümkün değil. Hele hele egemenliği altında yaşadığımız düşman veya sistem Türk egemenlik gerçeği ise, üzerinde yoğunlaşmak gerekir. Onun bütün özelliklerini derinliğine bilince çıkarmak gerekir. İnkâr ve imha siyasetinden söz ediyoruz. İmha ve inkar siyaseti deyip de geçerseniz veya sadece bu kavramın içerdiği anlamın sizin için çok derin bir geçerli gerçekliği yoksa, PKK gerçekliğini de kavrayamazsınız, kendinizi de kavrayamazsınız.

Ali Haydar Kaytan

müddetçe Avrupa'nın bütün ülkelerini serbestçe dolaşabilirken. Her yere gidebilirsiniz. Bu, kendi etrafınıza çitler, sınırlar çekmek değil ki. Bu halk bu gerçekliği kavrayıyor. Ama Kürt açısından ele aldığınız zaman Kürt, Kürt değildir. Kürt'ün vatani yok. Başka gerçekliklere bakıyorsunuz biçimsel olarak her şeyiniz değiştiriliyor. Şehrinizin adı değişiyor, dağınızın adı değişiyor, ırmağınızın adı değişiyor, köyünüzün adı değişiyor, isimleriniz değişiyor. Her şeyiniz değişiyor, değiştiriliyor. Ve her şeyiniz değiştirilerek giderek süreç içerisinde size bu kabul ettiriliyor. Diyarbakır'a Diyarbakır demek zorundasınız, çünkü o artık Amed değildir. Urfa, Şanlı Urfa'dır, Riha diyemezsiniz. Başka şeyler için de yine öyle. Soyadı bile verilir size, soyadılar bile Türkçe'dir. Kürtlerde soyadı baba ismiyle anılır. Araplardaki gibidir veya Farslardaki gibidir. Ama o size istediği soyadını verir. Siz de öz Türk olursunuz. Ya da dalga geçer sizinle, Dilbaş olursunuz, Önyak olursunuz, İhtiyar, Kaplan olursunuz. Soyadlarını size takarlarken bile bunu sizinle dalga geçmek için yapar. Eğer biraz toplumda etkin bir yeri varsa, bir aşiret reisiyse, saygın bir aileye soyadı olur Öztürk, soyadı Alparslan olur. Giderek onu size alıştıtır, benimsetir. Siz onu kullana kullana benimser duruma düşersiniz, alışkanlık haline gelir ve değerlerden soyutlanma da işte böyle olur.

Bir insana kendi dilini yasaklama benimsettiremez

Bunlar öyle sıradan, öyle ucuz geçirilebilecek şeyler değil. Bir halk bazı şeylerden vazgeçebilir, bazı şeyler bir halka kabul ettirilebilir. Kölelik kabul ettirilebilir. Kölelik toplumsal gelişmede bir evredir. İnsanlık belli bir süre kölelik sürecini yaşamıştır. Demek ki kölelik, insana zorla dıştan dayatılabilir, belli bir süre için de benimsettirilebilir. Daha değişik şeyler de benimsettirilebilir. Ama bir insana kendi dilini yasaklama benimsettiremez. Yani gidip Hitler şu çığlınlığı yapmadı. Fransa'yı işgal etti, Rusya'yı işgal etti, Ukranya'yı işgal etti, Polanya'yı işgal etti, Doğu Avrupa ülkelerini işgal etti, ama hiçbir ülkede onların dilini yasaklamadı. Hitler Yahudileri kırdı, soykırımdan geçirdi. Abar-tılı olabilir ama altı milyon Yahudi'nin gaz odalarında imha edildiği söylenir. En azından üç milyon Yahudi'nin bu tarzda gaz odalarında yok edildiği imha edildiği söylenebilir. İnsanlık tarihine de soykırım sözcüğü biraz böyle geçiyor, Yahudi soykırımıyla geçiyor. Ama Hitler Yahudi yoktur diyemedi, çünkü bu bir çığlınlıktır. Yahudi yoktur demedi, Yahudiler Almandır demedi, tam tersine şunu söyledi; "Yahudiler Alman ırkını boğuyor. Ari ırkının üstün ırk olarak özelliklerini tahrip ediyor, bunun için

Kürt, kelamın gerçekliğini derinliğine anladığı zaman gerçekten geleceğini güvence altına alabilir. Bu açıdan kavramlara anlam yüklemek gerekir. Kavramları yerli yerinde kullanmak gerekir. Şimdi bizim egemenliği altında yaşadığımız bir düşman gerçekliği var. Düşman gerçekliğini tanımak kendini tanımaktır. Siz düşmanı tanımadan kendinizi tanıyamazsınız, bu mümkün değil. Hele hele egemenliği altında yaşadığımız düşman veya sistem Türk egemenlik gerçeği ise üzerinde son derece ve çok büyük bir ölçüde yoğunlaşmak gerekir. Onun bütün özelliklerini derinliğine bilince çıkarmak gerekir. İnkâr ve imha siyasetinden söz ediyoruz. İmha ve inkar siyaseti deyip de geçerseniz veya sadece bu kavramın içerdiği anlamın sizin için çok derin bir geçerli gerçekliği yoksa, PKK gerçekliğini de kavrayamazsınız, kendinizi de kavrayamazsınız. O açıdan inkar ve imha gerçekliğinin çok iyi bir biçimde bilince çıkartılması gerekir. Bu değersizleştirmeyi gündeme getirir. Yani inkar ve imha sisteminin kendisi bir değersizleştirmedi, değerden yoksun kılma ve yoksullaştırmadır. İnsan maddi şeylerle zengin olmaz, zenginlik maddi şeylere sahip olmak değildir. En büyük zenginlik manevi değerlerdir, insanlığın temel değerlerindedir. İnsanlığın hep koruyup, sürükleyip getirdiği, geleceğe taşımak istediği ya

da geleceğe taşımada kendisi için bir basamak yapmak istediği değerlerdir. Geleceğe uzanmada, geleceğe yolculukta, uçurumları aşmada köprü haline getirdiği şey değerlerdir. Biz bu tür değerlerden bahsediyoruz. Ve bu anlamda değerleri salt maddi değerler anlamında ele almıyoruz. Bunun için de maddi değerleri birinci plana yerleştiriyoruz. Değerin karşılığı kendisidir, bir başka karşılığı olmaz. Değer takas edilemez. Yurtseverliğin karşılığı işte beş-altı kilo altındır diyemezsiniz. "Bir vatanın karşılığı şudur, fiyatı budur, bu fiyatla ancak vatan satılabilir" diyemezsiniz, bu mümkün değil. Yani bir karşılığı yok. İnsanın da öyledir, insanın da karşılığı kendisidir. Kendi özündeki cevherdir. Bu, mübadele edilemez, bir başkasıyla takas edilemez, bunun bir bedeli yoktur. Bu açıdan değer denildiğinde bizim aklımıza gelen şey; bedeli olmayandır, karşılığı bulunmayandır. Ancak ve ancak kendisi olandır. Değerlere bu tarzda yaklaşmak, tanımamak en doğrusudur. İnsanın karşılığı yoktur. Bir devrimcinin bedeli, değeri ölçülemez. Neden en yüce değer insandır diyoruz? Ya da en yüce değer yoldaştır? İnsan ve onun içinde de yoldaş en yüce değer olarak karşımıza çıkıyor. Biz bu anlamda yüceltiyoruz. Karşılığı, bedeli olmayan bir değer olarak değerlendiriyoruz. Benzer değerler çok sayıda çoğaltılabilir. Özgürlüğün de bedeli yok, özgürlüğün bedeli olsa olsa canınız olabilir.

Yani kendinizi adarsınız bedel o olur, bir başka bedel olmaz. Ve özgürlüğe, bir başkası özgür olsun diye, bütün bir halk özgür olsun diye, bütün bir insanlık özgür olsun diye özgürlüğü kısıtlayan, gasp edenlere karşı kendi varlığını, ruhunuzu ve bedeninizi ortaya koyarsınız. Çünkü özgürlüğün bedeli ancak o olur. Ve o bile, onu verirken bile kendi bedeninizi, ruhunuzu bir kurban, bir adak olarak sunarken bile onu daha da yüceltmis olursunuz. Onun değerini daha da arttırmış olursunuz. İnsanın bile bir karşılığı yoksa o zaman özgürlüğün bedeli zaten olmaz. Yani özgürlük öyle bir değerdir ki, işte bu tür manevi değerlerin bir karşılığı yoktur. Bir bedeli yoktur.

Kürt açısından durumu ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Öyle bir sistem ki, insanı kendi özünden boşaltan, insanı kendi gerçekliğine yabancılaştıran, insanı insan olmaktan çıkaran bir sistem. "Bir kadına sen erkeksin diyemezsin, bir erkeğe de sen kadınsın diyemezsin." Bazı şeyleri anlatırken karşıdaki sistemin deşetini anladığın zaman, hissettiğin zaman tüylerin gerçekten diken diken olur. Şimdi "Kürde sen Türksün" diyor. Kadınlık bir kimliktir, cins kimliğidir. Erkek de bir kimlik cins kimliğidir. Kimlikler reddedilemez, kimlik kendiliğinden vardır, doğaldır. Onu siz kazanamazsınız, o sizdedir zaten. Bu açıdan halkların kimlikleri de öyledir. Yani Kürt, Kürt'tür. Geyik ge-

Alman ırkının Yahudilerden temizlenmesi gerekir, Yahudi etkisinden arındırılması gerekir" dedi. Ne kadar çılgın olursa olsun bir anlam veriyorsunuz, yani bir iddiadır bu. Ama "Kürt, Türk'tür" iddiası olamaz, eşek attır bir iddia olamaz, ağaç çiçektir, geyik bilmem nedir diye bir iddia olamaz. Bu tür iddialar çılgıncadır, insanlık dışıdır. Bu şu demektir; sen benim istediğim gibi göre-

mayacağım" der tanrı. Bütün ahlaksızlıklara beş kişinin hatırı için kentin varlığını sürdürmesine rıza gösteriyor. Sınır burada durur, dindir yani hep mesajlarla anlatır. Tanrı iki meleğini gönderir ve iki genç erkek görünümündedir. Bunlar da unutulmuş Lut'un evine giderler Lut tabii bunları severek misafir eder. Lut inanan kişidir. Gomoro'da inanan tek kişidir denilebilir. Halk Lut'un evine iki genç erkeğin

onu sevmek demektir. Sevdiğiniz yanarken acırsınız, sevdiğiniz yok olurken büyük acı duyarsınız ve dönüp arkaya bakarsınız. O açıdan geriye dönüp bakmak yok. Şimdi bu şu anlama geliyor; verdiği çok çarpıcı mesajlar var. Kürt toplumu ile karşılaştırm, lanetli toplum gerçeği açısından ele alıp değerlendirmekte yarar var. Yani Lut kavminin, yani Gomora erkeğinin erkeğe düşkünlüğü

PKK'nin ilk manifestosunu gerçekten çok çarpıcı bir biçimde okumak gerekir. Hayvanlaştırılmanın eşğine getirilmiş Kürt tipinden söz ediyor. Bu önemli bir kavramdır. PKK insanı buradan alıyor ve değerlerle tanıştırıyor. İnsanı buradan alıyor değerlerle karşı karşıya getiriyor. Ve günümüzde ulaşılan Kürt tipini ortaya çıkarıyor. Şimdi Kürt'ün yaşadığı bu gerçekliğe ne denilebilir? Kendisine, kendi gerçekliğine ihanet ettirilmiş bir toplum. İşte Kürt gerçekliği bu, kendisine, kendi gerçekliğine tarihine ihanet ediyor.

ceksin. O açıdan topluma bunu benimsettirebilmek, kimliğini elinden almak, ülkesinin adını değiştirmek, dilini yasaklamak ve bir ulusu da bu yasağı benimser duruma düşürmek bir insanın düşebileceği en lanetli biçimdir. Lanetli toplum gerçekliği böyle ortaya çıkar. Kürt'ün lanetli tarihi de esas olarak buradan gelir. Lanetli bir toplum yani. Bunu kabul etmek gerekir. Biz lanetli bir toplumdan geliyoruz ve lanetli bir toplumu değiştirmeye çalışıyoruz.

Dinlerde de lanetli toplumlar vardır. Örnek verilebilir; Yakup Kadri Kara Osmanoğlu -ki, kendisi Türk kurtuluş savaşının yazarıdır, ona tanıklık eden Vahdettin dönemini Sodon ve Gomoro'ya benzetir. Zaten Sodon ve Gomoro diye bir de kitabı var. Vahdettin dönemini Sodon ve Gomoro'yla tanımladı. Hüviyet öncesi dönemdir. Sodon ve Gomoro Yahudi toplumunda vardır. Kenan topraklarına geçer. Tevrat'ta bu konuda çok çarpıcı belirlenimler var. Lanetli toplum kavramı da buradan gelir yani lanetlenmiş toplum. Gomoro gelişmiş bir kenttir. Fakat bu gelişmiş kentte insanlar tüm manevi değerlerden uzaklaşmışlardır. Ahlak, ahlaki değerler diye bir şey yoktur. İnsanları bağlayan, insanlar için ideal oluşturabilen ve insanlığı yüceltecek değerler gündemden çıkmıştır. Dine göre tanrı Gomoro'yu cezalandırmak ister, cezalandırmadan önce İbrahim peygamberi görmüş ve tartışır. Der ki; "ben Gomoro'yu cezalandırmak istiyorum." Kentte oturanlar İbrahim'in yakınlarıdır. İbrahim der ki; "peki içinde ya gerçekten elli tane inanan insan varsa yine de o şehri yerle bir edecek misin" der. Tanrı da; "eğer elli kişi varsa ben vazgeçeceğim, yani o elli kişiye bağışlayacağım kentti." İsrar eder İbrahim, bilir ki elli tane yoktur ve şöyle söyler; "ya kırk tane varsa?" Pazarlık sürer, onu da kabul eder tanrı ve en son beşe indirir. "Beş tane bile varsa kentti cezalandır-

geldiğini fark ederler. Ve evin etrafına yığılarak derler ki; "onları bize teslim edeceksiniz." Ahlaksız bir toplum, burada ahlaksızlığın boyutları anlatılır. O zaman Lut der ki; "bunlar benim misafirlerimdir. Ben misafirlerimi size teslim edemem." Misafirlerini korumak için yapılabileceği fedakarlığını en üst düzeyini gösterirler. "Benim el değmemiş iki kızım var, onları size vereyim" der. "Hayır, biz sizin kızlarınızı istemiyoruz. Bize onları teslim et" derler. Tabii bunlar kapıyı da kırıp içeriye de giremezler, çünkü karanlık basmıştır. Ve iki kişi kimliklerini deşifre ederler. "Tanrı bizi gönderdi" derler. Lut'a; "siz hızla kentten çıkacaksınız" derler. "Sana inan herkesi topla ve hızla kentten çıkın" derler. Tabii Lut gider yakınlarına söyler, ama kimse inanmaz, değer vermezler. Sadece iki kızı ve karısıyla birlikte kentten çıkar. Yalnız melekler şunu söylerler; "çıkarken kenti hızla terk edin ve sakın arkanıza dönüp bakmayın." Lut ve kızları uyar, ama karısı dayanamaz. Şehirden alevler içinde patlamalar, sesler gelirken geriye dönüp bakar ve taş olur. Lut kızları ile birlikte hızla uzaklaşır ve böylece kurtulurlar. Bunun bize verdiği mesajlar var; düşüşte, hiç bir manevi değer tanımama, ahlaksızlık, ahlaksızlığın ulaştığı en üst boyutlarda toplumun düşünleşmesi, düşünleşmenin boyutlarını ortaya koyar. Yani verdiği mesajda cinsel ahlak bile ortadan kalkmıştır. Bir diğer şey de insanlar hep maddi şeylere tapıyorlar manevi hiçbir değer yok, onları birleştiren hiçbir manevi değer yok.

Böyle bir toplum yanmak, yıkılmak zorunda, bunun başka bir yolu yok. Yıkılmak zorunda, tahrip olmak zorunda. Tanrı bile onu değiştirmek istemez, cezalandırmak ister. "Yerle bir olmalıdır, yanıp kül olmalıdır" der. Ondan sonra bir de eski yanarken geriye dönüp bakmak yok, eskiye acımayacaksın, geriye dönüp bakmayacaksın, geriye dönüp bakmak acımak demektir. Acımak demek

ile Kürt'ün vatansız olması, dilsiz olması, kültürsüz olması, kimliksiz olması ve her şeyinin elinden alınması. İnsani ve ulusal kimliğin, dilinin elinden alınması karşısında suskun kalması, bunu kendisine yedirebilmesi, bunu benimser duruma düşebilmesi en büyük düşkünlük, en büyük lanetlilik değil midir? Karşılaş-tırma yapılabilir ve şu çok rahat bir biçimde iddia edilebilir; Kürt'ün içinde bulunduğu durum '70'ler öncesinde PKK'nin ortaya çıkışından önceki koşullarda Kürt halkının içinde bulunduğu durum, Lut kavminin içinde bulunduğu durumdan daha kötüdür, daha dehşet vericidir, daha ürkütücüdür. Değerlerden daha fazla uzaktır. Gomoro kentinin ahalisi kendi toprakları üzerinde yaşıyor, kendi dilini konuşuyor, kendi kültürünü kendine göre sürdürüyor. Ama Kürt'ün elinde bu da yok. Dolayısıyla PKK'e gerçeği buradan çıkış yapıyor.

Yaşam emaresinin olmadığı yerde değer yoktur

Şimdi bazen hep kavramlar kullanılarak denilir ki; "PKK sıfırdan gelişme yarattı." Öyle değil mi? Bazı arkadaşlar "sıfırdan bir gelişme yaratmak bir sözdür, bir cümledir" diyebilir. İçeriği var mı, değeri var mı, yok mu, neyi ifade ediyor? Bunun anlamını fazla bilince çıkartmazlar. Kolay bir şey değildir bu. Hiçbir şey yok ortada, yani PKK'e tanrı değil ki onun gibi "ol desin de olsun." Öyle bir şey olamaz, PKK'nin gerçekliği o değildir. Bu bir emek olayıdır. Çok ince bir emekle, çok büyük bir sabırla çalışacaksınız. Çalışacaksınız ve bir damara ulaşacaksınız, bir yaşam emaresi bulacaksınız ve oradan tutacaksınız Anlamı budur işte. Sıfırdan gelişme yaratmak bu anlama gelmektedir. Ortada çok az şey var, normal bir gözle bakılınca görünmüyor. Denir işte; "bakar ama görmez, duyar ama işitmez, yüreği var ama hissetmez." Yani yüreği nasır bağlamış. Kürt'ün de yaşadığı durum budur işte. Aslında normal insan baktığı zaman o toplumda bir şey görmüyor, yani yaşamın emaresi yok. Yaşam emaresi olmadığı yerde değer yoktur. Çünkü yaşamın kendisi bir değerdir. Değerlerle yaşam yaşamdır, değersiz yaşamaya yaşam diyebilmek mümkün değildir. O, insana özgü bir yaşam olmaz. İnsan değerlerle

can verebilirsen bizden de adam çıkar, bizden de insan çıkar "dermiş. Bu ne anlama gelir? Kürt insanı bütün vasıflarından arınmıştır. O anlamda Kürt'ün değeri yoktur. Değersiz bir şeye değer kazandırmak mümkün değildir. Değersiz bir şeyin değer düzeyini yükseltmek mümkün değildir. O açıdan vazgeçmek gerekir. Bir başkası Başkana; "bizler bashingimizi salladığımız zaman kulaklarımız çenemize geliyor, biz uzun kulaklıyız bize laf anlatamazsınız" der. Kürt'ün kendisine tanıdığı bu.

İhanet değersizleşmedir hain değersiz insan demektir

O anlamda PKK'nin ilk manifestosunu gerçekten çok çarpıcı bir biçimde okumak gerekir. Hayvanlaştırılmanın eşğine getirilmiş Kürt tipinden söz ediyor. Bu önemli bir kavramdır. PKK insanı buradan alıyor ve değerlerle tanıştırıyor. İnsanı buradan alıyor değerlerle karşı karşıya getiriyor. Ve günümüzde ulaşılan Kürt tipini ortaya çıkarıyor. Şimdi Kürt'ün yaşadığı bu gerçekliğe ne denilebilir? Kendisine ihanet ettirilmiş bir toplum, kendi gerçekliğine ihanet ettirilmiş bir toplum. İşte Kürt gerçekliği bu, kendisine, kendi gerçekliğine tarihine ihanet ediyor, kültürüne, kendi özüne ihanet ediyor. Şimdi bu anlamda biz ihaneti nasıl tanımlayacağız? İhanet değersizleşmedir. Hain değersiz insan demektir. Tüm değerlerden arınmış kişi demektir, onun için değer yoktur, onun için her şey metadır, yani satılır, verilir ve sunulur. İsmail Beşikçi'nin çok ilginç bir Kürt tanımı var; "Kürtler namusu gasp edilmiş bir halktır" der. Dünyada bir başka halk böyle tanımlanmaz, yani namusu gasp edilmiş halk tanımı yoktur. İsmail Beşikçi o konuda bir anısını da anlatır. Anısı çarpıcıdır; olay Muş tarafında geçer, genç bir kız geçmeye su almaya gider ve genç bir erkek de çeşmede atını sulamaya gider. Muhtemelen sevgili de olabilirler, ama olay şöyle anlatılır: Başkaları erkeğin elinin kızın saçına vurduğunu görürler. Köyde anında haber duyulur ve kız tarafı ile erkek tarafı birbirine girerler ve böylece çok insan ölür. Karakol yakındır. Askerler gelir köyün çevresini tutarlar, ama çatışmaya müdahale etmezler. Bir birlerinden yeterince adam vurduklarına inandıkları andan itibaren askerler köye girerler ve bütün köyü toparlar, kadın erkek hepsini karakola götürürler. Karakolda kadınları bir tarafa, erkekleri bir tarafa koyarlar. Ve ondan sonra karakol komutanı askerleri kadınların üzerine saldırır. Kadınlar feryat etmeye başlarlar. Erkekler hiç sesini çıkarmaz. Daha sonra erkeklere sorar; "niye senin soyundan bir insanın, senin halkından bir insanın

eli bir kızın saçına değmiş diye karşı tarafın kökünü bile kurutabiliyorsun da, ama diyelim askerdir, senin soyundan da değil, bir yabancı senin namus bellediğine saldırıyor, her şeyi yapıyor niye hiç sesini çıkarmıyorsun” der. Erkek; “o devlettir, yapar” der. İşte Kürt’ün yaklaşımı bu yani, başlangıç itibarıyla sömürgecilik, egemenlik gerçekliğine, özellikle de is-

nerler, yani putperestliğe dönerler. Bunun üzerine Musa korkunç bir şiddetle onları cezalandırır. Yani içte çok yoğun bir savaşım verir.

Kendi celladına sevdalanmak Kürt’ün gerçekliği

Bu yönüyle ele aldığınız zaman Ön-

kişehir’e, anne tarafı Kayseri’ye ve yıllarca sürgün de kalıyorlar. Sonra da sürgünden dönüp Dersim’e geliyorlar. Ve orada aile kuruyorlar. Benim doğum tarihim ‘51. Katliam ‘38’de son buluyor. Aslında soykırım 43’e kadar devam ediyor. Şimdi ‘51 ile ‘38 arasında on üç sene geçiyor. Soykırımın üzerinden on üç sene geçiyor sadece. Dersim soykırımı deyip geç-

öyle kalıyor. Her tarafı kurşun ve sungsun yarası, tabii önce tarıyorlar sonra süngülüyorlar, ondan sonra da uçurumdan atıyorlar. Soykırımdan kurtulanlar gelip kadını uçurumdan kurtarıyorlar. Kadın yaşıyor. Ama her tarafı eğridir. Topal ve soykırım anıtı gibi, zulüm anıtı gibi, gerçekten durumu bu. Bu tür şeylerde görüyorsunuz ve neden bu böyle dediğimiz zaman, size hikayesini de anlatıyorlar. Ama ne kadar hissediyorsunuz orası önemli. Bilinç önemli bir olay aslında, ama unutursunuz. İhanet unutmaktır. Bunu unutmamak lazım; unutmak eşittir ihanettir. Size unutturmak isterler, zaten sömürgeciliğin işi o. Şunu yapıyor; diyor ki, “bir daha bu soykırımın yapıldığını hatırlayabilecek kimseyi bile sağ bırakmayacaksınız.” Dersim soykırımının özelliği odur. Daha çarpıcı örnekleri var.

Mesela böyle bir aileyi tümünden yok ediyorlar. Aynı zamanda aşiretin önde gelen bir ailesi, Klanda, aşirette şef önemlidir. Dersim’de çok yoğun bir feodalizm yok, ama aşiret bağlılığı var. Küçük bir çocuğun, beşikte bir bebeğin kurtulduğunu söylüyorlar. Soykırım sona ermiş, ordu da gücünü Elazığ’a çekmiş, ama ihbar gidiyor. Diyorlar ki, “o aileden bir çocuk kurtulmuş.” Onun üzerine ihbarlar araştırılıyor. “Çocuk falan yere verilmiş” diyorlar. Devlet yeniden o alana operasyon yapıyor. Ve sonra gidip o aileyi buluyorlar, aile diyor ki; “çocuk gerçekten bize verildi, ama çocuk sadece anne sütü emzirilerek yaşayabileceği için bizde de emzirecek kimse olmadı-ğından çocuk öldü, gömdük” diyor. Mezari kazıyorlar, bakıyorlar çocuk cesedi var, o zaman operasyon geri çekiliyor. Sömürgecilik bu işte, karşısında olduğunuz egemenlik bu, onun Dersim gerçekliği bu. Şimdi ben üzerinde on üç sene geçen bir soykırımdan sonra dünyaya geliyorum. Mesela sekiz yaşında ilkokuldan sonra ailemin hep yönlendirmesi şu oldu; “okuyacaksın, memur olacaksın, okuyacaksın işte bilmem şu-bu olacaksın.” Şimdi benim yönlendirmem hep bir cellada doğrudur. Yani kendi celladına göre birisi aslında. Önderlik tanımlıyordu ya; “kendi celladını sevmek kendi celladına sevdalanmak” gerçeklik

şünün canlıdır, yaşayan tanıkları var, soykırım artıkları var, annem babam soykırımdan arta kalanlardır. Sürgünden gelen insanlar yaşamışlar, esir almışlar, yanlarında insanlar kırılmış, yani ben onlardan geliyorum ve bilmiyorum, kimliğimi bilmiyorum. Nereden geldiğimi bilmiyorum. Ve öyle bir an geliyor ki, Parti Önderliği, bana nereden geldiğimi gösteriyor. “Sen Kürtsün, senin tarihin bu, sen böyle bir gerçekliğin içinden geliyorsun” diyor. Ve sen böyle yaşamak zorundasın.

Değersiz bir yaşamı tepkisizce kabullenme insanlıktan çıkmadır

Dünyaya bak, insanlara bak, toplumlara bak nasıl yaşıyorlar. Bizim gibi sömürgeler var doğru. Ama bir Vietnam’a bak, Vietnam o zaman canlı ve hala savaş halindeydi. Vietnam’da ulusal kurtuluş mücadelesi devam ediyordu. Afrika’nın bir çok ülkesinde ulusal kurtuluş savaşları vardı. Angola’da, Mozambik’te yoğun mücadeleler vardı. Vietnam’da halk savaşı vardı ve bu savaş bütün insanlığı etkiliyordu. Sen oraya baktığın zaman seni etkiliyor olabilir, ama neyini etkiliyor? Sen geçmişe dönüp bakmak zorundasın. Ama bir rüzgar diyelim, etkilenmen; rüzgarın önüne alıp sürüklemediği kurumuş bir ot parçasıdır. Seni nereye götürürse onun önünde sürükleniyorsun. Sende yaşam emaresi varsa bile rüzgarın süpürüp getirdiği tohum tanelerini bazen kaldırım taşlarının arasına düşerler ve orada yeşerirler, kaldırım taşları üzerinde geçici bir anlık yaşam oluyor. Anında yeşerir bir yağmur tanesi, su tanesi değer ve sonra kurur. Yaşam emaresi o kadar köksüzdür, kökleriyle kesilmiş kökleriyle bağı kesilmiş yani. İşte gerçeklik bu. Önderliğe benim bağlılığım oradan geliyor. Beni yeniden doğurdu yani. Benim doğum tarihim oldu, benim doğum tarihim 1972 diyorum hep. Ben orada doğdum aslında. Bende ütopya var. Nedir? Çok dar bir ütopyadır. İşte celladına gideceksin yani. Okuyup adam olacaksın. Ama okuduğun kim, birleştiğin kim, seni okutan kim, kimin midesine giriyorsun?

yanlar sonrası yaklaşımı bu yani. Bir başka örnek; “genç biri gelip beni yakalayıp ‘sen Kürtlere küfür ediyorsun’ dedi. Yani ben Kürtlere küfür etmedim, ben Kürtleri seviyorum, Kürtler için çalışıyorum, niçin Kürtlere küfür edeyim ben? ‘Yok sen diyorsun namusu gasp edilmiş.’ Şimdi bu ne anlama geliyor? İsteddiği zaman namus olarak bellediğin her şeye hükmedebiliyorsa, istediği gibi kullanabiliyorsa senin namusunun güvencesi yoktur, gasp altındadır. Gerçeklik budur, bunu kabul etmek zorundasın. Ve ikna oluyor da. Bunun bir hakaret anlamına gelmediğini, gerçeğin kendisinin bu olduğunu ve namuslu olmanın, namusuna sahip çıkmanın ancak bu gasptan kurtulmanın, böyle bir egemenliğe karşı direnişten geçtiğini kavramaya başlıyor. Gerçeklik bu, bizim halk gerçekliğimiz bu ve bizler de buradan geliyoruz.

Bu halk gerçekliği, lanetli halk gerçeklikleri yine karşılaştırılabilir. Bize Önderlik hep Musa’yı örnek verdi. Yani Yahudilerin öncüsü, Yahudi ulusunun kurucusu Musa peygamberi hep örnek verdi. Bugünkü Yahudi toplumuna damgasına vuran bütün ilkeleri ortaya çıkaran kişiliktir Musa kişiliği. Yahudiler Mısır’da yaşarlar, sürgünde bir toplum, kendi topraklarından kopmuş, ülkesinden kovulmuş bir halk olarak Mısır’da köle statüsünde yaşarlar. Musa bunları yeniden kendi ülkelerine çevirmek, vadedilmiş topraklara götürmek ister. Ve kendi insanlarına yeniden kavuşacakları toprakları böyle benimsetmek isterken süt ve bal akan ülke tanımını yapar, yani Kenan ülkesi öyle bir ülke, İsrail toprağı. Maceralı bir şeydir, kırk yıl boyunca çölde dolaştırır durur o halkı. Halk pişman olur ve Musa’ya isyan ederler. “Sen bizi kandırıyorsun, hani nerede senin ülken? Bizi getirdin çölün ortasında dönüp dolaştırıyorsun, Mısır’da ölseydik hiç olmasa belli bir mezar yerimiz olurdu. Mezar yerimiz bile olmayacak” derler. Musa geçici ve çok kısa bir süre için onları terk eder. Ondan sonra yeniden buzağıya taparlar ve kendilerine buzağı heykeli yaparlar. Daha sonra buzağıya tapmayı terk ederler. Musa’nın tanrısı Yahova’dır. Toplumu ülke ideali ile yola çıkarırken aynı zamanda onları bir tek tanrıya Yahova’ya bağlar. Ama Musa kendilerine öncülük, önderlik eder belli bir yere kadar getirir. Ama o uzaklaşmada geçici bir ayrılıktır, bir an için uzaklaşmadır, onlar tekrar geriye, eski inançlarına dö-

derlik, Musa gerçeğini çok özenle incelemesi ve değerlendirilmesi gerektiğini söylüyordu. Önderlik gerçeğiyle, Musa gerçeği arasında gerçekten çarpıcı benzerlikler var. Dikkat edin. Önderlik eğitiminde çok arkadaş kaldı. Bizler hepimiz kaldık. Belki de onun yanındayken, yanı başındayken Önderlik hep anlık ve günlük olarak bize hükmederken belki de bir PKK’ye inanan bir insan gibi çalıştık ve öyle göründük. Ama bir süre sonra Önderlikten uzaklaşınca en azından aramızda fiziki bir uzaklık doğunca herkes biraz da kendi bildiğini yaptı. Ama Önderlikten uzaklaşırsan gerçeklikten de vazgeçersin aslında. Aslında yine eskiye dönüyorsun, yine eski geleneklerini tekrarlıyorsun. Bu geleneğine ihanettir aslında. İhanet sözcüğü çok ağır gelebilir, böyle benzetme mi olur, ama şunu kabul etmek gerekir; bizim gerçekliğimiz ihanetin içinden çıkıp gelen bir gerçekliktir. Bunu unutmamak zorundayız. Kürdistan’da bu ihanete bulaştırılmamış tek bir Kürt bile yoktur, bunu da kabul etmek zorundayız. İhanete bulaştırılmamış, ihanetten nasibini almamış tek bir Kürt bile kalmamıştı. PKK o koşullardan çıkıp geldi. Önderliğin bu anlamda çocukluğunu anlatması boşuna değildir. Önderliğin ilk kavgasını anlatması boşuna değildir. İlk kavgasını 8-10 yaşında başlatması önemli bir olay. Hanginizin kavgası 8-10 yaşında başladı? Hiçte öyle değil, ben kendimi çok rahatlıkla tanımlayabilirim, Başkan; ‘Kürt ailesi çocuğunu yetiştirir oğlum okur paşa olur’diyordu. Her Kürt ailesi çocuğunu bu edebiyatla, tarzla yetiştirdi. Özellikle erkek çocuğun yetiştirme tarzı budur. Oğlu okur paşa olur, bey olur. Aslında paşa, bey dediği kazara bir devlet memuru olur. Devlet kapısında bir hizmet olanağı bulabilmektir, devlete hizmettir. Bu anlamda kendi celladının kapısına yamanmaktır, bir bakıma deyim yerindeyse kendi celladına sevdalanmaktır. Kürt’ün gerçekliği budur, kendi celladına sevdalanmış bir gerçeklik. Başkasını bir yana bırakıyorum, kendi gerçekliğimden yola çıkıyorum. Örnek vermek açısından büyük önem taşıyor. Başkanın gerçekliği benim için aynadır. O, sekiz yaşında kavga başlatıyor. Kendi gerçekliğime dönüp bakıyorum. Benim ailem soykırımdan arta kalan bir aile. Yani diyelim ki, babam kurtuluyor, annem çocuk olarak kurtuluyorlar, akraba ve aile çevreleri yok ediliyorlar. Annem, babam sürgün ediliyorlar. Baba tarafı Es-

memek gerekli. Mesela Süleyman Demirel bile 12 Eylül öncesinde Türk generallerine aynen şunu söyledi; ‘Süleyman Demireli’nin ne denli azgın bir faşist, ne denli azgın bir Kürt inkarcısı olduğunu biliriz, Ama yine de “bana Dersim kanununu yaptırılmazsınız.” Dersim kanunu sel kanunudur. Yakıp, yıkma, kök kurutma kanunudur. Küçücük daracık bir yerdir Dersim, o zamanki nüfusu ne olabilir. Fakat en az o koşullarda on bin kişinin yok edildiği söylenir. Bunların çoğu kadın, çocuk ve yaşlıdır. Eli silah tutan adam fazla olmamış, yani kendisini savunabilmiş. Ama onlar köylerden topladıkları kadın, çocuk, yaşlı hepsini kurşuna dizmişler ve hepsini yakmışlar.

Şimdi böyle bir toplum içerisinden geliyorsun. Aslında şu da var; öyle bir gerçeklik ki, yani mağaralara girerseniz,

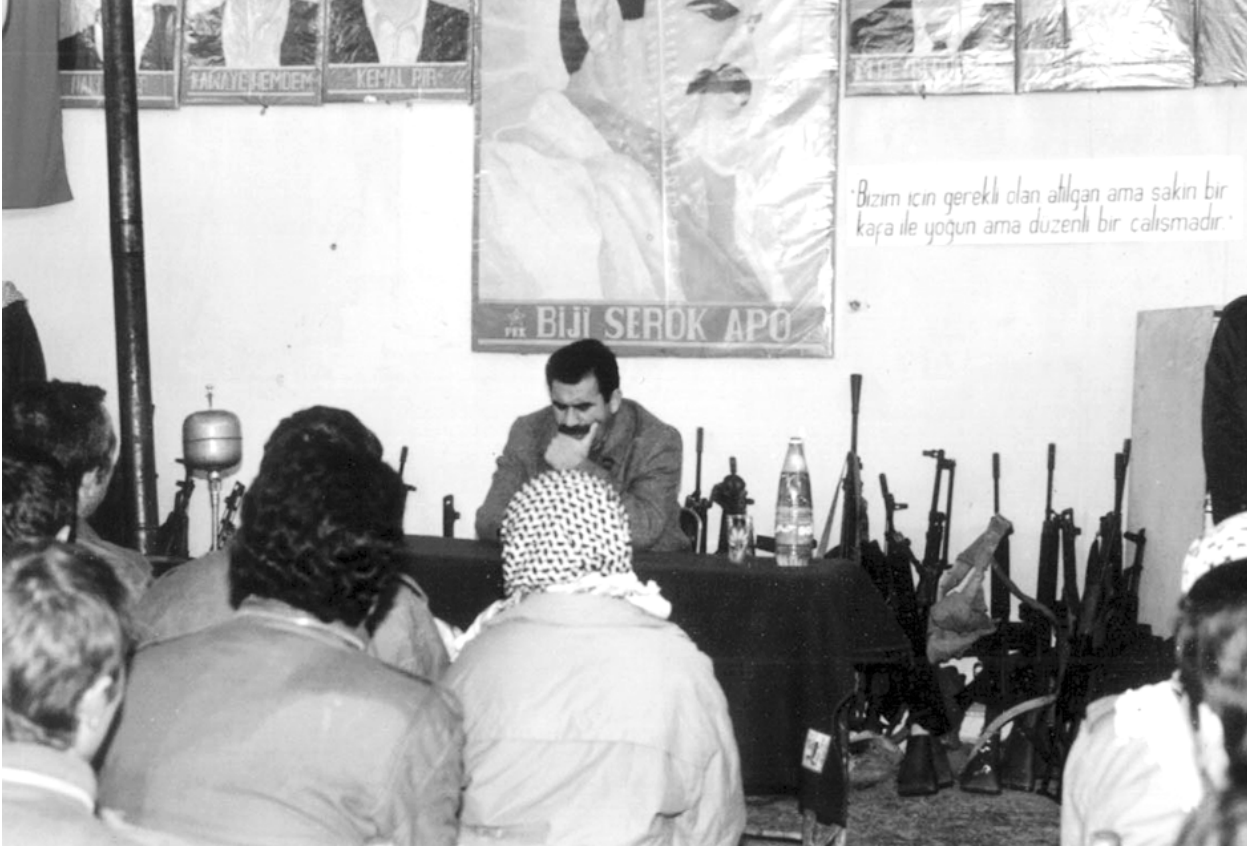
mesela diyelim yaralı insanlar mağaralara gitmiş ve bir yere, bir kayaya sırtını dayadığını görebiliyorsunuz. İskelet haline gelmiş, ama sırtını kayaya dayamış, mağara içinde öylece duran iskeletleri görebilirsiniz. Bu tür şeylerin canlı örnekleri çoktur yani.

İhanet unutmaktır

Bir kadın vardı. Bir köyde toplu katliam yapıyorlar, üç yüze yakın insanı birden bir uçurumdan atıp yok ediyorlar. Bir tanesi yaralı olarak yabani asmaya takılıyor,

bu. Ve lise öyle geçiyor. Bireysel olarak buna sizin tepkileriniz, olabilir sorun değil. Mesela ben çocukluğumda hissettiğim bazı şeyler var. tepkilerim var, protestoculuğum var. Bilmem ne, ama yine de gidiyorum. Yol hep cellada doğrudur, celladın ağzına, içine, midesine doğru gidiyorsunuz yani. Ve ben 21 yaşına girince Önderlikle tanışıyorum. Önderlik bana Kürt olduğumu söyledi biliyor musunuz? İçinden ben geliyorum, ama Önderlik bana anlatıyor. O zamana kadar ki yaşamım böyle, işte ben öyle bir gerçekliğin içinden geliyorum. Dü-

Celladın midesine! Oraya doğru yol alıyorsun ve işte gerçeklik bu. Kendi celladına sevdalanıyorsun. Yani hayvanda bile yoktur bu. Bir koyun kasabın peşine takılır mezbahaya doğru gider, tam da mezbahada siz bıçağın altına yatırıldığınız zaman koyun çırpınır ve kurtulmak ister. Siz insansınız tepki göstermek zorundasınız. Ve sen buna tepki göstermiyorsun. Cellada, ölüme karşı tepkisizlik aslında değersizlik demek. En soylu değer yaşamdır. Bunun için biz hep yaşamı güzelleştirmek isteriz, yaşamı değerlerle donatmak isteriz. Değersiz bir yaşamı

tepkisizce kabullenme insanlıktan çıkmadır. Yani lanetli hale gelmektir. Lanetli toplum gerçeğinin hücreci durumuna düşürülmektir bu. Ve biz bu durumdan çıkıp geliyoruz. Ben gerçekliğimi hep böyle gördüm.

İnsan her zaman kendi yaratıcısına daima bir minnet duyar. Birey olarak bunu duymayan, hissetmeyen insanlığından kuşku duyulur. Anne sevgisi müthiş bir sevgi değil mi, kim annesini yadsıyabilir. Aynı zamanda bir ulus için adeta koruyucu anne görevini yerine

PKK bir terbiye hareketidir terbiye de insanın değer kazanmasıdır

Başlangıçta kavramlarımız yoktu bizim. Çok genel geçer bazı kavramlar vardı; sosyalizm, devrimcilik, komünizm, gelecek ütopyası, yeni bir dünya kurma, özgürlük, eşitlik, ama hepsi geneldir. Bunları nerede kuracaksınız? Bir kök üzerinden geliyorsunuz, kökleriniz olmalı, Kürtlerin çok güzel deyişleri vardır; her ağaç kendi kökü üzerinde yeşerir, ama siz köksüzünüz, kök bilinci yok ki sizde.

den kaynaklanmaktadır. Buna karşı köklerine daha fazla bağlıdır. Bunu çok bilinçli yapmaz, yaratılan ruhsal şekillenme, geçmişin dehşeti onu hep buna yöneltir. Zaten soykırımın amacı da budur. Kendinden uzaklaştırmak, kendiden koparmak ve tarihsizleştirmek, tarihi kendisiyle düşmanıya, celladıyla birlikte başlatmak.

Abbas arkadaşla birlikte cezaevinden çıkmıştık, Önderlik bizi Laskiye'ye lokantaya götürdü. Acıkmıştık. Güvenlikten iki kişi vardı, ikisi birden yemek söylemiş.

yiyeceksin, hiçbir şey atmayacaksın. Bu bir ahlaktır, değerlere yaklaşım biçimidir. Önderlik günlük yaşam içinde hep bu tür şeylerle insanı terbiye ederdi. PKK bir terbiye hareketidir. Terbiye insanın değer kazanmasıdır. Bu anlamda PKK bir terbiye hareketidir. Sizi bu tarzda terbiye ediyor. Aslında bizim halkımızın gerçekliği de bu. Hiç halkımızın değerlere yaklaşımını izleyebildiniz mi? Mesela bir aile kendi değerlerine nasıl yaklaşıyor? Bu önemli bir olay.

Çarpıcı bir örnek vermek istiyorum; Maxmur halkının nasıl yaşadığını biliyor muyu? Bu önemli bir olay. Yıllardır mülteci konumunda, hangi koşullar altında yaşıyor? Şunu kıyaslayacaksınız her zaman, senin yaşam düzeyinle Maxmur halkının yaşam düzeyi arasındaki fark nedir? Sen mi daha üsttesin, Maxmur halkı mı? Temel bir ölçüdür. Gerillanın yaşam düzeyi halkın yaşam düzeyinin üstünde olamaz. Daha altında olmak zorunda. Biz yaşam düzeyimizi kıyaslayalım. Ben Maxmur halkını görmedim, fakat hissedebiliyor, arkadaşların anlatımından çıkarabiliyorum. Arkadaşlar şunu söylüyorlardı; "bazı aileler var, ailenin bir ferdi dışarı çıkmışsa bir diğerinin çıkması için onun geri dönmesi gerekir. Çünkü ayakkabı yok." Durum bu.

Birgün yolda giderken yolda iki bayan arkadaşla rastladık. Ben birini tanıyorum, diğeri de 15-16 yaşlarında bir bayan arkadaştı. Arabayı durdurarak onları da aldık. Askeri Karargaha gidiyorlardı. Konuşması, davranışı oldukça etkileyiciydi. Genç bir arkadaş, nereden geldiğini sorduğumuzda Maxmur katımlı

yani belli bir değeri var. Onu bir yana bırakın, somut günlük yaşamdan bir örnek verelim, yoksulluk olunca sizi kolektif yaşama zorlar. Bizim katır alacak bir paramız yoktu. Bir komşumuzla ortak birleşerek bir katır satın almıştık. Katır ortak maldı, bir yıl onlar besliyordu, bir yıl biz besliyorduk. Katır günlük yaşamda da ortak kullanıyorduk. Köy yaşamında bir katırın değeri çok büyük. Özellikle bir dağ köyüye siz bütün işlerinizi katırla yaparsınız, odun çekersiniz, buğdayınızı değirmene götürüp getirirsiniz, her şeyiniz onunla olur. Bunun için de gözünüzün bebeği gibi bakarsınız. Günde dört beş defa yerini değiştirir, beslenebileceği yeri seçerek oraya bağlarsınız, günde üç defa suya götürürsünüz. Neredeyse ailenin bir ferdi gibi davranırsınız, ailenin bir ferdine gösterdiğiniz ilgiden daha fazlasını belki de katıra gösterirsiniz.

İnsan hep kıyaslama yapar, bir bizim ortama bakıyorsunuz, bir de diğer ortama bakıyorsunuz. Birinde bir ailenin şahsi ihtiyacı, özel mülkiyeti var. Diğerinde ise kamu malıdır ve siz alırken aslında kullandığınız para halkın alın teridir, bu bir. Halk şehitlerin hatırı için sana veriyor, dolayısıyla şehitlerin emeği var içinde. Ama biraz vicdan ölçülerini güçlü olan arkadaş değerlendirebilir. Bizim yoldaşımız bir katıra nasıl yaklaşıyor? Bir köylününlikle karşılaştığında bizimkinin geri olduğu görülebilir. Böyle öncülük olmaz. Öncü burada artçı konuma düşmüştür, halkın gerisine düşmüştür.

Kürt'ün en büyük talihsizliği ve zaafı örgütsüzlüğüdür. Kürt, örgütlülüğü dağıtılmış ve hücrelerine dek parçalanmış bir haldedir. Parçalanmış, dağıtılmış bir toplum gerçekliği ve bu yönüyle parçalanmış biçimde tükeniş yoluna sokulmuş bir halk gerçekliği. İçinden çıktığı, reddettiği ve tersine çevirmek istediği bir gerçeklik bu. Zaten Önderliklerin büyüklüğü, bir halkın en temel zaafına giderme yönünde harcadıkları çabanın başarısı olmaktadır. Başkan Apo'nun büyüklüğü Kürt'ün örgütsüzlüğüne son vermesidir. Kürdü örgütlü bir toplum haline getirmesidir. Bu yönüyle ele alındığında bizde örgütsüzlük zaafını gideren en temel silah Partidir, parti gerçekliğidir. PKK bu yönüyle Kürt'ün örgütsüzlük zaafının, en temel zaafının giderilmesi, bu yönüyle en zayıf noktasının tersine çevrilmesidir. PKK sıradan bir parti olarak görülemez. PKK içinde her şey vardır. PKK normal bir sınıf partisi değildir, bir akımdır, bir harekettir. Bu yönüyle PKK'nin içerisinde somutlaşmış, onun içerdiği müthiş değerler bileşkesidir.

İnsan her zaman kendi yaratıcısına daima bir minnet duyar. Birey olarak bunu duymayan, hissetmeyen insanlığından kuşku duyulur.

Anne sevgisi müthiş bir sevgi değil mi, kim annesini yadsıyabilir. Aynı zamanda bir ulus için adeta koruyucu anne görevini yerine getiren bir Önderlik gerçeğimiz var bizim. PKK Önderlik gerçeği o, Başkan Apo'nun gerçeği o; bir ulusun yaratıcısı. Bu anlamda böyle bir düzeyden çıkarıp bir halkı bu düzeye getiren bir Önderlik gerçekliği. Bir sefer bunu görmek lazım.

getiren bir Önderlik gerçeğimiz var bizim. PKK Önderlik gerçeği o, Başkan Apo'nun gerçeği o; bir ulusun yaratıcısı. Bu anlamda böyle bir düzeyden çıkarıp bir halkı bu düzeye getiren bir Önderlik gerçekliği. Bir sefer bunu görmek lazım. Aslında bir yönüyle ele aldığımız zaman Kürt tarihi baştan başa bir acılar tarihidir. Mesela Önderlik hep şunu söyledi değil mi yani acılar tarihi. "Acıların güce dönüştürülmesi gerekir. Acıların en büyük kuvvet kaynağı haline getirilmesi gerekir." Ama acıyı hissedebilmek gerekiyor. Hissedebiliyor musun? Tarihinde bu yaşananları derin acısını gerçekten kendi içinde yaşayabiliyor musun? İşte burası önemlidir. Bir ulusun acısını hissetmek, kolektif bir acıyı hissetmek, tarihin acısını, tarihin bagajında dopdolu o acıları derinliğine hissedebilmek ve onu güce dönüştürerek geleceği yaratmak. Acıların çemberinden geçen insan güzel bir insandır. Acı çeken yüz insanlığın en güzel yüzlerinden biridir. Bu anlamda bunu size sağlattıran bilinç olur. Başkandaki derin ve büyük bilinci görebiliyor musunuz? Bu bilinç, büyük bir acıyı da beraberinde getiriyor, bu büyük acı büyük öfkeyi getirir. Bu amaca bağlılık da burada ortaya çıkar.

Tarih bilinciniz size bu acıları yaşatmıyorsa, mevcut olanı değiştirme çabası içerisine giremezsiniz. O anlamda geleceği büyük bir inatla, büyük bir imanla, büyük bir sabırla kurmaya yönelemezsiniz. Başkan Apo'da bu var. Bunu ona sağlattıran şey gerçekten yoğun bir tarih bilinci, yoğun bir ulus bilinci, yoğun bir insanlık bilinci, yoğun bir özgürlük bilinci, aynı şekilde sömürgeciğin dehşetinin bilinci. Bütün bunlar, Önderliği Önderlik yapan en temel gerçeklerdir.

Nerede kuracaksınız sosyalizmi, gelecek ütopyasını neyin üzerinde inşa edeceksin? Soyut bir Türkiye kavramı var o zaman. Kimlik bilinci yok, ulus bilinci yok, dil yok, hatta utanmak var. Örneğin biraz aksanınızdan yola çıkarak "hemşerim doğulu musun?" diye sorulduğunda "He" diye yanıt veriyorsunuz. Nereden çıkardığını sorduğunuzda "Senin konuşmandan anlaşılıyor" diyor. Kürtçe anadilinizdir, bütün yasaklamalara rağmen yok edememişlerdir, Türkçe'yi sonradan öğreniyorsunuz, bu açıdan da bir Türk kadar Türkçe'yi konuşamazsınız, aksanınızdan belli olur. Belki de bu belirsizlik, farkın silinmesi, Türkçe öğrenmeye yatkınlık en fazla bizim yöre insanında var, yani daha hızlı öğrenme, Türkçe'yi gerektiğinde bir Türk'ten daha iyi konuşma. Örneğin bir Kayserili benim gibi konuşamaz. O "ne eriyon?" der. Ben; "ne yapıyorsun?" derim. Mesele bu değil, şunu demek istiyorum; bunun, bir an önce eskiden kopmakla bağlantısı var. Bunu çok isteyemezsiniz, fakat bir korku yaratılır, size siner, sizi yönlendirir. Bu bir ruhsal şekillenme olur aynı zamanda. Onun için uzaklaşırsınız. O dehşet sizi buraya yöneltir. Neden yabancılaşma geçmişte Dersim'de çok daha fazlaydı? Oysa ben şunu çok rahat iddia edebilirim ki, Kürdistan ovaları çok daha geçmişten beri yabancı egemenlik altında kaldılar. Bir Urfa veya Mardin, Amed daha fazla yabancı egemenlik altındaydı, çünkü düzdür, sömürgecilik, yabancı işgal daha fazla egemen olur. Dersim dağdır, gerçekten direnmiştir. İşgal olmuş, fakat hep kendisini korumuş. 1938 soykırımın üzerinden yirmi yıl geçmeden hızla bir imha süreci, Türkleşme yaşıyor. Neden? Yapılan soykırımın büyüklüğün-

Çok geldi, bir de biz Arap usulünü bilmiyoruz, yemekler gelince başlangıçta garnitür niteliğinde hafif şeyler gelir, siz onu ekmeksiz yemek durumundasınız, biz onunla kamımızı doyurduk. Sonra yemek gelince Başkan "yiyeceksiniz" dedi. Yedik, bitirdik. Sonradan adettir, lokantanın kendisi size ya kahve ya da tatlı verir. Bize çok ağır bir tatlı getirdiler. Başkan; "herkes tabağını bitirsin" dedi. Ama gerçekten arkadaşların kaldıracak halleri yok. Ben gözlerimi kapattım, tabağımı bitirdim. Bir de baktım ki kimse yememiş, Başkansa gülüyor, "aferin buna" dedi. Burada Başkan onun senin sağlığını için iyi olmadığını biliyor, Bu çok önemli, fakat bir ahlaktır, Önderliğin sana verdiği bir mesaj var. Ya kendine göre isteyeceksin, ya da bu kadar istediysen hepsini

olduğunu öğrendik. Neden daha fazla bağlı, özelliği o, çünkü o yaşamın içinde yetişiyor, yokluk ortamının içinde yetişiyor. Bir terbiye edici, şekillendirici özelliği var o ortamın. Yokluk içinde yaşam savaşı verme, bir yandan o savaşın kendisine kazandırdığı bir olgunluk var, diğer yandan da düzenli bir eğitim var. İkisi birleşince aslında çok önemlidir, bizim için birer ölçüdür.

Biz çocukluk, köy ortamını hatırlıyorum. Annem bir bez parçası bulurdu, alırdı, yıkanırsa bir elbiseye yama olabileceğini söylerdi. Hayvancılık yapıyorsunuz, sürünün arkasından giderken çallara takılmış yün parçalarını toplarsınız, yastık olur, çorap, kazak yaparsınız,

KÜRDİSTAN DEVRİMCİ GENÇLİĞİ ZAFER DİRENİŞİNİN ÖNCÜSÜ OLACAKTIR

2022 yılı her açıdan zafer yılı planlaması ve pratikleşmesiyle gelişecektir. Zap, Avaşin ve Metina'da geliştirilen Apocu ruhun yansıması olarak açığa çıkan destansı direniş, gerillalar öncülüğünde faşist soykırımcı TC devletine tarihinin en büyük bozgunlarından birini yaşatmıştır. AKP-MHP yenilmiş, sıra yıkılmasındadır.

Gerillalar öncülüğünde yükselen Apocu zafer ruhu yeni mücadele yılında kesinlikle Kürdistan'ın her yerine yayılarak, gerilla halk birliğiyle faşizmin yıkılmasını getirecektir. 2022 yılı kesinlikle AKP-MHP faşizmini yıkarak zafer yakalayacağımız bir yıl olacaktır. Genç yaşayacağız, genç mücadele edeceğiz, genç savaşacağız, bu yılı zafer yılı yapacağız. Kürdistan gençliği zafer gençliği olmayı hak edecek bir direnişin öncüsü olacaktır.

Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak kıran kırana bir savaş yılını geride bıraktık. Kadim Kürdistan coğrafyamız tarihinin gelmiş geçmiş en büyük savaşlarından birine sahne oldu. Kürdistan'ın dağlarından ovalarına, köylerinden şehirlerine kadar her yer, her an soluksuz bir direniş yuvasına dönüştü. En başta bu direniş destanına bedenlerini siper ederek önderlik eden tüm devrim şehitlerimizi saygıyla ve minnetle anıyor, amaçlarını zaferle buluşturma sözmüzü yineliyoruz.

2021 yılı faşist soykırımcı TC devletine karşı çok önemli bir mücadele yılı olmuştur. Şüphesiz mücadele çok boyutlu bir biçimde sürdürülmüş, tüm dinamikler kendi cephesinden mücadeleyi geliştiren ve güçlendiren bir pozisyonda olmuştur. Bununla beraber Kürdistan gençliğinin de rolü belirleyici olmuştur. Çünkü tüm dünya devrimci hareketlerinde olduğu gibi Kürdistan Özgürlük Devriminde de gençlik devrimin her şeyi konumdadır. Tabiri caizse devrimdeki sevdaları kadar günahları da gidişatı belirlemekte, sonuçlar üzerinde doğrudan etkide bulunmaktadır. Kürdistan gençliği soğuk algınlığı geçirirse özgürlük mücadelesinin tümü zatürre geçirir tespiti yalın biçimde hakikati ifade etmektedir. Aynı tespitin tersi de geçerlidir. Kürdistan gençliği devrimci görevlerini yerine getirirse Kürdistan Özgürlük Devrimi zaferden zaferle koşar. Bu bilinçle geride bıraktığımız yılda Kürdistan gençliğinin durumunu düşmanın yönelimleri çerçevesinde değerlendirmek, mücadele düzeyini eleştirel özeleştirel sorgulamadan geçirmek ve yeni yıl mücadelesini çıkarılan engin dersler ışığında zafer adımlarıyla sonuca götürmek en hayati görev olmaktadır. Büyük savaş ustalarından birinin de dediği gibi "Eğer düşmanınızı ve kendinizi iyi biliyorsanız yüzlerce savaşa bile girseniz zaferden emin olabilirsiniz." Kürdistan devrimci

gençliği de buna göre hem kendi duruşunu, mücadele bilinci ve iradesini hem de düşmanın durumunu güçlü çözümlendiği takdirde bendini yıkan bir nehir gibi engel tanımaksızın gelişmelere damgasını vuracaktır.

Kürdistan gençliğine dönük gelişen saldırıları anlamak ve gerekli düşman bilincine ulaşmak mücadele etmenin abecesi olmaktadır. Gençliğe dönük saldırıların en tehlikelisi kapitalist modernite sistemi tarafından geliştirilmektedir. Bu durum neden böyledir, Kürdistan gençliği kapitalist modernite sisteminin tehlikelerinin yeterince farkında mıdır? Kapitalist sistemin yarattığı kültür ve yaşam tarzının gençliğin esas düşmanı olduğu ne kadar anlaşılmaktadır? Hakeza düşmanca politikalara karşı ne düzeyde mücadele edilmektedir? Soruları her ne kadar basit görülsede Kürtlerin varlık ve özgürlük mücadelesi esas olarak bu sorulara verilecek doğru cevaplardan geçmektedir.

Kapitalist modernite tarihinin gelmiş geçmiş en gaddar, en barbar, en vahşi ve en kapsamlı kırım düzenidir. Her şeyi kırımdan geçirme temel stratejisidir. İktidar oburluğunu doyurmak için parçalayamayacağı toplumsallık, eritemeyeceği kültürel değer, ortadan kaldıramayacağı özgürlük yoktur. İktidar için her şey mubahtır anlayışıyla hareket etmektedir. Bunun için insanlığın görüp göremeyeceği düzeyde ve biçimlerde topluma saldırmaktadır. Toplumsallığı adeta değirmenlerdeki un misali öğüterek un ufak etmektedir. İnsanı insan yapan, insanın iyi, güzel, ahlaklı, erdemli ve doğru olmasını sağlayan içinde yaşadığı toplumdur. Kapitalizm sınırsız bireycilik hastalığını yayarak toplumsallığı dağıtmakta, insanı can evinden vurmaya amaçlamaktadır. Önder Apo'nun kapitalist sistemi bir kanser hücrelerine benzetmesi bunun anlaşılması konusunda muhteşem bir örnektir. Nasıl ki bir kanser hücresi insan organlarını ve dokularını bir araya getiren ve bir arada tutan bağları parçalayarak

insanın dirhem dirhem erimesine neden oluyorsa aynı durum kapitalizmin toplum düşmanlığı için de geçerlidir. Kapitalizm bireycilik virüsünü toplumların içine salarak tek amacı tüketim maddelerine erişmek olan "özgür köleler" yaratmakta, bu biçimde toplumsallığın canına okumaktadır.

Kapitalist modernite ve "özgür köleler" gerçeği

Kapitalist modernite denilen alım satım düzeni bu "özgür köleler" tarafından ayakta tutulmaktadır. Formül basittir. Daha fazla kâr elde etmek için daha fazla tüketim, daha fazla bireycilik... Tabi bu formülasyon çok incelikli, oldukça gösterişli ve çekici yöntemlerle uygulanmaktadır ki sömürü vahşeti ve zorbalığı hiç mi hiç anlaşılmaz. Eski dönemlerde kılıç zoruyla insanlar köleleştirilmeye çalışılmış, ya köleleşirsin ya da kılıçla kellen gider. Yalnız mevcut kapitalist düzende bu

çok incelikli yürütülmektedir. Tüketmek için çalışmak, çalışmak için düzene teslim olmak ve gönüllü köleliği kabul etmek gerekmektedir. İnsanlığın başına gelen en büyük bela ve zulüm çarkı böyle işletilmektedir. Kapitalizmin bireycilik kılıcı 24 saat gençler, genç kadınlar ve toplum üzerinde sallanmaktadır ki kölelik daimi kılınsın.

Kapitalizmin topluma dönük saldırılarının bir cephesi de ideolojiktir. İdeolojide kazanan tüm savaşları kazanır. İdeolojik hâkimiyet sağlayan güç her türlü uygulamayı kabul ettirebilir, en faşist zorbalığı bile bir lütf olarak sunabilir, kendisini süttan çıkmış ak kaşık gibi gösterebilir. Bu yüzden kapitalizm düşünce ve duygular üzerinde sınırsız bir algı faaliyeti yürütmektedir. Adeta bir mühendis gibi kendisine ait, kendi doğrularına dayanak oluşturacak düşünceler ve duyguların inşa edilmesine çalışır. Örneğin tarihin en büyük toplumsal eylemi olan özgürlüğü, bireyselleştirmeye çalışır. Bireysel özgürlüğü ulaşılması gereken en yüce amaç olarak gündemleştirir. Bireyler tapınılması gereken birer put gibi kutsallaştırılır, popüler hale gelmesi sağlanır, zevklerin ve renklerin bile bireylerin bakış açısına göre ele alınması gerektiği propaganda edilir. Yaşamın her alanında, her şeyin merkezine bireyler konulur. Bu biçimde milyarlarca insan ve bu insanların oluşturduğu toplumsal yapılar yerine bireycilik felsefesine göre tüm dünyanın merkezine kendisini koyan ucube bir düzen ortaya çıkar. Örneğin Kürt toplumunun özgürce yaşadığı, kendi iradesiyle yaşamına biçim verdiği, kendi kültür ve yaşam tarzını belirlediği, varlığını özgürce geliştirdiği bir dünya önemsenmemekte, hatta yasaklanmakta, terör faaliyeti olarak adlandırılıp üzerinde her türlü soykırım saldırısı yürütülmesi meşru görülmektedir.

Yalnız "birey olarak bir Kürt" kapitalist düzenin kanunlarına göre yaşadığı takdirde, kendi gerçekliğini ve değerlerini inkâr ederek tamamen düşmanlık yap-

tığı surette devletlerin en üst makamlarına gelebilir, en lüks, konforlu yaşamı yaşayabilir, her türlü ayrıcalıktan faydalanabilir. Yani özcesi Kürt toplumundan olmayan Kürt her şey olabilir, ama özgür Kürtlüğü yaşamak isteyen bir Kürt hiçbir şey olamaz, üstelik her türlü imha saldırısına maruz kalır. Kapitalist dünyanın hakikati en çarpıcı olarak bu gerçeklikte saklıdır.

Kapitalist modernite sahte ve ucube bir rejimdir

Kapitalist modernite baştan sona her şeyiyle sahte bir rejimdir. Yaşama, doğaya, insana ve topluma dair kısacası evrene dair her gerçeği sahteleştirir. Bu düzende en büyük yalan en büyük doğru olarak kabul edilir ve insanlığa da bunu benimsemesi için akla hayale gelmez yöntemlerle sunulur. Bunun son aşaması sanal medya olmaktadır. İsimlendirilmesi bile özündeki sahteliği ortaya koymaktadır. Yaşam, doğa, insan ve topluma dair her şey canlıdır. Eğer canlılığını yitirirse ölmüş demektir. Geline aşamada insanların bir araya gelmediği, yüz yüze görüşemedikleri, birbirlerini hissedecek canlılığa sahip olmayan bir ortama nasıl sosyal denilebilir? Sosyal medya tanımlaması da kapitalist düzenin sahteliğini konuşturduğu son icadı olmaktadır ki bugün tüm dünyayı bir düzeyde etkisi altına almıştır. Herhangi bir insanın yalnız, tek başına yaşaması durumunda ne olacağı sorusuna normal koşullarda ortalama olarak herkes insanlığından çıkar ya da hayvanlaşır yanıtını verir. Yalnız içinde bulunduğumuz dünyada sadece teknik iletişim araçlarının aracılığı yaptığı bu yalnızlık durumu en toplumsal faaliyet olarak kabul ediliyorsa ve adına da sosyal medya deniliyorsa o zaman insanlık çok tehlikeli zamanları yaşıyor demektir. İşte üzerine düşünülüp yoğunlaşılmadığında anlaşılamayan, hissedilemeyen ve

farkına varılamayan ölümcül tehlike ya da kıyamet alametleri tam olarak da bu biçimde yaşanmaktadır.

Kapitalizmin bireycilik zehri en fazla yaşam tarzı ve toplumsal kültürü hedef almaktadır. En anlamlı yaşam her insanın doğduğu, büyüdüğü, yetiştiği toprakların toplumsal değerlerine göre yaşamasıyla gerçekleşebilir. Yaşamın hayranlık uyandıran zenginliği bu kültürlerin zengin çeşitliliği içerisinde gün yüzüne çıkar. Fakat kapitalist modernite toplumun tüm manevi ve maddi değerlerini ifade eden kültürleri tekleştirerek adeta çoraklaşmasına çalışır. Kültürler bahçesi dünyamız, kapitalizmin tüm dünyaya dayattığı popüler kültür nedeniyle tabiri caizse çölleşmeyi yaşamaktadır. Sinemada, televizyonlarda, internette, kültürel alanlarda, sportif faaliyetlerde vb tüm yaşam alanlarında rol model olarak belirlenen kişiler ön plana çıkarılarak her bir gencin, her bir insanın bu kişilere öykünmesi sağlanır. Taklit ederek onlar gibi olma, onlar gibi yaşama ve onların birey olarak bulundukları gösterişli, cezbedici konuma gelmeleri amaçlanır. Dolayısıyla kendi olmaktan vazgeçme, kendine yabancılaşma ve kendi gerçeğine karşıtlaşma süreci başlamış olur. Örneğin 12 Eylül sonrası Türkiye’inde ağırlıklı genç nüfusun hayalinde ses sanatçısı olma arayışı, bir film oyuncusu olarak köşeyi dönme tutkusu ve yine meşhur bir futbolcu olarak şöhret olma rüyası tüm arayışların önüne geçmiştir. Toplum bu rol model haline getirilen kişiliklerin yarattığı imaja ve oluşturdukları algıyla kapitalist düzenin ilişki ağına çekilmeye çalışılmıştır. Diğer bir örnek olarak kapitalist düzenin başta gelen güçlerinden Amerika’nın esas gücü savaşla ele geçirdiklerinde değildir. Amerika zor ve silah gücüyle her yeri işgal edip kendi anlayışını, ideolojisini ve politikasını hakim hale getirmiştir. Kendi yaşam tarzı ve kültürünü yumuşak yöntemlerle egemen hale getirerek daha fazla ve daha rahat sonuç aldığını görmüştür. Mesela Hollywood denilen sinema pazarıyla tüm dünyaya yaratmak istediği yaşam tarzını ve kültürünü ihraç etmektedir. Hakeza bir hamburger ya da Coca Cola ile dünyanın en uca köşesinde yaşayan bir insan etki altına alınabilmektedir. Fotoğrafın tümüne bakıldığında öne çıkan durum şudur; daha fazla tüketmeyi ve her zaman tüketmeyi yaşamın vazgeçilmez bir alışkanlığı haline getirecek bireyci bir yaşam tarzı ve kültürü yaratılmalıdır. Bu bireyci yaşam tarzı ve kültürüne ulaşmanın adı da özgürlük olacaktır. Özgür olduğunu sanan kölelerin ya-

ratılmasına neden olan bu durum, tarihin en büyük trajedisi olarak kayıtlara geçmiştir herhalde...

Düşüncenin ve duygunun zapturapt altına alınması bu sürecin sonunda gelişmektedir. Belki açıktan sistem güçleri tarafından propagandası yapılmamaktadır ya da görünür biçimde ifade edilmemektedir. Yalnız yapılanlarla günümüz gençliğine dayatılan düşüncelerini ve duygularını teslim etmesini sağlamaktır. Bireycilik felsefesinin özü budur. Özellikle gençliğin en temel karakteristik özelliği olan devrimci özelliği törpülenerek sistemiçileştirilmeye çalışılmaktadır. İşte ideolojilerin sonu gelmiştir, toplumsal değerlerde ısrar etmek gereklidir, geleneksellikler, toplu mücadele edilerek hiçbir şey elde edilemez, değişim sağlanamaz denilerek mücadelesizlik hedeflenmektedir. Ya da öny alınmadığında mücadele bile bireyselleştirilmeye çalışılmaktadır. “Her kyun kendi bacağından asılır” sözü bu felsefenin çarpıcı ifadesi olmaktadır. Bugün de Kürdistan gençliğine dayatılan bu olmaktadır. Gençlik eğer bugün Nuh’un gemisinin tufandan kaçmasında olduğu gibi düşünmekten kaçıyor, ideolojinin nasıl bir güç olduğunun yeterince farkına varamıyorsa, kendi adına düşünmeyi başkalarına devretmişse bu politikanın etkisini görmemek üç maymunları oynamak anlamına gelir. Bu politikanın düşüncedeki etkisi kültürel öğelere bile yansımaktadır. 90’lı yıllarda kom denilen gruplarla geliştirilip devrimci mücadelenin büyümesine ivme kazandıran müzik ekipleri artık ağırlıkta bireylerin bireysel çalışmalarına indirgenmiştir. Kaldı ki şimdi yapılan kültürel çalışmaların ciddi yetmezlikleri bu durumdan bağımsız değildir. Topluluk olmanın gücü, toplu düşünmenin ve üretmenin ortaya çıkardığı muazzam enerji hiçbir koşulda bireysel performanslarla yakalanamaz. Hakeza gençliğin yaşadığı duyguların doğrultusu da çok önemlidir. Aslında devrim denilen olay bir duygu patlamasıdır, duyguların bir amaçla bağlanarak çağlayan halini almasıdır. Yalnız günümüzde duygu denilince akla getirilmek istenen cinsel güdülere bağlanmış, güdülerini bireysel ilişkiler temelinde tatmin etmek isteyen, içi boş, kof, anlamsız ve gittikçe yozlaşma nedeni haline gelen kadın-erkek ilişkileri olmaktadır. Bireysel duygularının peşinden giden bir gençlik doğallığında toplumu için düşünmez, düşünemez. Çünkü onun için kolektif duygular gerekir. Komünal yaşam bilinci gerekir. Yani kendinden feragat etme, kendinden daha çok kendi dışındakileri düşünmek, onlar için çabalamak, karşılıksız bir duygusal bağlılıkla fedakarlık göstermek gerekir. Kapitalist modernite zihniyeti

gençliğin devrimci duygularının toplumsal mücadelelere zemin haline gelmesi için elinden ne geliyorsa yapmakta, duyguları erozyona uğratmanın her türlü kirli ve çirkef yöntemlerini geliştirmektedir. Tüm bunlara karşı Kürdistan gençliğinin yapması gereken düşünce ve duygularını prangalardan kurtarması, örgütlü mücadeleyi vazgeçilmez bir ilke haline getirmesidir.

Özel savaş öze karşı bir savaştır

TC faşist soykırımcı rejiminin Kürdistan gençliği üzerindeki saldırılarını da önemseyerek değerlendirmek ve farklılaşan yönlerini iyi kavrayarak bilince çıkarmak gereklidir. TC faşizmi gençliğe karşı uyguladığı politikalarda hem öзде hem de biçimde belirgin değişikliklere gitmiştir. Çünkü Kürdistan gençliğinin devrim mücadelesinde bir öncü olduğunu derinden anlamıştır. Yarım asra ulaşan mücadelenin canlılığını muhafaza etmesi, dinamizmini sürdürmesi, kendisini yenileme becerisi göstermesi ve bir nehrin akışkanlığında olduğu gibi sürekliliğini korumasında kilit noktanın gençlik duruşu olduğunu bilmektedir. PKK’nın bir gençlik partisi olduğunu belki de en fazla faşist düşman tecrübe etmiştir. Bu durum TC’nin Kürdistan gençliğine karşı geliştirdiği politika, taktik ve uygulamalarda incelikli ve ayrıntılı yaklaşımlar geliştirmesine neden olmuştur.

TC faşist soykırımcı, sömürgeci rejimi her yönüyle özel savaşa göre kurgulanmıştır. TC, özel savaş konusunda ilk kurulduğu günden itibaren oluşturduğu tüm birikimi ve maharetini Kürdistan gençliğini etkisiz hale getirmek için kullanmaktadır. Bunu kesinlikle küçümsemek gerekir. Çünkü iki kelime ifade edilen ötesinde bir özel savaş durumu vardır. 24 saat, hiçbir biçimde kesintiye uğratılmayan ve yaşamın her alanına sirayet etmiş bir bombardımandan bahsedilmektedir. TC özel savaşıyla Kürdistan gençliğini her anlamda genç olmaktan çıkartmaya çalışmaktadır. Bir anti-genç kuşak geliştirilmek istenmektedir. Özel savaş öze karşı bir savaştır. Gençliğin özü olan tüm karakteristik özellikler karşısına dönüştürülmektedir. İsmi genç olan yalnız cismi, özü ve duruşu yaşlı, daha doğru bir ifadeyle ihtiyar bir kişilik hedeflenmektedir. Böylelikle özel savaşın uygulanmasındaki temel amaç olan ters yüz etme politikası ortaya çıkmaktadır. Açık savaş politikalarıyla alınamayan sonuçlar özel savaşın kirli yöntemleri ve sinsî metotlarıyla gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Bu konuda TC faşist

rejimi için denilebilir ki dünyanın en büyük özel savaş devletidir. Kürdistan gençliği üzerinde böylesi bir özel savaş cenderesinin olduğunu bir an dahi olsa akıldan çıkarmamak gerekir.

Topyekun yürütülen özel savaşın Kürdistan’da ustalıkla yürütüldüğü alanlardan biri ekonomidir. Ekonomi adeta bir silah gibi dehşet bir biçimde gençlik kesimlerine karşı kullanılmaktadır. Uygulanan son derece bilinçli politikalarla Kürt gençlerinin biyolojik olarak yaşamlarını sürdürmeyecekleri bir duruma düşürülmeleri sağlanır. Açlık, yoksulluk ve sefaletin kışkacında kalmaları için gerekli her şey geliştirilir. Üniversite okuyup diploma sahibi olanlar bile işsizlik bataklığına saplanır. En angarya, en tortu ve onurlu bir insana reva görülmemesi gereken koşullara mahkum olmaktadır. Sonuç itibarıyla bu politikayla da gençlik ve toplumun çıldıracak bir duruma getirilmesi sağlanır. Bu durumda tek bir tercih sunulur: Ya faşist soykırımcı TC rejiminin egemenliği kabul edilerek Kürdistan özgürlük mücadelesine karşıtlık yapılır, düşmanlık beslenir ya da başa gelen çekilir. Yani ya ihanet, ajanlık ya da ölüm dayatması bir özel ekonomik savaş yöntemi olarak sürekli işler kılınmaktadır. Eğer bir ülkede gençler açlıkla pençeştektikleri için intihar edebiliyorlarsa bu bir kader değildir, bu ancak ve ancak uygulanan ekonomik terörün bir sonucu olarak anlaşılmalıdır.

TC faşist eğitim kurumları birer özel savaş karargahıdır

Eğitim kurumları da birer özel savaş karargahı gibi çalışmaktadır. TC faşist rejiminde eğitim yapmanın amacı eğitilmiş gençlerin yüreklerindeki buzların temizlenmesini sağlamak değildir. Başarı ölçüsü bir Kürt gencinin ne kadar asimile edildiği, ne düzeyde kendi kültürel ve toplumsal değerlerinden kopartılarak Türkleştirildiği, ne aşamada soykırım politikalarını benimseyerek kendi halkının kurdu haline getirildiğiyle ele alınır. TC soykırımcı rejiminin tarihinde Sıdika Avarlar hiç bitmemiştir. İlkokuldan üniversite kürsülerine kadar Sıdika Avar zihniyetliler Kürt gençlerinin bilinç, irade ve inancını ters yüz ederek kendi halkının ihanetçisi olmaları için seferberlik ruhuyla çalışmışlardır. Günümüzde ise AKP-MHP faşist ikizleri tüm eğitim kurumlarında dinci ve ırkçı bir nesil yaratmak için aralıksız çalışmaktadırlar. Türkiye’de okullar hiçbir zaman bilim yuvaları olmamıştır. Bu kuyruklu bir özel savaş yalanı ve aldatmacısıdır. Okullar faşist soykırımcı

**Kürdistan gençliğinin
özgürlük savaşına dahil
olmasının önü
alınarak düşürülmesi,
düşkünleştirilmesi ve sonuç
olarak da ajanlaştırılarak
kendi halkının celladı olması
istenmektedir. TC’nin ajan
ağına düşen Kürt gençlerinin
%90’ı bu bataklığa
düşürüldükten sonra
ajanlaştırılmışlardır.
Bir devlet yurdunda 7
çocuğun tecavüze uğraması
durumuna karşı soykırımcı
bir devlet
valisinin “taş atacaklarına
fuhuş yapsınlar” sözüyle
yorum yapması, TC özel
savaş rejiminin dehşet
verici karakterini ortaya
koymaktadır.**

rejimin Kürdî soykırım siyasetinin bir aracı olarak kullanılmıştır. Bu yüzden TC eğitimi at gözlüklü ve teneke yürekli gençlik nesli yaratmaktan öteye gidemez. Eğer bugün Hitler faşizmine rahmet okutan bir Erdoğan-Bahçeli diktatörlüğüne karşı yeterli refleks ve tepki gençlik zemininde açığa çıkmamışsa bunda özel savaş eğitim karargâhlarının rolü belirleyicidir.

Özel savaşın Kürdistan gençliği üzerinde en fazla çalıştığı alan kültür olmaktadır. Çünkü Kürt halkı Önder Apo'nun tespit ettiği üzere kültürel soykırım kısıracındadır. Hem kapitalist modernite sistemi hem de TC faşizmi el birliğiyle kültürel bir yozlaşma yaratmak için dört koldan çalışmaktadır. Bir taraftan Kürt kültürünün kadim tarihi tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılırken diğer taraftan kültürsüz bir gençlik kuşağı oluşturulmak istenmektedir. Modernist kültür özendirilmektedir. Giyim kuşamdan, yemeye içmeye, dinlenen müzikten izlenilecek film ve dizilere, yaşam biçiminden davranış ve tutumlara kadar Türklük ve modernizm gençliğe yedirilmeye çalışılmaktadır. Kürtlüğe dair tüm maddi ve manevi değerler geri, ilkel ve terkedilmesi gereken öğeler olarak propaganda edilmekte, kültür adı altında kültürün kıymından geçirilmesi durumu yaşanmaktadır. Moda denilen kavramlaştırma adı altında değerlerin yozlaştırılması amaçlanmaktadır. Daha iyi Türkçe konuşma, bir burjuva gibi yaşama arayışı, tüketim kültürsüzlüğünün piyasaya sürdüğü her şeye sahip olma tutkusu, dizilerde oynayan karakterlerin herhangi bir ahlaki ilkeye sahip olmayan ilişki biçimlerine ve yaşam tarzlarına özenme, bir dengbêjî kılamın efsuni sesindense ipe sapa gelmez anlamsız müziklere ilgi duyma gibi kendi değerlerini küçümseme, hor görme hep başkalarına ait olanlara öykünme kültür kırım politikalarının sonuçlarıdır. Şüphesiz her bir kültür apayrı bir zenginlik ve çeşitliliğidir. Tüm halkların kültürlerini öğrenmek yaşamın daha anlamlı bir yer olmasını sağlar. Fakat faşist soykırımcı TC'nin ve kapitalist modernitenin sundukları kültür olamaz. Olsa olsa kültür düşmanlığı olur. Bunun açık bir örneği ise son dönemde yaşanmıştır. Amed gibi Kürtlerin başkent olarak gördükleri bir merkezdeki parka Kürtlerin kanını içse doymayacak, canı ruhlu, ultra faşist, yeminli Kürt düşmanı bir insan müsveddesinin isminin verilmesi sayfalarca yazılsa anlatılamayacak özel savaşın kültür politikasını çok güzel ifade etmektedir. Bir taraftan Kürt kültürünün sembol kişiliklerinin isimlerinin kullanılmasını yasaklayacaksınız, diğer taraftan bir başfaşistin ismini Kürtlerin gözüne sokacaksınız. TC'nin kültür konusunda attığı her adımın bir özel savaş planlaması olduğu bilinciyle yaklaşmadığı takdirde kültürsüzlüğün deşirmesine su taşınmış olunur.

TC devleti bir uyuşturucu, kumar ve fuhuş devletidir

Kürdistan da TC faşist soykırımcı devleti varlığını sürdürdükçe yapılan hiçbir şey kendiliğinden, normal doğrallığında ve tesadüfler sonucu gelişmez. Bu Kürdistan gençliğinin kulağına küpe yapması gereken bir doğru olmalıdır. Kürdistan'da fuhuş, uyuşturucu ve kumar gibi düşküncü faaliyetler de bu kapsamdadır. Bunlar artık bir çocuk tarafından bile bilinen gerçeklerdir. Yalnız şunu ifade etmek gerekir. Her geçen gün daha ağıktan ortaya çıkmaktadır ki TC bir uyuşturucu, kumar ve fuhuş devletidir. Devleti yürüten geleneksel ve sonuç alıcı bir yöntemi olarak gö-

rüldüğünden en fazla Kürt gençliğine karşı kullanılmaktadır. Çünkü Kürdistan Özgürlük Mücadelesi devletin faşist soykırımcı siyaset ve uygulamalarına dur demiş, devletin kirli özel savaş oyunlarını teşhir ederek kendisini yürütemez hale gelmesine neden olmuştur. Bugün fuhuş, kumar, uyuşturucu en fazla ve pervasızca yurtseverliğin kalesi olarak bilinen mahallerde, yerleşim yerlerinde yaygınlaştırılmaktadır. Bununla Kürdistan gençliğinin özgürlük savaşına dahil olmasının önü alınarak düşürülmesi, düşkünleştirilmesi ve sonuç olarak da ajanlaştırılarak kendi halkının celladı olması istenmektedir. TC'nin ajan ağına düşen Kürt gençlerinin %90'ı bu bataklığa düşürüldükten sonra ajanlaştırılmışlardır. Bir devlet yurdunda 7 çocuğun tecavüze uğraması durumuna karşı soykırımcı bir devlet valisinin "taş atacaklarına fuhuş yap-sınlar" sözünü yorum yapması TC özel savaş rejiminin dehşet verici karakterini ortaya koymaktadır.

Ajanlaştırma sistematik bir devlet

Her görevin üstesinden

başarıyla çıkmak isteyen

kadro, öncelikle kendisini

ideolojik anlamda

yetkinleştirmeyi,

büyütmeyi ve donanımlı

kılmasını bilmelidir.

İdeolojik gücün fethedici

özelliğine inanarak devrim

meydanlarında boy

göstermelidir.

Yoksa ne

kapitalist modernitenin

ideolojik saldırılarına karşı

koyulabilir, ne de başaran

bir tarza ulaşılabilir.

"İdeolojik savaş,

savaşların anasıdır"

bilinciyle zaferin anahtarının

ideolojik duruşu yakalamadan

geçtiğini bilelim,

anlayalım ve uygulayalım.

politikası olarak geliştirilmektedir. Bunun ulaştığı son nokta çocukları gerilla olan bazı ailelerin ahlaksızca kullanılması olmuştur. Osmanlı'da oyun çoktur derler. Bunu günümüze uyarlısak "TC devletinde ahlaksızlığın sınırı yoktur" demek gerekir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesine karşı sonuç alabilmek için her türlü pisliliği yapabilecek bir devlet gerçeğinden bahsediyoruz. Bunun için acaba aileleri aldatıp kandırarak kurgulanacak bir özel savaş oyunundan sonuç alabilir miyim düşüncesiyle son bir hamle geliştirildi. Fakat o da hüsrana uğramak zorunda kalmıştır. Belki bazı aileler kandırılmıştır, bazıları para veya farklı tekliflerle tuzağa çekilmiştir fakat bu adımın sonuçsuz kalmasının önüne geçilememiştir. Hatta tam tersine yurtseverlik bilinci keskinleşmiş, gerillayı sahiplenme duygusu daha fazla güçlenerek düşmana karşı duruşta netleşmenin yaşanmasına vesile olmuştur. Kürt gençliği açısından da sonuçları olmuştur. Faşist düşman Kürt gençle-

rinin zorla ve beyinlerinin yıkanarak dağa kaldırıldığı yalanından medet umarken buna karşı Bakur başta olmak üzere tüm Kürdistan'dan gençliğin gerilla safalarına katılımı artış göstermiştir. Düşman sınır tanımaz bir özel savaşla saldırabilir, yalnız özgürlük savaşının haklı, meşru ve temiz idealleri karşısında bumerang gibi kendisini vurmaktan kurtulamaz.

Kürdistan Gençlik Hareketi'nin

düşman zihniyet ve siyasetini

derinlikli anlamaya ihtiyacı var

Yıl boyunca Kürdistan gençliğine dönük yürütülen saldırılar topyekun tasfiye konseptinin özeti gibidir. PKK'yi tasfiye ederek Kürtleri soykırımdan geçirme stratejisi tüm yoğunluğuyla Kürdistan gençliğine karşı da yürürlükte olmuştur. Yürütülen tüm saldırıların arkasında ideolojik olarak sonuç alma istemi esastır. Her saldırı gençliğin mücadele iradesi, devrim inancı ve Apocu bilincine dönük yapılmıştır. Mücadele edemez duruma getirme temel strateji olarak uygulanmıştır. En kaba yöntemlerden en ince ve sinsi yöntemlere kadar toplamda gelişen saldırıların özü teslimiyeti dayatmadır. Buna karşı Kürdistan gençliğinin ciddi bir mücadelesi gelişmiştir. Kürdistan gençliği iman ederek, inancını bir kılıç misali keskinleştirerek yine zorlu koşullara göğüs geren bir iradeye ulaşarak saldırıların en baştan boşa çıkmasını sağlamıştır. Faşist düşman kapitalist modernite sisteminin bir jandarması olarak ve onunla birlik içerisinde tüm gücünü seferber etmesine rağmen hedeflediklerinde çakılıp kalmıştır. Özellikle Kürdistan Özgürlük gerillası olan genç yüreklerin Apocu zafer ruhuyla yürüttükleri direniş düşmanın suratına bir tokat gibi inmiştir. Ankara'daki hesap tekrardan Kürdistan'dan geri dönmüştür. Fakat Kürdistan gençlik hareketi olarak düşman zihniyet ve siyasetinin çok daha derinlikli anlaşılmasına ihtiyacımız olduğu açıktır. Düşman bilincini öyle hassas bir düzeye taşıyabilmeliyiz ki hiçbir biçimde gaflet durumu yaşanmamalıdır. Faşist soykırımcı TC ve kapitalist modernite canavarına karşı Apocu çizgi temelinde sürekli bir yoğunlaşma ve zayıf kalan yanlara dönük sert bir savaşım içerisine girmemiz çok önemli olacaktır. Kürdistan Gençlik Hareketi'nin mücadele duruşu tüm gençliğin aynası olacaktır. Bununla beraber önümüzdeki dönem mücadele perspektifi de çok net bir biçimde planlanıp hayata geçirilecektir.

Kapitalist modernite sisteminin ve TC faşist soykırımcı rejiminin saldırılarına karşı yürütülecek mücadele Apocu çizgi temelinde gelişmelidir. Yarım asra ulaşan mücadelemizin yenilmez hakikati Apocu çizgide saklıdır. Bugün İmralı'da bu direniş soluksuz bir biçimde devam etmektedir. Aynı zamanda Önder Apo'nun felsefesi, yaşam tarzı ve paradigması tüm dünyaya yayılmış durumdadır. Önder Apo İmralı işkence ve tecrit sisteminin dört duvarı arasına sıkıştırılma politikasını ta en başından parçalayarak komlocuların suratına fırlatmıştır. Üstelik yaratımları ve ürettikleriyle çağın en devrimci düşüncelerinin ortaya çıkmasına yol açmıştır. Kürdistan Gençlik Hareketi olarak 50. Önderlik yılına gireceğimiz bugünlerde bu gerçekliğe odaklanarak mücadeleye yüklenmek olmazsa olmazımızdır.

Yeni mücadele yılında Gençlik Hareketi olarak ideolojik mücadelenin hayati önemi her zamankinden daha fazla kavranmalı, çalışmaların rotası buna göre belirlenmelidir. İdeolojik mücadelenin güçlenmesine dayanmayan hiçbir örgütlenme, hiçbir eylem ya da hiçbir eğitim faaliyeti süreç açısından başarılı olmayacaktır. İdeolojik mücadelenin yaşamsal önemi sadece düşman saldırılarına bile bakılırsa rahatlıkla anlaşılacaktır. Dolayısıyla öneminden bahsetmekten ziyade esas yapılması gereken gereklerin yerine getirilmesi olacaktır. Önder Apo'nun zafer tarzı, ideolojik duruşunu örgütsel mücadeleyle birleştirmesinden gelmektedir. O zaman her görevin üstesinden başarıyla çıkarak isteyen kadro öncelikle kendisini ideolojik anlamda yetkinleştirmeyi, büyütmeyi ve donanımlı kılmasını bilmelidir. İdeolojik gücün fethedici özelliğine inanarak devrim meydanlarında boy göstermelidir. Yoksa ne kapitalist modernitenin ideolojik saldırılarına karşı koyulabilir, ne de başaran bir tarza ulaşılabilir. "İdeolojik savaş savaşların anasıdır" bilinciyle zaferin anahtarının ideolojik duruşu yakalamadan geçtiğini bilelim, anlayalım ve uygulayalım.

Kürdistan gençliği bulunduğu her zeminde çelikten bir öncü örgüt yaratmalıdır

Düşmanın toplumsallığa çılgınlık düzeyinde saldırmasının temel amacı örgütlenmeyi dağıtmaktır. Toplumun özü olan gençliğe dönük topyekun saldırıların altında da örgütsüz yığınlar yaratmak vardır. Faşizme karşı örgütsüz olmak, örgütsüz kalmak başı kesilmiş tavuklar gibi can çekişerek ne yap-

cağını bilemez durumda kalmaktır. Bu durumda en kahraman, en cesur, en fedakar öncünün de yapacağı herhangi bir şey olmaz. Yapılması gereken Kürdistan gençliğinin olduğu her zeminde çelikten bir öncü örgüt yaratma olmalıdır. Hem örgütsüzlüklerin aşılması istenen örgüt düzeyine ulaşması sağlanmalı hem de örgütlülüğün zayıf olduğu yerlerde daha fazla çalışarak öncü örgütün rol oynamasına kilitlenmelidir. Bakur'dan Rojhilat'a, Rojava'dan Avrupa'ya esas alınması gereken budur. Kadro güçlü bir örgüt oluşturduğu takdirde kendi rolünü oynayabilir, düşmanın gençlik kesimleri üzerindeki saldırılarını kırar ve her koşulda devrimci gelişme yaratan bir düzeye ulaşır. Diğer dolap beygiri misali kısır bir döngüde hep yerinde sayma durumu yaşanır. AKP-MHP faşist soykırımcı rejimini çöküşün kıyısına getirdiğimiz zafer arifesinde her yerde güçlü örgüt varlığıyla çalışmaya seferber olma büyük kazandıracaktır. Örneğin Amed'de gerçekleştirilen gençlik kongresi çok görkemli, etkileyici ve coşkulu geçmiştir. Dostların yüreğine su serpmiş, düşmanın yüreğine ise korku salmıştır. Bu muazzam gençlik potansiyelini çeliğin işlenmesi gibi örgütlü bir güç haline getirerek işlemek mücadele çitasını en az 10 kat büyütecektir. Bu devrimci ve yurtsever gençliğe öncülük edecek bir örgüt neler yapılması ki... Faşizmin saldırıları bu gençlik enerjisi ve ruhu karşısında kaybetmeye mahkûmdur.

Örgütlenme çalışmaları bu çerçevede gelişirken belirgin bir stratejiye dayanması gerekmektedir. Kadro gelinen aşamada stratejik düşünerek çalışma, stratejik hedeflere yönelerek planlama çıkarma ve stratejik adımlar atarak geleceği örgütlemeyi başarmalıdır. Kürdistan Gençlik Hareketi'nin stratejik çalışmalarının başında üniversiteler gelmelidir. Üniversiteler sistemin ideolojik karargahları olmaktan çıkarılarak devrimci mücadelenin karargahları haline getirilmelidir. Mücadelemizin tarihinde üniversite örgütlenmesinin mirası, birikimi ve yarattığı sonuçlar çok iyi bilinmektedir. Bir alanda eğer gençlik örgütlenmesinin şaha kalkarcasına büyümesi ve hamle yapması isteniyorsa o zaman yapılması gereken üniversite gençliğini mücadele safalarına çekmek gerekir. Sıradan, klasik ve yüzeysel yöntem ve yaklaşımlardan ziyade özel önemseyen, buna göre yetkin ilgilenme koşullarını geliştiren ve stratejik yaklaşan bir akıl gereklidir. Hiçbir şeyden öğrenmeyeceksek dönüp partimizin nerede, hangi zeminde ve kimler üzerinden kurulduğuna bakıl-

ması yeterli olacaktır. Ayrıca üniversite gençliğinin örgütlenmesine önceki süreçler gibi yaklaşılmalıdır. Yeni yöntemler, sonuç alıcı tarzlar gereklidir. Kampüslere sıkıştırılacak bir mantık en baştan sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Hakeza zaten aydın gençlik kesimidir, çok da uğraşmadan, emek vermeden mücadele eder duruma gelirler biçiminde yaklaşılmalıdır. Kemal Pir yoldaşın dediği gibi gerekirse 3 saat gerekirse 300 saat ilgilenilmeli, tartışılmalı, kazanmak için ne gerekiyorsa yapılmalıdır. Aslında Apocu çizgiyle yaklaşım örgütlenmenin yolunu sonuna kadar açacaktır.

Kadro eğittiği ölçüde sonuç alır, kazanır ve kazandırır

Örgütlülük oluşturma tarzında da önemli düzeltmelerin yapılması kaçınılmazdır. Örgütlenme tüm gençlik kesimlerine ulaşarak örgütsüz tek bir genç bırakılmayınca kadar yaygınlaştırılmalıdır tespiti genel bir doğru olmaktadır. Yalnız yaşadığımız mücadele sürecinin karakteri ve devrimimizin geldiği aşama odaklı çalışma anlayışının hakim kılınmasını gerektirmektedir. Genel geçer hedefler, genellemeci planlamalar ve genelin içinde kaybolup giden kararlaşmaların önümüzdeki dönemde kesinlikle ortadan kaldırılması gerekmektedir. Örgütlenme olayına incelikli ve derinlikli bir bakış açısını geliştirerek her konuda somutlaşmayı geliştirmeliyiz. Somut hedeflere dayalı, somut planlamalar ve somut kararlaşmalar dönemin ruhunu yansıtacaktır. Örneğin bir mahalledeki tüm gençleri örgütlemeye çalışmak bir yöntemdir, hakeza bir mahallede öncü, militan özellikler taşıyan bir kişiyi örgütleyerek onun tüm mahalle üzerinde etkili olmasını sağlamak da bir yöntemdir. Hakeza tüm şehirlere güç yayarak her yerde örgütlenelim demenin de bir mantığı vardır. Gücünü bir merkezde odaklayıp oradan etkili bir çıkış yaparak her yere yayılma da bir yöntemdir. Özcesi zafer tarzında çalışma daha fazla odaklanarak, gücü parçalamadan ve en doğru biçimde harekete geçirecek somut çalışma anlayışından geçmektedir. Buna göre gerekli değişikliklerin yeni mücadele yılına hâkim kılınması örgütlülük çitasını zirveye taşıyacaktır.

Eğitim ve katılım çalışmaları da bir örgütlenme işidir. Örgütlenmenin çeliktir çekirdeği eğitimle sağlanır, doğru ve derinlikli eğitim katılımı tetikler. Birbirinden kopmaz bağlara sahiptir. Örneğin Rojava Devrimi'nin gelişmesini sağlayan esas etken Önder Apo'nun yaptığı eğitim çalışmaları olmuştur. Halka yaptığı toplantılarda, insanlarla

yürüttüğü tartışmalarda, yaşam durumunda eğitici özelliğini ortaya çıkartarak devrim örgütlenmesinin altyapısını oluşturmıştır. Kürdistan gençlik Hareketi'nin Önder Apo'nun eğitim duruşunu özümsemesi, içselleştirmesi ve tarz haline getirmesi gerekmektedir. Önder Apo imralı koşullarında bile eğitmeyi, eğitici olmayı ve eğiterek amaca odaklanmayı devam ettirmiştir. Dolayısıyla her bir kadronun esas işi ve görevi eğitim olmalıdır. Bunun dışındaki tüm yaklaşımlar Önderlik çizgisinden kopmayı getirir, kadro hakikatini zedelenmesine ve anlamını yitirmesine neden olur. Kadro eğittiği ölçüde sonuç alır, kazanır ve kazandırır. Ayaküstü yaklaşımlarla, yüzeysel çalışma anlayışlarıyla ve koşuşturmacı hamalvari tarzlarla yapılacak suya yazı yazmaya benzer. Hâlbuki kadronun esas alması gereken yazmak değil, su gibi akışkan, sürükleyici ve ulaştığını kendisine katarak engellere meydan okuyan olmalıdır. Önder Apo'nun yaşam duruşunu gören devrime katılmıştır. Önder Apo'nun devrim ciddiyeti ve kararlılığını izleyen devrime katılmıştır. Önder Apo'nun tarz, tempo ve üslubunu gören devrime katılmıştır. O zaman gençlik hareketi olarak Önder Apo'yu ve Önder Apo'nun bedenleşmiş hali olan PKK'yi başta tüm Kürdistan gençliği olmak üzere tüm dünya gençliğine anlatmalı, aktarmalı, taşımalı ve göstermeliyiz. Hakikatten ne kadar kaçılırsa kaçılırsın sonunda gelip kendisini kabul ettirmesini bilir. Önder Apo hakikati de tüm dünya ezilen insanlığı ve gençliği için böylesi bir anlama sahiptir.

Gençliğin dili radikal, etkileyici, gündem belirleyen ve düşmanı kahreden tarzda olmalıdır

Gençlik eylemsiz olmaz. Eylem tüm zamanlarda gençliğin kendini ifade etme biçimi olmuştur. Faşist soykırımcı saldırılar altında soykırım kısırcasında ezilmek istenen bir halkın gençliği her şeyden önce devrimci eylem çizgisine sahip olmalıdır. Faşizme geri adım atıracak da budur, soykırım siyasetinin tasfiye edilmesi de buna bağlı olmaktadır. Eylemsiz bir gençlik lafazan bir duruşu yaşar ki o da oportünizme götürür. Eylemle yaşamak, eylemle mücadele etmek ve eylemde ısrar etmek Kürdistan gençlik hareketinin kırmızı çizgisi olmaktadır. Bununla beraber her dönemin de kendine göre bir eylem dili vardır. Her eylem her dönemde yapılamayacağı gibi her dönemde de aynı eylem anlayışı ve tarzıyla yaklaşamaz. Önümüzdeki zafer yılı hamlesinde de eylem konsantrasyonu buna göre olmalıdır. Yani bir eylem çizgisi

Kürdistan Gençlik Hareketi'nin Önder Apo'nun eğitim duruşunu özümsemesi, içselleştirmesi ve tarz haline getirmesi gerekmektedir. Dolayısıyla her bir kadronun esas işi ve görevi eğitim olmalıdır. Bunun dışındaki tüm yaklaşımlar Önderlik çizgisinden kopmayı getirir, kadro hakikatini zedelenmesine ve anlamını yitirmesine neden olur. Kadro eğittiği ölçüde sonuç alır, kazanır ve kazandırır. Ayaküstü yaklaşımlarla, yüzeysel çalışma anlayışlarıyla ve koşuşturmacı hamalvari tarzlarla yapılacak suya yazı yazmaya benzer. Hâlbuki kadronun esas alması gereken suya yazmak değil, su gibi akışkan, sürükleyici ve ulaştığını kendisine katarak engellere meydan okuyan olmalıdır.

olmalıdır. Mevcut durumda birçok alanda eylem çizgisi basın açıklaması yapma derecesine düşürülmüştür. Basın açıklaması yapmak, küçük sayıda gruplarla yürüyüş ya da etkinlikler örgütlemek dönemin eylem çizgisine terstir. Görüntüyü kurtarma adına yapılan popülist ve kuru propagandanın öteye bir anlamı yoktur. Bu durumun kesinlikle düzeltilmesi ve eylem anlayışının doğru bir temele oturtulması gerekmektedir. Gençliğin eylem dili radikal, etkileyici, gündem belirleyen en önemlisi de düşmanı kahreden bir ölçüye oturtulmak zorundadır. Düşmanın zorlanmadığı, baskı altına alınmadığı, geri adım atılmadığı eylemlerin bir karşılığı da yoktur, tercih de edilmemelidir. Sırf yapılması için yapılan eylemlere bir son vermek gerekmektedir. Örneğin son dönemde Avrupa da OPCW denilen uluslararası kuruluşa dönük geliştirilen eylem hem çok etkili hem de dönemin diline uygun bir eylem olmuştur. Fakat aynı zeminde 5-10 kişilik gruplarla yapılan eylemler de bulunmaktadır ki bunların en ufak bir etkisi bile bulunmamaktadır. Yine Rojava'da gençlik öncülüğünde Sêmalka da gerçekleştirilen eylem biçimi gündem yaratan, etkili ve radikal bir eylem olmuştur. Dolayısıyla yoğunlaşıldığında, amaca odaklanıldığında ve güçlü hazırlık temelinde örgütlenmesi sağlandığında yapılan eylemlerin etki düzeyi sürecin ruhuna denk düşmektedir. O zaman önümüzdeki mücadele sürecinde bu eylem çizgisi temelinde daha fazla derinleşerek faşist soykırımcı düşmanı ve işbirlikçilerini kahredecek, pişman ettirecek bir eylemsel duruşa seferber olmak beklenendir. Dünyanın en savaşçı halkının gençliğini güçlü tarzda eğitip gerekli bilinç verildiği takdirde geliştireceği eylemlerin karşısında hiçbir faşist rejim ya da güç duramaz. Kürdistan Gençlik Hareketi'nin varlığının amacı devrimci halk savaşı stratejisinin pratikleştirilmesinde öncülük yapmaktır. Devrim mücadelemizin stratejisi olan devrimci halk savaşı tüm çalışmaların ana eksenini oluşturmaktadır. Çok fazla ifade edilen fakat çok az uygulanan bir duruştan sıyrılmak gereklidir. Tüm Kürdistan gençliği bulunduğu zeminde halk savaşı örgütlenmesinin geliştirilmesinden, güçlendirilmesinden ve bir yaşam tarzı ve kültürü haline getirilmesinden sorumludur. Eğer Kürdistan özgürlük devrimi zafere ulaşacaksa bunun tek yolu devrimci halk savaşı stratejisidir. Her bir kadronun buna tüm benliğiyle inanması, iman etmesi ve buna göre çalışması mücadelenin seyrini değiştirecek esas faktör olacaktır.

Bu temelde tüm faaliyetlerin odağında öz savunma örgütlenmesinin geliştirilmesi hedeflenmelidir. 7'den 70'e tüm toplum topyekun bir direniş anlayışına göre eğitilmeli, bilinçlendirilmeli, örgütlenmelidir. Gençliğin cesaret ve fedakarlığı aşılanarak savaşçı bir halk gerçekliğinin hakim kılınması amaçlanmalıdır. Bu yapılmadan ya da buna dayanmadan yapılacak çalışmalar kendini kandırma olacaktır. Artık kendini kandırma ve aldatma sürecine son verelim diyoruz. Halkın gençlik öncülüğünde doğru temelde eğitildiğinde nasıl bir savaşçı iradeye dönüştüğüne inanarak mücadele etmek gerekmektedir. Eğer Önder Apo öncülüğünde Kürdistan'da ölüm döşeginde olan çaresiz bir halkın evlatlarından bir kahramanlar ve fedailer partisi yaratılarak destansı bir savaş düzeyine ulaşılabiliyorsa halkın tümü de bu biçimde savaşçı bir düzeye ulaştırılabilir demektir. Kendi tarihsel geçmişimizden doğru faydalandığımız takdirde başarılamayacak hiçbir görev ve sorumluluk yoktur, olmaz. Şimdiye kadar yaşanan yetersizlikler ve yanlışlıklara takılmadan, doğru derslerin çıkarılması temelinde inanarak mücadeleye odaklanılırsa tüm dünyanın gerici güçleri de üzerimize gelseler son kertede kazanan halk savaşı olacaktır. Bu çerçevede Kürdistan Gençlik Hareketi'nin tüm yıl planlaması ve kararlaşması devrimci halk savaşı stratejisine tam uyumlu bir perspektifle kendisini hazırlaması ve harekete geçmesiyle gelişecektir.

2022 yılı her açıdan zafer yılı planlaması ve pratikleşmesiyle gelişecektir. Zap, Avaşın ve Metina'da geliştirilen Apocu ruhun yansıması olarak açığa çıkan destansı direniş genç gerillalar öncülüğünde faşist soykırımcı TC devletine tarihinin en büyük bozgunlarından birini yaşatmıştır. AKP-MHP yenilmiş, sıra yıkılmasındadır. Genç gerillalar öncülüğünde yükselen Apocu zafer ruhu yeni mücadele yılında kesinlikle Kürdistan'ın her yerine yayılarak gerilla halk birliğiyle faşizmin yıkılmasını getirecektir. 2022 yılı kesinlikle AKP-MHP faşizmini yıkarak zafer yakalayacağımız bir yıl olacaktır. Kürdistan Gençlik Hareketi olarak her yerde tek odaklanma noktası bu olmalıdır. Kürdistan gençliği tarihsel görev ve sorumluluklarına büyük devrimcilerin ruhuyla sahip çıkmalı, zafer yılının gençliği olarak adını tarihe yazdırmalıdır. Genç yaşayacağız, genç mücadele edeceğiz, genç savaşacağız, bu yılı zafer yılı yapacağız. Kürdistan gençliği zafer gençliği olmayı hak edecek bir direnişin öncüsü olacaktır...

Komalên Ciwan Koordinasyonu

ZİNDANLARDA ÖZEL SAVAŞ UYGULAMALARI VE BUNLARA KARŞI DEVRİMCİ DURUŞ

Zindanlar pek çok özel savaş uygulamasının iç içe ve birbirini tamamlayacak şekilde devreye sokulduğu alanlardır. Amaç örgütlülüğü dağıtmak, direnişi kırmak, tutsakların iradelerini kırarak teslim almak, örgütlü ortamdan koparıp sömürü ve modern kölelik düzeninin insanı haline getirmek, bunun mümkün olmadığı, direnişin kullanılan tüm zor ve biat yöntemlerine rağmen kırılmadığı durumlarda ise uzun süreye yayılmış sistematik tecrit ve izolasyon uygulamalarıyla ruhta, duyguda ve düşüncede bireyi örgütten ve mücadeleden koparmak olmaktadır. O açıdan zindan sürecinde dayatılan özel savaş uygulamalarını doğru anlayıp çözümlemek direnişin başarılı olmasında esas noktalardan biri olmaktadır.

Piro Dersim

Günümüzde hapisane ya da cezaevi olarak adlandırılan zindanlar, kurumsal olarak Kapitalist Modernitenin bir ürünü olarak ele alınsa da, geçmişinin devletçi iktidarcı sistemin doğuş sürecine dayandığını tarih biliminden rahatlıkla çıkarmak mümkündür. Toplumsal yapının doğasına aykırı olan devletçi-iktidarcı sistem, ideolojik aygıtlar kadar ilk günden itibaren çeşitli zor ve baskı aygıtlarını da örgütleyerek kendisini hâkim kılmaya, sürdürmeye ve topluma kabullendirmeye çalışmıştır. Zindan uygulaması bu anlamda örgütlenirilen baskı araçları arasında en etkililerinden biridir. Devletçi-iktidarcı sistemi kabul etmeyen, ona karşı gelen, kanunlarına uymayan, ona karşı direnen ya da direnme potansiyeli olan tüm birey ve kesimler devlet düşmanı, din düşmanı, zındık vb adlarla etiketlenerek yapılan kalelerin en alt ve koytu köşelerinde ölüme terk edilerek, asılarak, kafası vurularak ya da ağır işlerde ölüncüye kadar çalıştırılarak cezalandırılmışlardır.

Kapitalist Modernite sürecine kadar bu cezalandırma aygıtları kısmi kimi değişiklikler gösterse de öz olarak cezalandırma, bu yolla caydırıcı olma ve intikam almanın bir aracı olarak egemenlerce etkin bir tarzda kullanılmıştır. Hırsızlık, adam öldürme, tecavüz vb toplumsal değer yargılarına karşı işlenen suçların cezalandırılması, 'huzur ve güven ortamının sağlanması' gibi iddia ve söylemlerle toplumsal rıza üretilerek meşrulaştırılmak istense de, esasta egemen sınıf, zümre ve kişilerin iktidarını ve sömürü-tahakküme dayalı politik-sosyal düzeni koruma ve baki kılma hedefleri doğrultusunda işlevselleştirilen aygıtlardan biri olarak öne çıktığını görmek mümkündür. Yoksa toplumsal değer yargılarına karşı işlenen suçlar, devletçi-iktidarcı sistemden önce de vardı ve toplumsal ahlakın gücüyle pekâlâ bu suçlarla mücadele ediliyordu, güven ve huzur ortamı toplumsal gelenek ve göreneklerle rahatlıkla sağlanabiliyordu.

Avrupa'da bugünkü anlamda ilk cezaevi 16. yüzyılda Hollanda'da açıldı. 18. ve 19. yüzyıllarda hapisane yapımı yaygınlaştı. Kapitalist modernist güçler tarafından kurumsallaştırılarak yasallaştırılan hapisaneler bir işleyişe kavuşturularak işlevi daha da derinleştirilip, genişletildi. Hapishanenin doğuşuna ilişkin ünlü Fransız düşünür Michel Foucault şöyle der: "Bireyleri, bedenleri üzerinde yürütülecek ayrıntılı çalışmalarla uysal ve yararlı kılacak bir cihazın genel biçimi, bir kurum olarak hapisaneye işaret eder... Disiplin yoluyla boyun eğdirmenin bütün asimetrisini taşımakla birlikte, 'eşit' olduğu bir adalet, 'özerk' olduğu farz edilen bir yasal mekanizma: 'Uygar toplumların cezası' olan hapisane işte bu birleşimden doğdu." Tabi Foucault'un da dikkat çektiği gibi "eşit" olduğu farzedilen bir

adalet, "özerk" olduğu farz edilen bir yasal mekanizma toplumsal huzur ve kamu güvenliği söylemiyle de güçlendirilerek bu şekilde topluma kabul ettirmeye ve meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Yoksa adalet de, buna hizmet eden yasal mekanizma da tümüyle iktidarın, egemenlerin, devletin çıkarları doğrultusunda işletilir. Teorisini yapıp çarpıtarak topluma kabul ettirmeye çalışılan bir aracı olarak böyle bir mekanizmayı sistemli hale getirdikleri inkar edilemeyecek bir gerçektir.

Zaten hapishanelerin işlevi de bu şekilde tanımlanmaktadır. Bu konu da Fransız düşünür Baltard, hapishaneleri "kuşatıcı ve hizaya getirici kurumlar" olarak nitelendirir. Foucault ise daha da ayrıntılandırarak: "Hapishane biraz daha ceberut bir kışla, katı bir okul ya da izbe bir atölye gibidir; ama onlardan nitelik olarak farklı değildir. Tersine, başından beri insanların doğru yola getirilmek üzere emanet edildikleri bir gözaltı yeriydi: ya da özgürlüğün menedilmesi sayesinde yasal iş görebilen, bireylere yönelik bir ıslah girişimiydi. Kısacası, 19. yüzyılın başlarından itibaren hapis cezası, bir yandan özgürlükten menetmeyi, bir yandan da bireylerin teknik dönüştürülmesini içeriyordu." Burada kullanılan "ıslah etme" ve "teknik dönüştürülme" kavramları önemlidir. Devlet ya da iktidar kendi sistemi için tehlikeli gördüğü bireyleri hapsederek, hapishanede de sistematik bir işleyiş uygulayarak iradesini kırarak, yeniden sisteminin bir dışlisi haline getirmeyi amaçlamaktadır. İşte hapishanenin kuruluş mantığı budur.

Zindan, insanları teslim alma laboratuvarlarına dönüştürüldü

İngiliz oyun yazarı Beaumont bu konuda "Yalnız kalan tutuklu, kendisi üzerine düşünmeye başlar. Suçuyla tek başına kaldığında, suçundan nefret etmeyi öğrenir ve eğer ruhu henüz kötülük tarafından tamamen köreltilmemişse, pişmanlık onu tek başınayken teslim alacaktır" diyerek bu irade kırma operasyonunu teorize eder. ıslah etme dedikleri de budur. Yani bireyi özgürlüğünden men ederek, tecritte tutarak, tüm insani ihtiyaçlarını "işleyiş" adı altında kendisine karşı kullanarak boyun eğdirip, yaptıklarına pişman ettirmenin adı oluyor ıslah etme. Zaten "İslahevi" anlamına gelen Fransızcadaki penitentiary sözcüğü, "tövbe etmek", "nedamet getirmek" anlamına gelen penitence sözcüğünden türetilmiştir. Yani insanca olmayan yöntemlerle tövbe ettirme, nedamet getirme ve irade kırmanın toplumca kabul görür adlandırması ıslah etme oluyor.

18. ve 19. yüzyıllarda hapishaneler inşa edilirken esas alınan noktalar şunlar olmuştur. Kurallar bütünlüğünden oluşan katı bir disiplin, bunun uygulanıp

sonuç alması için tecrit mekanizması, mahkûmu sürekli gözetleyip denetimde tutmaya uygun bir cezaevi mimarisi ve işleyişi. Ancak aradan zaman geçtikçe, deneyim arttıkça, bilimsel icatlar çoğaldıkça amaç aynı olsa da zindan politikaları daha da derinleştirilip, adeta insanları teslim alma laboratuvarlarına dönüştürüldü.

Kısacası biçimi, işlevi, işleyişi, yöntemleri, hatta ismi zaman içinde değişip, derinleşse de devletçi-iktidarcı sistemin ortaya çıkışıyla bir baskı ve zor aygıtı olarak örgütlenirilen zindan yapılanmasının amacı değişmemiş, sadece kapsamı genişleyip büyümüştür. Asur Kralları, Roma İmparatorları, Osmanlı Padişahları nasıl ki iktidarlarına tehdit gördüklerini zindanlara atıp katletmişlerse, günümüzde kapitalist modernist güçler de aynı şekilde zindanlara atmakta ve katletmektedir. Sadece bu katletmenin biçimi ve yöntemleri değişmiştir. Eskiden fiziki olarak katletme temel politika iken, günümüzde gerektiğinde buna da başvurmak kaydıyla esas politika ruhsal-düşünsel katletme ve kişiliksizleştirme olmaktadır. Bu anlamıyla devletçi-iktidarcı sistemin ortaya çıkışından günümüze etkinliği her geçen gün daha da artan bir tarzda büyüüp derinleşen zindan uygulaması en temel özel savaş aygıtı durumundadır. 'Adalet, yasa, huzur, güvenlik, ıslah etme' vb sömürü sistemlerinin yapısallığına uygun olarak anlam soysuzlaştırılmasına uğratılan kavramlarla teorize edilip topluma kabul ettirilmeye çalışılan bu uygulama esasta devletçi-iktidarcı sistemin kendini koruma amaçlı örgütlediği en temel özel savaş araçlarından biri olmaktadır.

TC'nin özel savaş uygulamalarında zindanın rolü ve işlevi

Hapishanelerin en temel özel savaş aygıtı olma rolü Türkiye Cumhuriyeti'nde kuruluşundan bugüne kadar daha belirgin bir haldedir. İrkçı, milliyetçi ve tekçi ulus fikriyatı Türkiye Cumhuriyeti-

ti'nin kuruluş felsefesidir. Halklar ve İnançlar mozaiki Anadolu ve Mezopotamya topraklarında bu fikriyatla ırkçı temellerde bir Cumhuriyet inşa etmek birçok kesimle savaşmayı, katliamlar gerçekleştirmeyi, asimilasyon politikalarını etkin kullanmayı, kısacası her türlü yolla hem savaşmayı, hem de iç ve dış kamuoyunu yaşanan gerçekler karşısında aldatacak, bu gerçekleri ters yüz edip gizlemeye-kamufle etmeye yarayacak bir söylemle meşruiyet sağlamayı mümkün kılacak güçlü bir özel savaş mekanizmasıyla mümkündür. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan bugüne kadar tam bir özel savaş cumhuriyeti olarak şekillenmiştir. Bu özel savaş cumhuriyeti olma gerçekliği Kürtler, Ermeniler, Rumlar, Çerkezler, Pomaklar, Süryaniler gibi pek çok halkın, Aleviler, Ezidiler, Hristiyanlar, Museviler gibi inançların, Sol-Sosyalist kesimlerin katliamlara tabi tutulması pahasına gerçekleşmiştir. Böylesine suçlu ve kirli uygulamalar sadece geçmişte de değil, kuruluşundan bugüne kadar daha da derinleşerek sürmektedir. Dolayısıyla tam bir özel savaş cumhuriyeti olan TC'de zindanlar oldukça önemli bir zor, baskı ve katliam aracı olarak günümüze kadar etkili bir şekilde kullanıla gelmiştir.

Cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarında tekçi, ırkçı ve milliyetçi anlayışa karşı başta Kürtler ve Sosyalistler olmak üzere toplumun pek çok kesimi harekete geçmiştir. Koçgiri İsyanı, Şêx Sait İsyanı, Ağrı İsyanı, Dersim İsyanı ve Mustafa Suphilerin çıkışı özünde bu tekçi, milliyetçi anlayışa karşı, halkların, farklı kültür ve inançların eşit-özgür ve demokratik bir sistemde bir arada yaşamaları amaçlıdır. Ancak bu çıkışların hepsini "Vatana İhanet" olarak adlandıran Kemalist dikta çok kapsamlı imha ve bastırma hareketleri başlatır. Mustafa Suphi ve arkadaşları Karadeniz'de boğdurulurken, Şark İslahat Planı adıyla adeta Kürdistan yeniden işgal edilir. Koçgiri'de, Elazığ-Diyarbakır-Bingöl üçgeninde, Ağrı ve çevresinde, Geliye Zilan'da ve Dersim'de

büyük katliamlar yapılır. Yine bu katliamlardan geriye kalanların büyük çoğunluğu batıya sürülür, kendisine karşı isyana kalkan ve başkaldıranlar ise tutuklanıp, özel olarak bu imha politikasını sonuca ulaştırmak amacıyla kurulan İstiklal Mahkemelerinde yargılanarak idam edilirler. Bu süreçte zindanlar Kürt önderlerinin ve savaşçıların İstiklal Mahkemeleri'nde hızlıca yargılanıp idam edilmeleri için bir süre tutuldukları bir alan olur.

İstiklal Mahkemelerini devlet ihtiyaç duydukça örgütlerdi, ancak 1970'li yıllarda hem Türkiye'de devrimci mücadele hızla gelişip etkinlik sağlamış, hem de bir daha diriltilemez denilen Kürtlük, sosyalist düşünce temelinde yeniden canlanma çabasına girmişti. Tehlikenin büyüklüğünü erkenden fark eden Türkiye Cumhuriyeti 1973'te bir kanun değişikliğine giderek Devlet Güvenlik Mahkemesini(DGM) kurmuş ve bu özel savaş mekanizmasını kalıcılaştırmıştır. 2004 yılında sözde AB'ye üyelik kapsamında ortadan kaldırılrsa da, Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemeleri adıyla varlığını hala da en etkili tarz da korumaktadır. Bu 3 kurumda bir yargılama ve hukuk kurumu değildir, devletin kendi güvenliği için tasarladığı hukuk görünümü en temel özel savaş mekanizmalarıdır. Zaten zindanlarda yürütülen özel savaş uygulamalarına en temelde kaynaklık eden, resmiyet kazandıran ve meşru göstermeye çalışmanın kılıfı bu mekanizma olmaktadır.

Türkiye'de zindanlar 1970'li yıllara kadar tehlike ve tehdit görülenlerin toplumdan koparılıp cezalandırıldıkları ve bu yolla sindirilmeye çalıştıkları bir araç olarak kullanılır. Zindanın içine yönelik sistemli bir özel savaş politikası yoktur. 1970'lerden sonra zindanların içerisinde de özel savaş mekanizması örgütlenirilmeye başlanmıştır. 68 Devrimci Gençlik Hareketi ve sosyalist mücadeleden büyük bir gelişim gösterdiği yıllarda Türk devleti tehlikenin büyüklüğünü görerek kendisini yeniden yapılandırmıştır. Aslında 1971 12 Mart Darbesi gelişen sosyalist mücadelenin

önünü almak amaçlıdır. Darbe ile birlikte sol ve sosyalistlere yönelik kitlesel tutuklamalar başlatılır. Tutuklananlar gözaltı merkezlerinde aylarca işkencelere tabi tutulurlar. Tutuklanarak getirildikleri cezaevlerinde de bu işkence ve baskı uygulamaları sürdürülür. Artık devrimcilere karşı dışarda yürütülen baskı ve zulüm içeriye de taşırılır. Tutukluların teslim olmaları, pişmanlık göstermeleri, itiraflarda bulunmaları ve böylece siyasi olarak ölümleri amaçlanır. O dönemin devrimci önderleri Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş katledildikten sonra önderliksiz bırakılan sosyalist hareket, zindanlarda uygulanan özel savaş politikaları ile bitirmek istenir. Tümünden bitirilmese de bu süreçte zindanlarda uyguladıkları politikalarla devrimci mücadeleyi önemli oranda darbelediklerini gören Türk devleti artık zindanların içine yönelik daha kapsamlı plan ve projelere gider. Bu süreçten sonra zindanlar özel savaşın en üst düzeyde uygulandığı, devletin kişisizleştirerek siyaseten öldürme yaklaşımının her türlü insan onuruna aykırı yol ve yöntemle hayata geçirildiği, buna karşı da devrimcilerin destansı direnilerinin yaşandığı tam bir mücadele alanına dönüşür.

Diyarbakır 5 Nolu Zindanı PKK'nin, Kürtlüğün ve hatta insanlığın bitirildiği bir alan haline getirilmek istenmiştir. Bizzat darbenin başı Kenan Evren tarafından İç Güvenlik Amiri olarak görevlendirilen Binbaşı Esat Oktay Yıldırım öncülüğünde insanlık tarihinde benzeri görülmemiş baskı, işkence ve zulüm politikaları ile tutsaklar teslim alınmaya, itiraftaştırılmaya ve insanlıklarından çıkarılmaya çalışılmıştır. Tabi vahşetin büyüklüğü kadar direniş de görkemli ve tarihi olmuştur. Mazlum Doğan yoldaşla yaratılan ölümüne direniş meşalesi Dörtlerle yaygınlaşıp, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu ile zirveleşerek zafer kazanan bir çizgi ve direniş ruhu olmuştur.

Özgürlük Hareketi tarihinde zindanların yeri ve önemi

Bilindiği gibi 1970'lerin ortalarında Başkan Apo öncülüğünde Kürt Özgürlük Hareketi hızla gelişip büyümeye başlamıştır. 1978 yılında PKK adıyla partileşmesi ve Bakurê Kürdistan'ın da işbirlikçilere karşı mücadeleye girilmesi ve bu anlamda toplumsallaşması Türk devletini oldukça korkutmuştur. Bu gidişatin önünü almak için 1980 12 Eylül askeri darbesi planlanarak hayata geçirilmiştir. Darbe ile beraber Türkiye'deki devrimci mücadeleye ciddi anlamda yönelim olsa da darbenin asıl hedefinin Başkan Apo ve PKK öncülüğünde gelişen Kürt Özgürlük Mücadelesi olduğu açıktır. Faşist cunta tüm gücünü kullanarak tam bir insan avı başlatmıştır. Katledilenler ve yurt dışına çıkabilenler dışında neredeyse hem Türkiye devrimcileri, hem de Özgürlük Mücadelesinin tüm kadro, çalışan ve sempatanları tutuklanarak zindanlara doldurulmuşlardır. Geriye artık zindana atılan bu kadro, çalışan ve sempatanlar şahsında mücadelenin bitirilmesi kalmıştır. Diyarbakır 5 Nolu Zindanı başta olmak üzere Metris, Mamak, Elazığ gibi kimi zindanlar tam bir işkence merkezlerine dönüştürülmüşlerdir. Özellikle Diyarbakır 5 Nolu Zindanı PKK'nin, Kürtlüğün ve hatta insanlığın bitirildiği bir alan haline getirilmek istenmiştir.

Bizzat darbenin başı Kenan Evren tarafından İç Güvenlik Amiri olarak görevlendirilen Binbaşı Esat Oktay Yıldırım öncülüğünde insanlık tarihinde benzeri görülmemiş baskı, işkence ve zulüm politikaları ile tutsaklar teslim alınmaya, itiraftaştırılmaya ve insanlıklarından çıkarılmaya çalışılmıştır. Tabi vahşetin büyüklüğü kadar direnişte görkemli ve tarihi olmuştur. Mazlum Doğan yoldaşla yaratılan ölümüne direniş meşalesi Dörtlerle yaygınlaşıp, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu ile zirveleş-

erek zafer kazanan bir çizgi ve direniş ruhu olmuştur.

1980'lerden bu yana zindanlar faşist, ırkçı ve sömürgeci TC ile devrimci tutsaklar arasında büyük ve kıyasıya bir mücadele alanı olmuştur. TC, Özgürlük Mücadelesine yönelik belirlediği tüm imha konseptlerinin temel ayaklarından biri olarak zindanları ele almış, cezalandırma, toplumu sindirme, içeriye aldıkları insanların iradelerini kırma, boyun eğdirmeye, kişisizleştirip karşısına dönüştürme ve bu yolla Özgürlük Mücadelesinden uzaklaştırmayı amaç bellemiştir. Bu saldırılara destansı direnişlerle cevap veren ve büyük oranda TC'nin amacına ulaşmasını engelleyen devrimci tutsaklar ise zindanları her daim sömürgecilik ve faşizmle mücadelenin temel bir ayağı olarak ele almış, bu mekanları örgütlenerek, kendini eğittikleri ve bu yolla Özgürlük Mücadelesine daha büyük katkılar yapabilecekleri bir alan haline getirmişlerdir.

Tüm devrimci mücadelelerde zindanlar hem devrimin büyüülmesinde, hem de geriletilmesinde önemli bir role sahiptirler. Zindanları mücadele alanlarına dönüştürüp doğru tarzda direnen devrimci mücadeleler büyüüp

güç kazanırken, direnmeyen, ya da yanlış tarzda direnen pek çok mücadelenin de zindanlarda büyük darbeler aldığı ve gerilediği bilinen bir gerçektir. Özgürlük Mücadelemizde zindanların rolü diğer mücadele deneyimlerini aşan bir boyuttadır. 40 yıllık zindan direniş tarihine sahip bir mücadeleyiz. Her daim zindanlar bizler açısından temel bir mücadele alanı olmuştur. Hatta kimi dönemler mücadelenin öncülüğünü zindanlar üstlenmiştir. 1980'ler de PKK'yi ve Kürt halkının varlığını Diyarbakır Zindanlarındaki direnişçiler temsil etmiş ve 1984 15 Ağustos atılımına kadar 12 Eylül faşizmine karşı direnişin öncülüğünü zindan direnişçiliği yapmıştır. Yine Önder Apo 'ya yönelik gerçekleştirilen 9 Ekim ve 15 Şubat komplosu sürecinde de "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemsellikleriyle tüm Kürt halkının ve dostlarının Önder Apo etrafında kenetlenmelerini sağlayan zindan direnişçiliği olmuştur. En son 2018 yılında Önder Apo üzerinde yürütülen tecridi kırmak amacıyla hareketimizin başlattığı "Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştirilim" direniş hamlesinin de öncülüğünü zindanlar yapmış ve yaşanan şahadetler hem toplumu harekete geçirmiş, hem de faşizme geri adım attırmıştır.

Bunun yanında öncülük düzeyinde olmasa da zindanlar her daim dışardaki mücadeleyi besleyip büyütecek ve düşmanın özel savaş politikalarını boşa çıkartacak düzeyde süreklileşen bir mücadele ve direniş alanları olmuşlardır. Zindanlarda örgütlenen, kararlılaşan yüzlerce hatta binlerce kadro, yurtsever ve sempatan dışarı çıktıklarında daha aktif tarzda katılım sağlayarak mücadeleyi büyümüşlerdir. Dolayısıyla mücadelemizin büyüüp günümüzde Ortadoğu dengelerini belirleyen temel bir aktör olmasında ve dünya ilericisi insanlığının umut kaynağı haline gelmesinde zindan direnişçiliğinin önemli bir payı vardır.

TC'nin zindanlarda uyguladığı özel savaş yöntemleri

Zindanlar pek çok özel savaş uygulamasının iç içe ve birbirini tamamlayacak şekilde devreye sokulduğu alanlardır. Amaç örgütlülüğü dağıtmak, direnişi kırmak, tutsakların iradelerini kırarak teslim almak, örgütlü ortamdaki koparıp sömürü ve modern kölelik düzeninin insanı haline getirmek, bunun mümkün olmadığı, direnişin kullanılması tüm zor ve biat yöntemlerine rağmen kırılmadığı durumlarda ise uzun süreye yayılmış sistematik tecrit ve izolasyon uygulamalarıyla ruhta, duyguda ve düşüncede bireyi örgütten ve mücadeleden koparmak olmaktadır. O açıdan zindan sürecinde dayatılan özel savaş uygulamalarını doğru anlayıp çözümlenmek direnişin başarılı olmasında esas noktalardan biri olmaktadır. Aslında günümüz TC zindanları baştan sona özel savaş alanı olmaktadır. Yani zindanda görüş yaşayabileceğin her şey özel savaş kapsamı içerisindedir. Ancak kimi noktalardaki uygulamalar özel savaşın zindanlara dönük temel politikaları olmaktadır. O açıdan bu temel uygulama

mücadele temelinde yükseltilebilir direnişle müdafaa etmektir.

Bu nedenledir ki düşman önce en önemli direniş kalesi olan örgütlü yaşamı hedef alır. Bütün politikası bunu bozmak amaçlıdır. Kurallara, yasaklara karşı örgütlenerek direnen bireyi, bu seferde keyfi cezalarla caydırmaya çalışır. Hücre cezaları, infaz yakma cezaları, disiplin cezaları (özellikle iletişim cezası, ortak alanları kullanımını engelleme, görüş yasağı vb) uygulamaları bu amaçlıdır. Hücre cezaları ile sadece bireyi içeride tecride almak değil aynı zamanda görüş, iletişim vb disiplin cezalarıyla da dışarıyla ilişkisini keserek, dışardan da tecrit derinleştirilmeye çalışılır. Böylelikle hem içerden hem dışardan tecrit uygulanarak kişi demoralize edilmeye, zayıf düşürülmeye, teslim alınmaya çalışılır. Böylelikle bir yandan kendisine karşı direnen bireyden intikam alırken, diğer yandan zayıf düşürerek kolay hedef haline getirmeyi amaçlar.

Saldırı ve katliam

Türk devletinin zindanlarda hayata geçirdiği en temel politikalarından biri de saldırı ve katliamlar olmaktadır.

Özellikle dışarda mücadele gelişip, etkili eylemlerin yaşandığı tüm süreçlerde TC'nin zindanlara dönük katliamlara başvurduğunu görebilmekteyiz. Amed Zindanı katliamı, Buca zindanı katliamı, Ulucanlar zindanı katliamı, Ümraniye zindanı katliamı, Hayata Dönüş adıyla yapılan katliam ilk aklı gelen zindan katliamları olmaktadır.

Bununla hem gelişen etkili eylemlerin intikamını almakta, hem de hareketimize, tutsak aileleri şahsında topluma ve içeride direnen tutsaklara mesaj verilmektedir. Hareketimizi "mensupların elimde rehin, ona göre davranmazsan hepsini katlederim" mesajı verilerek etkili eylemlerin önünü almayı hedeflemekte, hareketimizi frenlemek istemektedir. Aileler yoluyla topluma da "evlatlarınız, kardeşleriniz, akrabalarınız, yoldaşlarınız elimizde, ona göre davranmaz, mücadelede ısrar ederseniz hepsini katlederiz" mesajı verilerek toplum korkutulup, sindirilmek istenmektedir. Katliamlarla tutsaklara ise "elimdesiniz, istediğim an sizi katlederim" mesajı verilerek sindirilmek, umutsuz düşürülmek ve ölüm korkusuyla yaşar hale getirilmek istenmektedir.

İşin bir boyutu buyken, diğer boyutu ise her katliam sonrası katliamın yaşandığı cezaevinde yeni politikalarla yeni bir süreç hayata geçirilmek istenmektedir. Her türlü faşist ırkçı ve gayri insani uygulama yeniden sil baştan tutsaklara dayatılarak teslim alınmaları amaçlanmaktadır. Ayrıca bu saldırı ve katliam anında ve sonrasında kararsız düşmüş, zayıf, korkak unsurların ayıklanması ve ortamdaki koparılması da amaçlanan bir diğer nokta olmaktadır.

Hasta tutsakları tedavi etmemek ve serbest bırakmamak

Düşmanın zindanlarda devrimcileri teslim almaya dönük geliştirdiği uygulamalardan biri de hasta tutsaklara

ilişkin olanlardır. İnsanlık onurunu zedeleyen politikalarla hasta tutsaklar şahsında toplumun vicdanına saldırırken, öte yandan hasta tutsakları ölüme mahkûm ederek devrimci duruşta ısrar edip direnenlerden intikam almak istemektedir. Binlerce tutsak, cezaevi idarelerinin keyfi uygulamaları yüzünden tedavi edilmemekte, yine kelepçeli muayene, hastaneye gidiş gelişlerde "terör" ibareli kimlikleri taşıma zorunluluğu vb onur kırıcı uygulamalara maruz kalmaktadır. Adli Tıp Kurumunun "Cezaevinde kalamaz" raporu verdiği pek çok tutsağın "topluma ve devlet güvenliğine zarar verebilir" denilerek mahkemelerde bırakılmaması ya da bağımsız sağlık kurumlarından bu tarz rapor aldığı halde Adli Tıp Kurumunun "Zindanda kalmasında sakınca yoktur" raporu yüzünden binlerce ağır hasta tutsak zindanlarda adeta ölüme terk edilmiş ve bu durum zamana yayılmış idam halini almıştır. İdam gerçekliğinden hareketle insanlık-dışı bir saldırı konseptinin devrede olduğunu en yalın haliyle görünür kılan olgulardan biri de işkenceli katletme politikası olarak hasta tutsaklara uygulanan bu politika olmaktadır.

Hayati risk taşıyanların, tıbben kendisine bakamayacak durumda olanların hukuken bırakılmalarının önünde hiçbir yasal engel bulunmamasına rağmen bırakılmamakta, ölüme terk ederek tutsaklarda inançsızlık, moralsizlik, ölüm duygusu vb geliştirilmeye çalışılmaktadır. Hem fiziki hem de psikolojik olarak çökertilmeye çalışılan bireye "ya teslim olur ya da ölürsün" denilirken; topluma da "ya biat edeceksin ya da izleyeceksin" mesajı verilmektedir.

Ajanlaştırma ya da ajan sızdırma

Ajanlaşma bir yapı hakkında onun karşıtı güce bilgi sağlama, zarar verme ve bunu maddi bir karşılık temelinde yapma faaliyetidir. Düşmanın yoğunca kullandığı ve sonuç aldığı bir yöntemdir. Zayıf, inançsız, tepkili, hesapçı ve en önemlisi zaafî (cinsellik, para, güç vb) kişilikler düşmanın hedef kitlesi durumdadırlar. Ajanlaştırılan birey farklı yol ve yöntemler uygulanarak örgütlü yapılar içine sızdırılır. Zindan mücadele tarihimiz açısından da yoğunca uygulanan bu yöntem, bazen dışardan sızdırılarak, bazen de yapı içinde düşürülerek uygulanmıştır. Örgüte dair her türlü bilgi ve belgeyi sızdırmanın (örgütsel materyal, iletişim kanalları, yönetime ve işleyişe dair bilgiler, her türlü eylemin önceden düşmana sızdırılması vb) yanında aynı zamanda yaşamı bozma, yönetimi hedef olarak yapı içerisinde tartışma, dedikodu kültürünü geliştirme, yapı yönetimi arasında şüpheliği geliştirme, kendisince zayıf gördüğünü düşürme, düşüremediğini "tarafsızlara" (özellikle de siyasi tutsakları örgütlü yapılarından kopararak örgüt ve devrim karşıtı kontra kişiliklerin bulunduğu hücrelere yönlendirme politikası) yönlendirme, komünal yaşamı hedef olarak yaşamı liberalize etme, eğitimleri sabote etme, yapıyı yapay gündemlerle meşgul ederek örgüt gündeminden uzaklaştırma vb her türlü anlayışı yapıda geliştirme amaçlanmaktadır.

Son yıllarda cezaevleri istihbarat örgütünün adeta arka bahçesi, yararlanabileceği temel kaynak konumuna getirilmiştir. MİT önemli oranda cezaevlerini kontrol etmek, buradan ajan devşirmek, bilgi toplamak ve özel savaş politikalarının sonuç almasını sağlamak amacıyla aktif bir rol oynuyor. Sorguda düşüremediği ancak zayıflıklarını gör-

“Her devrimci insan; zindanda en imkânsız, en olmaz, en zor koşullarda bile, ne olursa olsun onur savaşını vererek, mutlak anlamda onur savaşını kazanmalıdır. Ben de zindanda bulunan bir insan olarak, son tahlilde onur savaşçısıyım. Bu gerçekliğin bilincinde olunarak, bu hakikate göre zindanda yaşanmalıdır. O halde ‘Onur Savaşçılığını’ doğru ve derinlikli anlamak ve temsiliyi yapmak zindanlarda özel savaş uygulamalarına karşı devrimci duruşun ifadesi oluyor. Zindanda devrimci bilinç ve iradeyle her devrimci özünde insan onurunu, mensup olduğu devrimci mücadelenin onurunu, öncüsü olduğu toplumun özgürlük onurunu temsil etmekte ve her türlü koşulda bu onuru en üst düzeyde temsil etme sorumluluğu ile yükümlüdür.”

düğü bireyleri zindanda da MİT rahat bırakmamakta, avukat, revir, müdürle görüşme adı altında görüşmeye çağırılan tutsaklara tehdit, şantaj ve vaatlerle ajanlık dayatılmaktadır. İnfaz düzenlemesi adı altında son yapılan değişiklikle MİT'in zindandan tutsağı sorgulamak için alma yetkisi de verildi. Böylece zindanlarda MİT eliyle yürütülecek her türlü kirli politikaya yasal zemin de hazırlanmış oldu.

Sevk ve sürgün politikası

Cezaevlerinde uygulanan özel savaş uygulamalarının en etkili olanlarından biride şüphesiz sevk ve sürgünler olmaktadır. Sevk bireyin genellikle sağlık, ulaşım koşulları vb göz önünde bulundurularak kendi isteğiyle bir cezaevinden bir cezaevine nakil istemi olurken, sürgünler cezaevi idaresi ve bakanlıkça ortak kararlaştırıldıkları, bireyin iradesi dışında gelişen cezaevi nakilleridir. Bireyin iradesiyle istenilen sevk taleplerinin yüzde doksan dokuzu keyfi gerekçelerle ret edilirken, öte yandan sürgün politikası bir tehdit ve şantaj aracı olarak sık sık uygulanmaktadır. Örgütlü yaşama bir müdahale olarak yapılan sürgünlerde daha çok yönetim mekanizması ile parti kadroları hedeflenir. Amaç örgütlü yapıyı zayıflatmak, öncü kadroları yapıdan koparmak, böylece örgütlü yapıyı denetim altına almak ve kendi politikalarına uygulama zemini açmaktır. Bununla birlikte hem sürgün edilen kişilerde hem de geride kalan yapıda moralsizlik yaratarak yapıyı pasifize etmekte diğer bir amaç olmaktadır. Ayrıca sürekli sürgün tehdidi ile, örgütten kopmuyorsa bile, bireyin kişisel kaygılar ekseninde pasifist bir tutuma tenezzül edebileceği, bu durumun hem birey-örgüt ilişkisinde hem de birey ve örgütlü yapıda yer alan diğer tutsak yoldaşları arasında erozyona yol açabileceği hesaplanmaktadır. Bu da sürgün politikası ile amaçlanan diğer bir nokta olmaktadır.

Sürgün politikasının bir amacı örgütlü yapıyı dağıtmak olurken, bir diğer amacı ise tutsakları Türkiye'nin uzak köşelerine sürgün ederek tutuklu ailelerden intikam almaktır. Ulaşım, ekonomik sorunlar, yine siyasilerin kaldığı cezaevlerinin faşistlerin yoğun olduğu şehirlerde oluşu, sık sık ırkçı saldırılara maruz kalınması vb nedenlerden kaynaklı aileler görüşlere gidememektedir. Dolayısıyla binlerce tutuklu ve bunları bağlayan on binlerce aile düşünüldüğünde onlar şahsında toplum maneviyatından koparılmaya, aileler sindirilmeye, mücadeleden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Bir intikam politikası olarak yoğun olarak kullanılan bu yöntem, özel savaşın en etkili araçlarından biri olmaktadır.

Cezaevi mimarisi

Türkiye Cezaevlerinde daha önceden siyasi ve adli ayırıştırmasının olmadığı, birlikte kalındığı bilinmektedir. Siyasi tutukluların adlileri örgütlemesinden, adli tutukluların siyasi düşüncelerin etkisine girmesinden korkan devlet E Tipi Cezaevi modelini geliştirerek, siyasi-adli ayırıştırmasına gitmiştir. E tiplerinin açılmasıyla başlayan bu süreç, her dönemde devletin

politikalarına hizmet edecek şekilde A, B, D, E, F, H, K, L, M, S, T tipi vb yine açık, yarı açık, kapalı, yüksek güvenlikli adı altında farklı tiplerde cezaevlerinin açılmasıyla devam etmiştir. 2000'ler sonrası geliştirilen F Tipleri ile 2010'lu yıllarda aktif olarak devreye sokulan T tipleri ve yüksek güvenlikli kampüs cezaevleri, tekçi zihniyetin faşizan politikalarının uygulandığı son cezaevi modelleri olmaktadır.

Siyasi tutsakların koğu tipi cezaevlerinde ki örgütlülüğünün önüne geçemediğini, dolayısıyla özel savaş politikalarının sonuç almadığını gören TC'nin bu tip cezaevlerine karşı geliştirdiği F tipleri her türlü insanlık dışı uygulamaların uygulandığı alan olarak tasarlanmıştır. F ve T tipleri, E tipi koğu sistemine karşı hücre tipi olarak yapılmıştır. Üçer-beşer kişilik ya da tek kişilik hücreler şeklinde tasarlanmıştır. Özünde siyasilerin ehlileştirilmesi amaçlı yapılan bu cezaevlerinin temel amacı örgütlü yaşamı dağıtmak, üç kişilik, beş kişilik, tek kişilik hücreler yolu ile bireyi yalnızlaştırarak bedeni ve ruhu ile tamamen teslim almaktır.

Tecrit ve rehabilitasyon politikası

Kelime anlamı bir insanın dış dünyadan kopararak kendi haline bırakılması durumudur. İlişkide bulunduğu topluluktan çıkarmak, sosyal ekonomik ve kültürel yalnızlığa terk etme halidir. Michel Foucault'un bu konudaki belirlenmesi tecridin amacını çarpıcı olarak ortaya koymaktadır. “Tutukluların tecridi, karşısında kendisini tehdit eden hiçbir şey kalmamış bir iktidarı tutuklu üzerinde azami yoğunlukta uygulayabilmek garantisini sağlar; tek başına kalmışlık, tamamen boyun eğmenin başlıca koşuludur.” Evet, tecridin tek amacı bireyi yalnızlaştırıp, üzerinde her türlü baskı ve zoru uygulayarak çaresiz kılmak ve bu yolla teslim almaktır.

Genel olarak bütün zindan modellerinde uygulansa da, esas itibarıyla F ve T tipleri tecridin uygulanma alanlarıdır. Yan odasındaki arkadaşını yıllarca hiç görememe uygulanan tecridin düzeyini göstermektedir. Bu yolla birey tek kişilik hücrelerde tamamen dış yaşamdan izole edilerek teslim alınmaya çalışılır. Teslim alamasa dahi etkisiz kılmak, psikolojisinin bozmak, örgütlü yaşamdan uzaklaştırmak gibi ikincil amaçlar güdüldü. Dış dünyadan, mücadelenin gündeminden kopan birey gittikçe bireyselleşir ve mücadelecisi yanı zayıflar. Bireyselleşip, mücadelecisi yanı törpüldüğü oranda ise her türlü dış etkiye açık hale gelir. Burada düşman teslim almayı ilk amaç olarak belirlese de, teslim alamadığını bozmak ve bu yolla mücadeleden koparmak da diğer bir hedefi olmaktadır.

Tecrit belli süreler içersin de disiplin kapsamında hücre cezalarında uygulanmakla birlikte aynı zamanda TCK'nin 125 maddesinden hüküm giyenler (ağır-laştırılmış müebbet) içinde uygulanır. Tecrit uluslararası sözleşmelerde insanlık suçu olarak tanımlansa da, Türkiye zindanlarında bir teslim alma politikası olarak yoğunca uygulanmaktadır.

Rehabilite etme kelime anlamı iti-

bariyle de toplum için zararlı gördüğü bireyi “topluma kazandırma”, “topluma zarar vermeyecek duruma getirmek” için kullanılır. Sağlık sisteminde ruh sağlığı tedavisinde kullanılan bir kavram olsa da özel savaş aracına dönüştürülen bir yöntem olmaktadır. Bir devlet politikası olarak rehabilite; devlet için risk gördüğü kişiyi devlete itaat eden, kulluk eden duruma getirmek yani ehlileştirmek anlamında kullanılır. Cezaevleri, ıslah evleri, eğitim kurumları vb bu yapılar özel savaşın toplumu ehlileştirmenin ana mekanları olarak kullanılmaktadır.

Zindanlar da ise rehabilitasyon politikası aynı amaç kapsamında özel uygulamalarla hayata geçirilmektedir. Baskı ve zor aygıtları ile istediği sonucu alamadığını ve bunun tutsaklarda kendilerine karşı bir kenetlenmeye yol açtığını gören düşman, ortamı rahat bırakarak, tutsakların pek çok ihtiyacını karşılayarak, böylece zaman içinde düşman bilincini muğlaklaştırarak, bireyciliği, maddiyatı, mücadelesizliği geliştirerek, özel savaş medyası eşliğinde düzen yaşamına özendirerek uzun zamana yayılmış bireylerin ruhta, duyguda ve düşüncede mücadeleden kopmalarını hedeflenmektedir. Bir çürütme, iradesizleştirerek teslim alma politikası olarak rehabilitasyon politikası şiddet ve baskıyı taşımakla birlikte salt bu unsurlara dayalı bir politika olarak tanımlanamaz. Rahat bırakarak muğlaklaştırma, bilincini çarpıtma, bireycileştirip yeniden düzene ekleme vb uygulamalar da kaba-zorun yanında rehabilitasyonda sonuç almak adına başvurulmuş, hatta duruma göre baskı ve şiddetin de önüne geçen temel teslim alma uygulamaları olarak kullanılmaktadır. Zindan tarihimizde 2000'li yıllarda Bayrampaşa, Çanakkale ve Muş alanlarında yaşanan tasfiyecilik, yozlaşma ve mücadeleden kopma özünde bu rehabilitasyon politikalarının bir sonucu olarak ele alıp değerlendirmek mümkündür.

Özel savaş medyası

Zindanlarda psikolojik savaş yöntemlerini uygulamada en etkili araçlardan biri medyadır. Genel olarak bütün zindanlar olmakla birlikte özellikle son yıllarda geliştirilen F ve T tipleri ile bu alan daha güçlü kullanılmaya başlanmıştır. Örgütlü ortamın en zayıf olduğu, sayının üç-beş kişiyle sınırlandırıldığı bu alanlarda her hücreye TV konularak birey 24 saat özel savaş bombardımanı ile karşı karşıya bırakılmaktadır. Sadece sisteme hizmet eden belli sayıda kanallın izlenebildiği ve bunların da idare tarafından belirlendiği bir işleyiş oluşturulmuştur. Bu kanallarda yayınlanan diziler, magazin programları, spor programları, yarışma programları vb programlarla birey psikolojik harbin etkisi altına alınmak istenir. Keza yazılı basın açısından da durum böyledir. Hiçbir muhalif TV kanalının izlenilmesi, gazetenin verilmesi durumu söz konusu değildir. Ne izleneceği, ne okunacağı, nasıl yaşanacağı, ne hissedeceği belirlenmiş, cezaevi yaşamı buna göre örgütlendi-

rilmiştir. Medya da bunun en kolaylaştırıcı, sonuç alıcı araçlarından biri haline getirilmek, siyasi tutsakların dava bilincinde aşınma yaratmak adına etkin bir enstrümana dönüştürülmek istenmektedir.

Bu yolla tutsakların duygu ve düşüncelerini yönlendirmek, ideolojik ve politik muğlaklıklar yaratmak psikolojik savaşın temel bir hedefi olmaktadır. Zira zindanlar yapısı gereği psikolojik savaştan en çok etkilenecek yerler olmaktadır. Dışardaki mücadeleden koparılan devrimciler, TV-gazete vb ile yoğun bir psikolojik savaşa tabi tutulmaktadır. Bununla bir yandan sistem kendi yaşamını çekici kılarak tutsakların özlemini uyandırmak istemekte, diğer yandan ise verdiği haber ve tartışma programları ile sahte zaferler yaratılarak mücadelenin bittiği propaganda edilmektedir. Bu yolla devrimci tutsakları manevi moral çökertmeyi ve sisteme entegre etmeyi hesaplamaktadırlar.

İtirafçılık ve tarafsızlaştırma

Özel Savaş yönetimi esasta zindana attığı kişiyi teslim almak, iradesini kırmak, değerlerine ve düşüncelerine sırt çevirerek kullanabileceği bir kukla haline getirmek istiyor. İtirafçılık politikası ile düşürülen bu bireyler özel savaş rejiminin tüm kirli işlerini yapan, düşünlükte sınır tanımayan, hiçbir toplumsal, ahlaki, bireysel ilkesi olmayan ucubelere, suç makinalarına ve canavarlarına dönüştürülüyor.

Bu düzeyde düşüremediklerini de bağımsızlaştırma ya da tarafsızlaştırma adıyla mücadeleden tümünden koparmayı hedefliyor. Böylece karşı çıkmayan, itaat eden, doğal olarak sistem için risk teşkil etmeyen, onun istediği ölçülere gelmiş birey ahlaki açıdan kaybeden, kendi olmaktan çıkmış, manevi-yattan, duygudan kopmuş, kişiliksizleşmiş bireydir. Bu tür kişilikler sistemin kendisini üretmesi için varlığıyla sisteme hizmet eden kişiliklerdir. Kişinin bu düzeyde düşürülmesi için insanoğlunun tüm gereksinim ve zaafı düşürme aracı olarak kullanılıyor, işkenceyle, tehditlerle ve çeşitli vaatlerle bu düşürme politikası hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu yolla toplumda da devrimci öncülüğe karşı bir tepki oluşturmayı, güvensizlik yaratmayı ve basitleştirmeyi hedefleyerek, manevi etkisini kırmayı amaçlıyor.

Pişmanlık yasaları

Zindanlar esasta devrimcileri yaptıklarına, düşündüklerine pişman etirme yerleri olarak tasarlanmıştır. Kısa sürede teslim alınamayan devrimcilerin uzun süreye yaydırılmış özel savaş yöntemleri ile çürütme politikalarıyla ideallerinden, inanç ve değerlerinden koparılması hedeflenmektedir. Bu politikalarında ne kadar başarı kazandığını ölçmek ve aldığı sonuçları dönem dönem karşı kullanmak için dönem dönem güncellenerek ve farklı adlarla pişmanlık yasaları çıkarılmakta, bu yasalarla adeta çürüyen unsurlar mücadeleden tümünden koparılıp mücadele safları zayıflatılmak istenmektedir. Gü-

nümüzde cezasını bitiren tutsakların, 12 Eylül faşist cunta rejiminin hazırladığı '82 Anayasası'nda dahi yeri olmayan bir uygulamayla, AKP-MHP mensuplarından oluşan gözlem heyetlerinin karşısına çıkarılmak istenmesi, tahliyelerin bu heyetler karşısında pişmanlık göstermeye bağlanması, çıkmayan ve pişmanlık göstermeyen tutsakların infazının yakılması, tahliye edilmemesi pişmanlık dayatmalarının aldığı son biçim olmaktadır.

Sonuç olarak düşman sorguda ve zindanda kısa sürede düşüremediği, değerlerine sırt çevirmeyen, zindanda örgütlü yapıyı tercih eden ve ezici çoğunluğu oluşturan tutsaklara yönelik uzun süreye yayılmış çürütme politikasını esas almaktadır. Çürütme politikasını başarıya ulaştırmak için onlarca özel savaş yöntemini iç içe ve birbirini tamamlayacak şekilde kullanmaktadır. Yıllarca uyguladığı baskı ve işkencelerle tutsaklar yıldırılmak, umutsuz hale getirilmek ve içten içe pişmanlığı yaşayarak ruhsal ve manevi anlamda çöküşü yaşamaları hedeflenmektedir. Cezaevlerindeki baskı ve işkence politikalarının sürekliliği ve sistematiklığı böyle bir sonuç yaratmak içindir. İşkence ve baskının yanında, tecrit politikasıyla dışardaki mücadeleden koparılmak istenmekte, sürgünlerle en ücra köşelere yollanmakta, özgür basını izlemesi yasaklanıp, 24 saat özel savaş basınının propagandasıyla bir yandan düşüncelerinde muğlaklaşmayı yaratıp, diğer taraftan sistem yaşamına yönelik bireyde çarpık istem ve özlemlerin geliştirilmesi hedeflenmektedir. Yine tutsakların yemelerinden, içmelerine hatta soludukları havaya kadar tüm zorunlu gereksinimleri bu tarzda çürütme eksensli terbiye etme aracına dönüştürülmektedir. Uygulanan disiplin cezalarıyla tutsaklar yıldırılmak, mücadeleden vaz geçirilmek, liberal, bireyci, pasif, itaatkâr bir duruma getirilmek ve iradesizleştirilmek istenmektedir. Tüm bu uygulamalarla iradesi kırılmış, manevi-moral açısından çökmüş, düşünsel olarak muğlaklığı yaşayan, çarpık özlüm ve istemleri geliştirilmiş, mücadele azmi tükenmiş ve dışarı çıktığında sistem yaşamına en iyi ayak uyduracak hale gelmiş bireyler yaratılmak hedeflenmektedir. Tüm bu özel savaş uygulamaları bu amaca hizmet etmektedir.

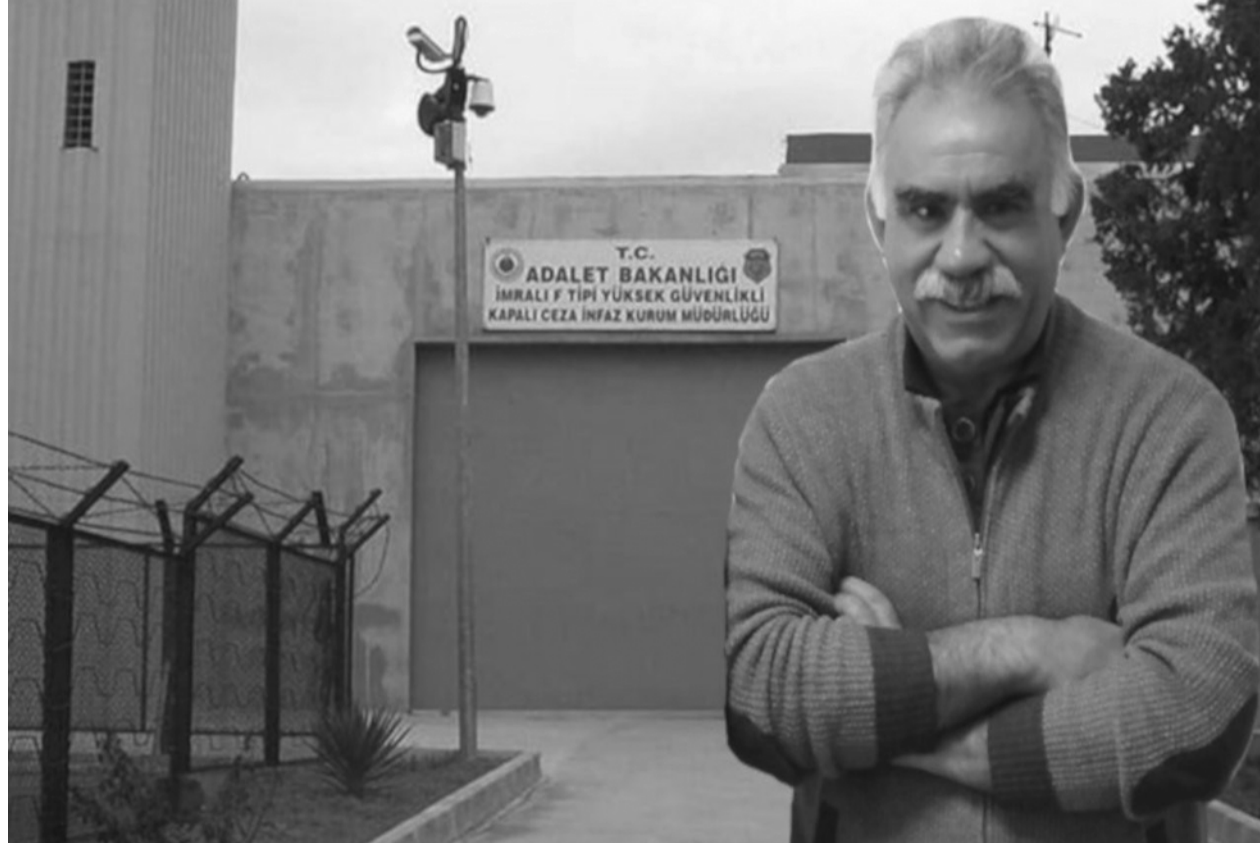
Özel savaş uygulamalarına karşı devrimci duruş

Yukarda temel noktalarda ortaya koyduğumuz özel savaş politikalarına karşı bir devrimcinin zindanda hem ayakta kalması, hem de bu özel savaş politikalarını boşa çıkararak mücadeleye daha aktif katılım sağlaması, bu anlamda devrimci görev ve sorumluluklarını yerine getirmesi oldukça önemlidir. Önderlik “Zaten sosyolojik olarak çözümlendiğinde anlaşılacaktır ki, cezaevlerinin rolü bireyde yoğun ve sahte bir özgürlük özlemi yaratmaktır. Modernite koşullarında cezaevleri özenle bunun için inşa edilmiştir. İnsanlar cezaevlerinden dışarıya çıktıklarında ya yalan ve sahtekârlıkla yaşamayı kabul etmişlerdir. Bu du-

rumda onlardan herhangi bir devrimcilik, ahlaki ve onurlu bir yaşam beklemek beyhude, boş bir beklentidir. Ya da cezaevi pratiğinin verdiği olgunlukla toplumsal mücadelelerini daha da başarıyla yerine getireceklerdir. Cezaevleri ıslah olma evleri olmayıp, topluma karşı ahlaki ve iradi görevlerin yetkince yerine getirilmesinin de öğrenildiği mekânlardır.” belirlenmesiyle zindana bir devrimcinin nasıl yaklaşması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş ve Sara yoldaşlardan günümüze büyük direnişler ve bedellerle yaratılan 40 yıllık bir Zindan Direniş Geleneğimiz var. Önderliğimizde temsilini bulan bu direniş geleneğinin son 22 yılı bizzat Önder Apo’nun ideolojik, düşünsel, felsefi, manevi ve fiili öncülüğü ile tüm mücadelemize yön verip büyütüyor. Elbette sadece son 22 yılı değil 40 yıllık direniş geleneğinin bütünü Önderliğimiz ve şehit yoldaşlarımız şahsında gerçekleşmesini ifade etmektedir. O açıdan günümüzde Önderliğimizin İmralı direnişinde ifadesini bulan ve bizleri zafere taşıyacak olan bu direniş geleneğinin temel parametrelerini anlamak ve bu temelde düşmanın tüm özel savaş politikalarına karşı zindanları mücadelemizi büyütmenin alanları haline getirmek oldukça önemli olmaktadır. Her konuda olduğu gibi zindan direnişçiliği konusunda da temel referansımız Önderliğin İmralı direnişi olmaktadır. Çünkü İmralı zindanı baştan beri özel savaşın en yoğun uygulandığı, tüm mücadelemize karşı yürütülen imha saldırılarının zirvelediği bir alan olmaktadır. Yine tüm mücadele alanlarımızda ortaya konan direnişin de zirvesi, en görkemli ve sonuç alan hali Önderliğimizin İmralı direnişi olmaktadır. Tüm özel savaş uygulamalarına karşı en doğru, en anlamlı ve en sonuç alıcı direnişi ifade eden İmralı direnişini Önder Apo şöyle tarif ediyor: “Her devrimci insan; zindanda en imkânsız, en olmaz, en zor koşullarda bile, ne olursa olsun onur savaşını vererek, mutlak anlamda onur savaşını kazanmalıdır. Bunun dışında bir alternatif yoktur. Ben de zindanda bulunan bir insan olarak, son tahlilde onur savaşçısıyım. Bu gerçekliğin bilincinde olunarak, bu hakikate göre zindanda yaşanmalıdır.” O halde “onur savaşçılığı” doğru ve derinlikli anlamak ve temsilini yapmak zindanlarda özel savaş uygulamalarına karşı devrimci duruşun ifadesi oluyor. Düşmanın zindanlarda tüm uygulamalarıyla temelde insan onurunu, devrimci kimliği ve tutsakların siyasal düşüncelerini hedeflediği dikkate alındığında “onur savaşçılığının” anlam derinliği daha net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Zindanda devrimci bilinç ve iradeyle her devrimci özünde insan onurunu, mensup olduğu devrimci mücadelenin onurunu, öncüsü olduğu toplumun özgürlük onurunu temsil etmekte ve her türlü koşulda bu onuru en üst düzeyde temsil etme sorumluluğu ile yükümlüdür. O açıdan onur savaşçılığı devrimci olarak var olma ve saldırılar karşısında en onurlu tavır ortaya koyma erdemliliği, fedakârlığı ve direnişi olmaktadır.

Dikkat edilirse özel savaş bireydeki tüm zaafı, bağımlı noktaları hedef almakta ve ona göre politika ve uygulamalar geliştirmektedir. O halde direnişte başarılı olmanın bir yanını da bu durum oluşturmaktadır. Yani birey her türlü zaafından ve bağımlılığından kurtulmalı, mücadele içerisinde kendini eritmeli ve kendisine ait, düşmanın kullanılabileceği bir şey bırakmamalıdır. Birey kendisini bu duruma getirirse zaten

özel savaş uygulamalarının etki alanından çıkarmış olacaktır. Önderliğin “daha dışarıdayken kendimi hem yalnızlaştırmış hem de yalnızlığa karşı hazırlamıştım. Çok önemli bir bağımlılık ilişkisi olan aile, yakın akraba, hatta yakın arkadaş ve yoldaş ilişkisini soyutlaştıracak deneyimlerim olmuştu. Kendimi toplumsal özgürlük alanlarında adeta eritmişim. ‘Ben’ diye bir şeyi de pek geride bırakmamıştım” biçiminde kendisine ilişkin belirttiği bu hususlar aynı zamanda İmralı direnişinin neden düşmanın tüm özel savaş politikalarını işlevsiz kıldığına da izahı olmaktadır.

Büyük amaçlara bağlanan insanın iradesini kırarak hiçbir güç yoktur

İnsanın büyük amaçları varsa ve her şeyiyle kendisini bu amaçlarının başarısına adanmışsa, bunun dışında bir özlüm ve istemi yoksa o zaman nerede olursa olsun, koşullar ne olursa olsun onun için fark etmez ve amacına ulaşma mücadelesi içerisinde olur. Büyük amaçlara bağlanan insanın iradesini kırarak hiçbir güç yoktur. Çünkü zindanda özel savaş uygulamalarına karşı insanın direncini belirleyen irade, inanç ve düşüncesi olmaktadır. Önderlik İmralı tecridine karşı yaklaşımını şöyle ifade etmektedir: “Belirleyici olan, benim kendimi tecrit koşullarına ikna etmemdir. Öyle büyük gerekçelerim olmalıydı ki tecride dayanabileyim, tecritte de olsa büyük bir yaşamın sergilenebileceğini kanıtlayayım.” Dolayısıyla zindandaki özel savaş uygulamalarına karşı devrimci duruşun en temel noktalarından biri de büyük amaçlara sahip olmak ve sadece bu amacının başarısı için yaşamak olmaktadır.

Önderlik İmralı koşullarına karşı hakikat arayışını yükselterek, anlamda derinleşerek ve bunun sonucu olarak da dünya insanlığına umut olacak yeni bir paradigmasal çıkışla cevap verdi. Tüm yoğunlaşmasını, gücünü, enerjisini buna harcadı. Dolayısıyla bu düzeyde anlamda derinleşen, her şeyini buna kilitleyen bir insanın koşullardan ve özel savaş uygulamalarından etkilenmesi mümkün değildir. Önderlik tüm yaşantısını bu amaç doğrultusunda planlayarak geçirmektedir. 22 yıldır tek kişilik hücrede olan Önderlik en temel sorununun kendisine zamanın yetmemesi olduğunu belirtirken özel savaş uygulamalarının etkileme alanının çok çok üstünde olduğunu da açıkça göstermektedir. Önderliğin hakikat arayışında boşluk yoktur. Dola-

yısıyla özel savaşın sızabileceği bir zemin de bırakmamıştır Önderlik.

“Benim için İmralı Cezaevi, Kürt olgusunu ve sorununu algılamak ve çözüm olanaklarını kurgulamak açısından tam bir hakikat savaşı alanına dönüştü. Dışarıda daha çok söylem ve eylem geçerliyken, cezaevinde anlam geçerliydi... Hakikat algısı bir bütün olarak geliştiğinde, hangi toplumsal, hatta fiziki ve biyolojik alanlara ilişkin düşünürsek düşünelim, eskisiyle kıyaslanmayacak bir anlam üstünlüğü sağlıyordu. Cezaevi koşullarında istediğim kadar günlük hakikat devrimlerini yapabilirdim. Bunun verdiği direnme gücünü başka hiçbir şeyin veremeyeceğini belirtmem gereksiz kalacaktır... Zindanda tahammül gücünün tek ilacı hakikat algısını geliştirmektir. Yaşamın geneline ilişkin olarak hakikat algısını güçlü yaşamak, yaşamın en keyifli anına, daha doğrusu yaşamın anlamına erişmektir. İnsanlar niçin yaşadıklarını doğru kavramışsa, herhangi bir yerde yaşamak onlar için sorun olmaz. Yaşam sürekli hata ve yalanlar içinde geçerse anlamını yitirir. Böylece yaşamın yozlaşması denen olgu ortaya çıkar. Keyifsizlik, rahatsızlık, kavga, küfür yoz yaşamın doğal sonucudur. İnsan yaşamı hakikat algısı gelişkin olanlar için tam bir mucizedir. Yaşamın kendisi büyük heyecan ve coşku kaynağıdır. Yaşamda evrenin anlamı gizlidir. Bu gizi fark ettikçe, zindanda da olsa, yaşama katlanmak diye bir sorun olmaz. Zaten zindan özgürlük içinse, orada büyüyecek olan hakikat algısıdır. Hakikat algısıyla büyüyen yaşam, en zor acıları bile mutluluğa dönüştürebilir.” İmralı Direnişinin kaynağı Önderliğin çarpıcı bir tarzda ortaya koyduğu bu büyük düşünce, arayış ve savaşım olmaktadır. Her gün hakikat devrimi yapmak, yaşamın anlamına ulaşmak, bunun büyük heyecan ve coşkusunu yaşamak, yaşamda evrenin anlamını bulmak dünyevi ve beşerî tüm yetersizlikleri aşmak ve zirvede seyretmek demektir. Dolayısıyla özel savaşın hiçbir uygulaması birakalım Önderliği etkilemeyi, yanına bile yaklaşmamaktadır.

Özel savaş politikalarına karşı özgürlük bilincine sahip olmalıyız

Zindanda olan birinin özel savaş politikalarından etkilenmemesi için her şeyden önce doğru bir özgürlük bilincine sahip olması gerekmektedir. Zira özgürlüğü sadece zindandan çıkmayla özdeşleştiren, bireysel ele alan, top-

lumsallıkla bağını kurmayan her türlü yaklaşım bir şekilde özel savaş politikalarının hedefi olmakta ve etkilenmeye açık bir durumu ifade etmektedir. Düşman, özel savaş yöntemleri ile sahte özgürlük anlayışını ve özlemlerini depreştirerek özünde bireyi düzen yaşamıyla bütünleştirmeyi amaçlamaktadır. Özgürlüğü içinden geldiği toplumsallıkla ele almak ahlaki ve devrimci bir duruşu ifade ederken, bundan kopuk ele alırlar bireyciliğe, yozlaşmaya, düzen içilemeye ve mücadeleden kopuşa kadar insanı götürebilmektedir.

Günümüzde faşizm sadece zindanlarda baskı politikalarını uygulamaya koymuyor. Dışarda topluma karşıda sistematik ve süreklileşen bir özel savaş yürütülüyor. Dolayısıyla dışarda özgür olacağını düşünmek tam bir gafleti ifade ediyor. Faşizm dışarıyı, içerisi diye bir şey bırakmamıştır. Her alanda tam bir imha ve soykırım devrededir. Dolayısıyla herkesin bu gaflet durumundan çıkarak bulunduğu alanda faşizme, onun tüm özel savaş politikalarına karşı direnişi yükseltmesi gerekiyor. Ancak bu direnişin zaferiyle özgürlük gelecektir ve zaten o zaman da zindanlar olmayaacaktır. Bu konuda Önderlikten yapacağımız alıntı konuyu daha çarpıcı bir tarzda anlatacaktır. Önderlik; “Kürtlerin mutlak köle hali -ki, halen öyledir- benim ‘Özgür yaşam mümkün’ gibi hayal kurmamı kesin olarak engelledi. Şuna ikna oldum: ‘Senin içinde özgür yaşayacağın bir dünya yoktur.’ Burada iç ve dış cezaevi arasında epey mukayesede bulundum. Sonuçta dışarıdaki tutsaklığın birey için daha tehlikeli olduğunu fark ettim. Bir Kürt bireyinin kendini dışarıda özgür sanarak yaşaması büyük bir yanılgıdır. Yanılgı ve yalanın egemenliği altında geçecek bir yaşam, kaybedilmiş ve ihanete uğramış bir yaşamdır. Bundan çıkardığım sonuç, dışarıda ancak bir şartla yaşanabileceği, onun da günün yirmi dört saatinde Kürtlerin (kapitalizm koşullarında Türk emekçilerinin) varlık ve özgürlüğü için savaşım içinde olmakla mümkün olabileceğidir. Ahlaklı ve onurlu bir Kürt için yaşam, kesinlikle günün yirmi dört saatinde varlık ve özgürlük savaşçısı olmakla mümkündür.

Dışarıdaki yaşamımı bu ilkeye vurduğumda, ahlaklı yaşadığımı kabul ediyordum. Bunun karşılığının ölüm veya cezaevi olması savaşın doğası gereğidir. Savaşsız bir yaşam koca bir sahtekârlık ve onursuzluktan ibaret olduğuna göre, ölüm veya cezaevine katlanmak da işin, eylemin doğasında

vardır. Cezaevi koşullarına dayanmak yaşam gerekçeme aykırıdır. Mücadeleden, varlık ve özgürlük savaşının her biçiminden nasıl kaçınılamazsa, cezaevinden de kaçınılamaz. Çünkü o da uğruna savaşılan özgür yaşamın bir gereğidir.”

Yine “İnsan yaşamı ancak özgür olduğunda anlam taşıdığına göre, özgürlüksüz nerede yaşanırsa yaşansın, orası her zaman karanlık bir zindandır” sözleriyle Önderlik özgürlük anlayışını somut bir şekilde ortaya koymaktadır. Zaten zindan ve özgürlük olgusuna bu düzeyde toplumsal ve ahlaki bakan birinin herhangi bir özel savaş uygulamasından etkilenmesi mümkün değildir. Zindandaki bireyin öncelikle böylesine doğru ve derinlikli, toplumsal özgürlükle ve ahlaki ilkeyle bağlantılı bir özgürlük anlayışına ulaşması ve bu düzeyde bir özgürlüğü yaratmanın mücadele kararlılığını kendisinde oluşturmaları gerekmektedir. Bu olursa hiçbir özel savaş uygulamasının bireyi etkilemesi mümkün değildir.

Tabi özel savaş politikalarını başarısız kılmada en temel etkenlerden biri de örgütlülük olmaktadır. Zindandaki tutsaklar örgütlendiği oranda güç olmakta, direnişlerinde sonuç almaktadırlar. Örgütlenme ise birbirini besleyecek tarzda iki alanda gerçekleşmektedir. Hem tutsakların kendi aralarında örgütlenip, komünal bir yaşam ve partileşme esasları doğrultusunda oluşturdıkları örgütlülük önemli olmakta, hem de her bireyin kendisini bir parti birimi gibi ele alıp, partileşme doğrultusunda örgütlenmesi her tür özel savaş politikasını boşa çıkarmaktadır. Önderliğin temel gücü de bu nokta olmaktadır. Kendisini her yönüyle toplumsal amaç doğrultusunda örgütleyen Önderlik, tek kişilik hücrelerinde dünyayı, Ortadoğu’yu ve tüm Kürdistan’ı etkileyecek düşünsel ve iradi gücü açığa çıkarabilmektedir. Bu gerçeklikten hareketle zindanlardaki özel savaş politikalarına karşı devrimci duruşun temel ayaklarından biride örgütlülük olmaktadır. Kendisini örgütleyen birey ya da bireyler topluluğunun üstesinden gelmeyeceği bir zorluk, boşa çıkaramayacağı bir özel savaş politikası olamaz.

Dikkat edilirse Önderlik tarzında öne çıkan şu olmaktadır. Kendi varlığını, yaşamını ve duruşunu o kadar anlamlı, derinlikli ve toplumsal kılmış ki, kendisini her anlamda özel savaş politikalarının etkileme alanından çıkarmıştır. Duruşu ile kendisine uygulanmak istenen tüm özel savaş politikalarını anlamsız kılmış, İmralı’yı toplumsal kurtuluşun ve özgürlüğün mücadelesi haline getirmiştir. Dolayısıyla zindanlarda düşmanın uyguladığı özel savaş politikalarına karşı devrimci duruş varlığı, yaşamı, duruşu ve anlam derinliği ile bireyin kendisini her türlü dış etkinin etkileme alanının dışına çıkarmasını başarmasıdır. Bizdeki insani, beşerî zafiyetler üzerine inşa edilen özel savaş politikaları, bu insani ve beşerî zaafiyetlerden arındığımız, kendimizi doğru temelde örgütlediğimiz ve aştığımız oran da anlamını ve etkisini yitirecektir. Anlamda derinleşme, toplumsal hakikat içerisinde adeta kendisini eritme, tüm varlığı, gücü ve enerjisiyle toplumsal özgürlüğü yaratmanın mücadelesine kilitlenme muazzam bir bilinç moral ve irade gücünü açığa çıkarmakta ve kendisini bu duruma getiren birey zindanda da olsa, hücrede de olsa özgür bir iradeyle her türlü zorluğu aşabilme kudretine ulaşabilmektedir. Önderliğin “yenilmez zafer kişiliği” dediği de bu oluyor.

FEDAI KOMUTAN CUMALİ ÇORUM

Ölümsüzleşen yoldaşının kahkahalarına ve yaşam sevincine bürünüyor bütün anımsamaların ve yine yeniden derin bir nefesle umut doluyor gözlerine ve söz veriyorsun yine şehidin rehberliğinde yürüyeceğine. Ve Şehid emrediyor; hakikat anlatılmalı diye...

Şehit düşen her yoldaş için anlatmanın sorumluluğunu hissetsek de şehit düşen komutanlarımıza karşı bu büyük bir borçluluk duygusuna dönüşüyor. Borçluyuz yaşamını savaşçılarına ve savaşa, yaşamı özgürlüğe adayan yiğit komutanlara...

Fedai komutanım Cumali yoldaş

Heval Cumali'yi anlatmak her sözcüğü ayrı bir yaşam sevincinde asılı kılabilmeyi gerektiriyor aslında. Her canlının, her benliğin kendine has yanları vardır. Asıl özü olan yandır o yanlar ve asıl güzel olan, güzel kılan yanlardır da. Kendine hastı Heval Cumali, bu yüzden herkesten biraz farklıydı hep. Onu farklı kılan yaşama ve savaşa özce adanıştıydı aslında...

Çorumluydu Heval Cumali. Bir yanı Kürt, bir yanı Türk'tü. Bir de alevi geleneğiyle, Türk-alevi karakteriyle, sol-sosyalist gençliğiyle ve en son da yurtseverlik duygularıyla bütünleşerek adımlamıştı hakikat yolunu. Bazen Türk solundan sanırdın O'nu bazen Kürdistan'ın yurtsever bir köyünden bir adım bile atmamış biri. Bir yanıla çok önemli değildi Heval Cumali için hangi dilden, hangi ırktan, hangi memleketten olduğu insanın. Çünkü o halkların savaşçısı olma yolunda iddialıydı. Bazen "Biz Kürtler" diye başlayıp anlatırdı isyanı, sürgünlüğü, sömürüyü ve yapılan zulmü; bazen "biz Türkiye halkı" diye başlayıp anlatırdı TC devletinin kendi halkına yaptığı zulmü, sömürüyü. O'nun için önemli olan Önderlik felsefesi ve Apocu yaşamı. O inandığı, peşinden gitmek istediği bütün yollara PKK'de rastlamıştı ve geri dönülmez bir yola girmişti bu uğurda. Halkların savaşçısı olacak ve hep halkçı kalacaktı. Zaten yaşamdaki esprilerinde mutlaka değinirdi "Yoldaşss, siz daha yoğ iken ben Halk dergisinde sizin için nasıl özgür yaşam yaratabiliriz diye çalışıyordum. Bak hele bağ...Biz, Devrimci Halk Savaşıyla yakalayacağız özgürlüğü ve yalnızca siz Kürtler için değil tüm işçi, emekçi yoldaşlarımız ve halklarımız için, haa" diyerek başlardı anlatmaya...

"Yoldaş!" deyişi yankılanıyor şimdi yüreğimizde. O içten, sevecen, heyecanlı ve hep gülümseten yanıyla.

Ne kadar şanslıyım diye derin bir şükretme arzusu sarmalıyor yüreğimi. Öyle güzel insanları tanıdım ki. Ve öylesi güzel insanların

aydınlattığı yollarda yürüyorum diye.

Öyle çok nedeni var ki Heval Cumali ile yoldaşlık yapmış olmanın heyecanını yaşamak için, O'nun savaşçısı olduğunun sorumluluklarını hissetmek için... Heval Cumali komutanlığımızda yer alıyordu. Kampımıza ilk geldiğinde O'nu Türk sanmıştım, farklı bir duruşu da vardı. Türkçe ve Kürtçe karıştırıyor; karışık bir dil kullanıyordu. Ama ilk günden herkesi tanıyormuş gibiydi. Durumlarımızı soruyor, verdiğimiz cevaplara yorumlar yapıyor, heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Sonra zaman geçtikçe yaşamın her anında var olmaya başladı Heval Cumali. Neden güçlü bir komutandı? Çünkü güçlü bir yoldaştı. Konuşmayı, tartışmayı; halklar, kültürlerle dair bir şeylerden bahsetmeyi, bu temelde her arkadaşla memleket sohbetleri yapmayı çok seviyordu. Önderlik görüşlerini anlamaya çalışıyor ve bizlerin de anlamasını istiyordu. Sorguluyordu. Öyle bilmeden ikna olmuş değildi ve bizi de öyle ikna etmeye çalışmıyordu. Bizi anlamaya çekiyordu. Önderliğin insanlık sevgisini anlamamızı, hissetmemizi istiyordu. Çünkü kendinden biliyordu; bunu yapabilen insan bu yolda, bu uğurda fedaileşecek yürektir artık. Önderliği yaşamda, yaşamın ayrıntılarında keşfetmiş gibiydi Heval Cumali. Bu yüzden yaşamda göstermek, her anda somutlaştırmak istiyordu. Bir yanıla da Önderliğin yeniden yarattığı kadını anlamaya, tanımaya, onun yoldaşı olmaya çalışıyordu. Bunu yaparken yine kendine has yorumuyla 'Bu erkeklerin hepsinde niye erkek egemen zihniyet bu kadar köklü? Çünkü hepsi babacı. Hepsi babasının oğlu olmaya çalışıyor. Ben

ataerkil olmayacağım. "Ben anamın oğluyum, anamın oğlu olmaya çalışacağım. Zaten öğrendim ki Kürtçe' deki Camêr de anasının oğlu demekmiş" diyordu. Gerçekten annesine çok bağlıydı Heval Cumali. Yaşamın bir anında mutlaka değinirdi bir ana nasihatine. "Benim anam var ya; şöyle yapardı, şöyle derdi" diye. İşte tam da böylesi bir zamanda Heval Cumali'nin anlatımıyla Özgürlük Sosyolojisi dersine katıldım. Henüz yeniydin ve Önderliği anlama çabasıdayken özne-nesne ayrımını, hakikat ve gerçeği, özgürlüğün aslında ne olduğunu tam bilmiyordum. Heval Cumali de bu durumlarımızı gözeterek yaşamdan örnekler veriyordu. Böyle olunca mutlaka hep beraber Çorum'a gider, Heval Cumali'nin anasının nasihatlerinin Önderlik felsefesiyle buluşmasına değinirdik. Ben o derste Çorum'a giderken yol üstünde Urfa'da inip kendi isot tarlamızdaki anılara dalarak uyuya kalmıştım. Üç yıl sonra Heval Cumali ile karşılaştığımızda ve tam da "Benim dersimde kimse uyuyamaz" derken itiraf etme anını yakalamışım hissi ile "biliyor musun Heval Cumali geçen sene Özgürlük Sosyolojisi okuduğumda sanki Önderlik bu tespitleri yeni yapmış gibi heyecanlandım ve yeni anladım. Çünkü sen bir anda bizi Çorum'a götürmüştün ve ben uyuya kalıp uyandığımda da hala oradaydın, bir şey anlamamıştım" dediğimde "yaw bak hele yoldaş nasıl olur" deyip hiç durmadan gülmüştü. Eğitimlerin beş dakikalık aralarını dahi çok hararetili bir tartışmayla doldururdu. Mutfakta, fırında, görevlerde, morallerde, eğitimlerde; yaşamın her anında bizimle idi Heval Cumali. Mutfakta bize anasının nasıl yemek yaptığını, fırında nasıl Gabar ekmeği yapmamızı, görevlerde bir askerin göreve yaklaşımını, zamanı, başarı hırsını anlatır, morallerde de önce önerilmeyi bekler ve o an geldiğinde sol elinin yumruğunu sıkıp "bir marş söyleyeceğim" diyerek Çavbella ile başlardı marşları ard arda söylemeye. Bu yüzden O'nun komutasında bir savaşçıyken şunu iyi biliyordun; bu komutanın yaşamı, neşesi, zamanı savaşçıları içindir.

İnsanın yaşam akışı yüreğinde aşkla akan o kızıl duyguların akışındadır. Ve Heval Cumali hep aynı güzellikleri taşıdı o fedaice atan kızıl yüreğinde. Hep kendi özüne dönük bir arayıştayken bir yanıla da nasılsa öyleydi Heval Cumali. Öz değerlerine, özlülüğe bağlıydı. Bu doğallığıyla yaşama akan komutanımızdı. Daha önce Gabar'da, Mardin'de kalmıştı. Bu yüzden

hep yeniden Kuzey topraklarına gitmeyi, Gabar gerillacılığının kendisinde yarattığı maneviyatla yine o mekânlarda, bu ruhu yaratanların coşkusıyla yaşamak en büyük hayallerinden biriydi ki 2016 baharında bu hayaline bir adım daha yaklaştı. Mêrdîne giden gruplara girince çocuklar gibi sevinmiş ve bu sevinci etrafına da sarmıştı ki gruplardan çıkarıldığını öğrendi. O sevinç yerini büyük bir hüzne bırakmıştı. Çok geçmedi yanımızdan eğitime gittikten sonra yine ısrarla pratiğe gitme önerisini örgüte sunmuş ve Avaşin'e geçmişti.

Werxelê'de direnişin ruhu galip geldi

Düşman saldırılarının yönünü Avaşin'e verince elbette ilk aklımıza düşen yoldaşlardan olmuştu Heval Cumali. O zaman da şimdi hissettiğim duygularla sarmalanmıştı yüreğim. Özlem ve üzüntü duyulan yanlar olsa da hep ağır basan duygular coşku ve heyecan. Onu tanıyan arkadaşlar onun bu tünel savaşı ve direnişlerdeki rolünü nasıl oynayacağına dair tartışıp düşüncelerimizi paylaşıırken bir arkadaş onun taklidini yapmıştı ve hepimiz evet, kesinlikle şimdi Heval Cumali aynen bu şekilde moralle komuta ediyordur o savaşı; "Haydi yoldaşlar; bu şikeft var ya bu şikeft, bu taşların her parçası tarih yazacak, tarihi direnişe şahit olacak" Yanılmadık hiç birimiz. Tarih yazdı o yoldaşlarımız ve tarihi bir şahitliğe erişti Werxelê... Yaşamının her anını tarihi bir arayış ve anlama buluşturana Heval Cumali'nin savaşı da tarihi olmalıydı elbet. Yanındaki yoldaşlarının coşkusunu arttırdıkça düşmanın yaratmak istediği duygu ve düşüncelerinde takat bırakmayan bir komutandı! Her taraftan teslimiyet için bağırışlar yükselirken ve teslim olma çağrıları yapılırken her defasında vuruldu düşman. Düşman vuruldukça çaresiz kaldı ve elinden gelenin ötesini yapmak için bütün insanlık dışı yöntemlere başvurdu. Çünkü Werxelê'de direnişin ruhu galip gelmişti. Fedailerin ruhuyla çepeçevre sarılmıştı o kale. Son mermisine kadar çatışmanın, son nefesine kadar direnenin; tarihi direniş bayrağını yüceltmenin yeminini etmiş yüreklerin mekânıydı orası. Düşmanın yoğun kimyasal silah kullanımıyla şehit düşen fedai komutanımız Cumali yoldaş ve beraberindeki fedai yürekli savaşçılar son nefeslerine kadar da direnmenin onurlu güzelliğiyle yürüdüler.

Halk sevgisiyle yüreğini büyüten, halkı için, dünya halkları için benliğini büyük emekle geliştiren, halkların özgürlüğü için savaş kılıcını çeken bir komutanın büyük halk direnişlerinin onuruyla bütünleşmiş yüreğinin direnişten öte bir hakikatle buluşmaması zaten mümkün değildi. Şahadetiyle elbette her yoldaşının yüreğinde hep bir acı bıraksa ve derin bir yara açsa da yüreğimizde coşkulu yoldaşlığın, emekle yoğrulan yaşamın, direniş ve özgürlük umudunun heyecanını yarattı Cumali yoldaş. Anılarına bağlı kalma savaşımımızı sürdürdükçe yüzümüzde gülümseme, gözlerimizde titrek özlem ve yüreğimizdeki özgürlük aşkı asla tükenmeyecek ve hep canlı kalacak. PKK'nin umut, direniş ve zafer gerçekliği şehitlerin hakikatiyle resm oldukça kahrolacak düşman. Cumali yoldaş'ın şahadeti ardından yineden yeniden filizlendi fedainin direniş ruhu...

İşte bu yüzden anımsadıkça direnişçi komutanımızı, fedai yoldaşlarımızı; her anımsamada ve yaşamsallaştırmada bir kez daha yenilecek düşman!

**Mücadele arkadaşı adına
Stêrk Suruç**

